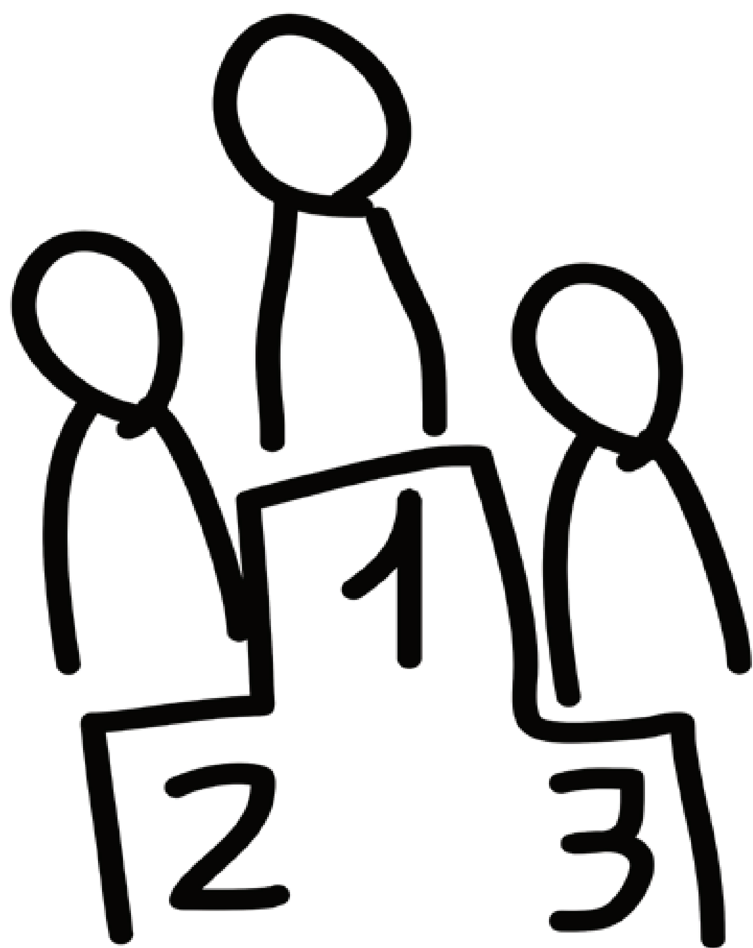
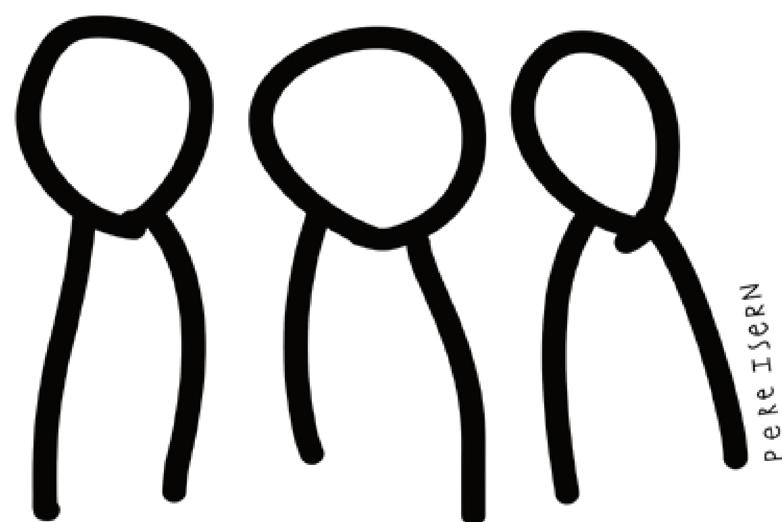

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Febrer 2014 · núm. 158 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

BEFORE

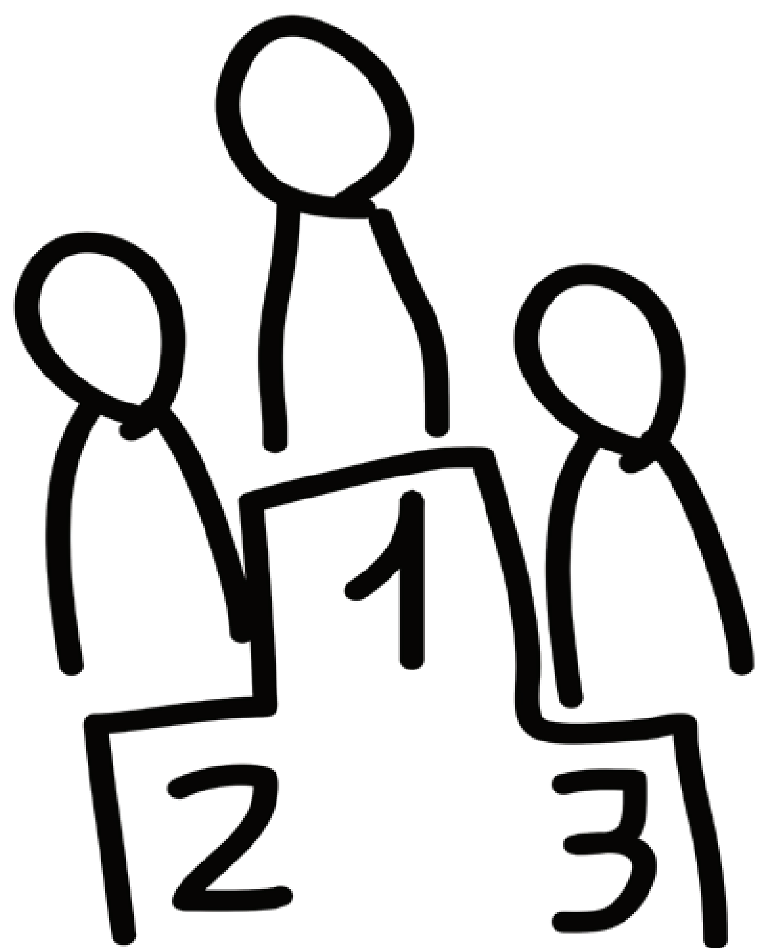
NOW!

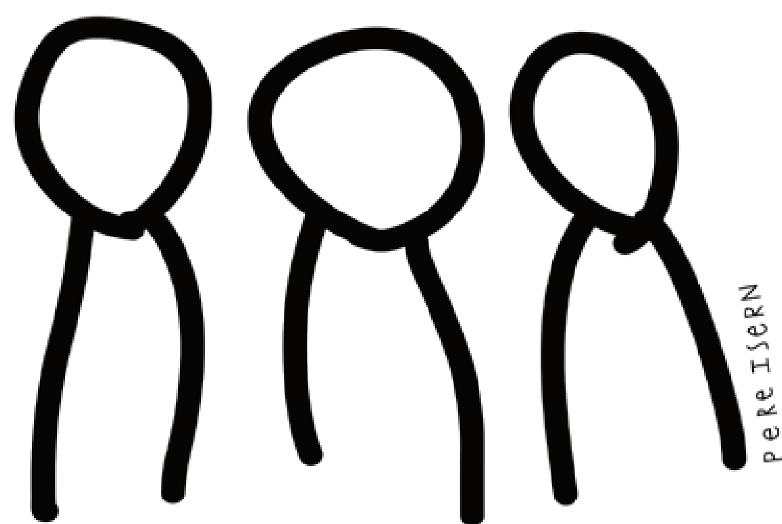
Dipòsit legal: B 36.887-1992

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 158 · Febrer 2014 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

EDITORIAL

Situació del mercat de treball i EPA del 4t trimestre de 2013

CGT es pregunta i planteja a la societat: per què riuen i s'alegren aquests "sense vergonya" del PP, davant el desastre de l'ocupació i l'augment de la precarietat i la pobresa de la classe obrera?

L'Enquesta de Població Activa del 4t trimestre del 2013, ens mostra el desastre que tenim les treballadores i treballadors des de fa 6 anys, data de l'inici de l'estafa social, que ells anomenen crisis.

La desolació del mercat de treball a l'estat espanyol és patètica:

- Gairebé 4 milions de llocs de treball han estat eliminats pels empresaris i els seus governs (PP/PSOE).
- En el 2013 s'ha produït una caiguda de 832.000 llocs de treball.
- Des de l'inici de l'estafa-crisi, han estat destruïts, eliminats del sector públic gairebé mig milió de llocs de treball.
- A desembre de 2013 1,8 milions de llars, és a dir 6 milions de persones tenen a tots els seus treballadors/es actius en atur, la qual cosa els condemna a la pobresa severa.
- I 700.00 llars, és a dir 2,3 milions de persones, no ingressen gens, estan condemnats en la pobresa extrema.

La Reforma Laboral del PP s'ha endut per davant més de 1 Milió d'ocupacions des que governen i ha expulsat a les persones treballadores amb ocupacions fixes i a temps complet: es destrueixen 218.000 ocupacions a temps complet en el 2013 i augmenten en 54.000 les ocupacions a temps parcial.

La taxa d'atur augmenta i puja fins al 26,03%, situant els desocupats/des en 5.897.000 persones i el més greu és que la Població Activa disminueix a causa de l'emigració doncs el personal ja ni tan sols manifesta la seva intenció de buscar ocupació.

La Població Activa a tornat a la del 2008, situant-se en 22,6 milions de persones, perdent 267.000 persones solament en el 2013, i les ocupades s'han situat a nivells del 2002, és a dir 16,7 milions de persones.

Els desocupats de més edat cada vegada passen més temps parats i desocupats: 3,5 milions de desocupats/des porten més de 1 any en l'atur i 2,3 milions de desocupats/des en porten més de dos.

Les prestacions d'atur, les seves caigudes, les seves mancances, són dramàtiques: Mig milió de persones perdrà les seves prestacions d'atur en el 2014 i més de 4 milions de persones no reben prestació d'atur, sent la taxa de cobertura del 33,1%.

Per a la CGT la sortida a aquesta "estafa-crisi" no pot ser tornar als anys 50 del segle passat: emigració, fam, falta de llibertat i de justícia social. Aquí ens estan portant governants i empresaris.

Per a la CGT només hi ha un camí: el repartiment del treball i de la riquesa i aquest camí només el garanteix la lluita.

És necessària una vaga general, ja!

Fe d'errades:
L'article de Gemma Garcia sobre el documental "Casas para todos" publicat a la pàgina 31 del núm. 157 havia estat extret del setmanari Directa.

"La base fonamental del mètode anarquista és la llibertat, i per tant, lluitem i lluitarem contra tot el que violi la llibertat (llibertat igual per a tots)"

Errico Malatesta, militant anarquista

>> Agurrelg

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

TEMA DEL MES

La majoria de les grans corporacions dels Països Catalans participen d'una pràctica enormement lesiva per a les administracions públiques, que perden uns ingressos milionaris en impostos, i per a gairebé tota la ciutadania

Les grans empreses catalanes sumen més de 200 filials a paradisos fiscals

Marc Font

Els paradisos fiscals són una eina fonamental del gran casino global. Els grans patrimonis, d'origen lícit o no, hi recorren per amagar les seves fortunes. I cada cop són més les multinacionals que hi tenen alguna filial, que els serveix com a trampolí per fer operacions borsàries i, especialment, per reduir la factura tributària. La majoria de les grans corporacions dels Països Catalans participen d'una pràctica enormement lesiva per a les administracions públiques, que perden uns ingressos milionaris en impostos, i per a gairebé tota la ciutadania.

EcoEléctrica Holding Limited i Sabadell International Equiti Limited són dues societats diferents, sense cap connexió entre elles, però amb diversos trets en comú. Estan radicades a les Illes Caiman, un arxipèlag caribeny dependent del Regne Unit que es considera un paradís fiscal. I ambdues són companyies filials de grans empreses catalanes. La primera ho és de Gas Natural Fenosa; la segona forma part de Banc Sabadell. No és excepcional que els principals grups corporatius del país comptin amb filials a territoris offshore –centres financers amb un nivell impositiu molt baix per a no residents, també sinònim de paradís fiscal–, sinó que és una pràctica majoritària.

La revista Directa ha investigat les 60 principals companyies per facturació dels Països Catalans i ha detectat que 37 tenen alguna societat participada en paradisos fiscals. En total, acumulen 222 filials en territoris de baixa tributació, cosa que no significa que totes s'utilitzin per pagar menys impostos. Repsol, amb 47 societats offshore, és la que en té més. Gas Natural Fenosa (24 casos), Abertis (15), Banc Sabadell (13), Cirsa (12 a través de la seva matriu, Nortia Business Corporation SL), Globalia (11), Mango (10) i Roca (10) també sumen nombroses subsidiàries en aquests territoris. CaixaBank només compta amb una participada en un paradís fiscal –a Hong Kong–, però és accionista de referència a Repsol, Gas Natural Fenosa i Abertis.

L'expert en paradisos fiscals Juan Hernández Vigueras, membre del consell científic d'Attac-Espanya i autor del llibre Los lobbies financieros, tentáculos del poder, recalca –en una entrevista telefònica– que tenir una filial en un territori de baixa imposició fiscal és "perfectament legal". Una altra cosa és que sigui ètic, tenint en compte que implica un enorme perjudici per a les arques públiques. Les administracions deixen de recaptar xifres astronòmiques pel fet que part dels beneficis empresarials tributen a centres offshore en comptes de ferho allà on la companyia desenvolupa l'activitat.

El privilegi de l'opacitat

En paraules d'Hernández Vigueras, un paradís fiscal és un territori on les autoritats autòctones "concedeixen als no residents privilegis fiscals (baixa o nul·la tributació) i normatius que no donen als habitants o a les empreses locals, com la possibilitat d'ocultar la identitat del propietari dels diners", de manera que es garanteix l'opacitat en les transaccions. Afegeix que, en gran mesura, actuen com a "plataforma per operar financerament i comercialment als mercats mundials", fonamentalment en negocis "transnacionals de gran envergadura". Sorgits als anys seixanta del segle passat, es van consolidar com a destí del flux internacional de capitals durant la dècada dels vuitanta, aprofitant la desregulació financera pilotada pel tàndem format per Ronald Reagan i Margaret Thatcher.

Tenir-hi un compte bancari o una societat és totalment legal. Una altra cosa és l'origen dels fons. Durant les darreres dècades, els paradisos fiscals han estat el refugi de les fortunes obtingudes per dictadors després de saquejar els seus països –els casos del peruà Fujimori o el xilè Pinochet a Panamà o el filipí Ferdinand Marcos i la seva família a les Illes Verges britàniques–, així com d'altres riqueses d'origen il·lícit. Per exemple, l'extresorer del PP Luis Bárcenas tenia almenys 33 milions d'euros a Suïssa. També guarden grans patrimonis i, gràcies a la llista de 3.000 presumptes defraudadors de l'Estat espanyol entregada per l'extreballador de l'HSBC Hervé Falciani, es va saber que la família Botín (Banc Santander) comptava amb 2.000 milions en comptes opacs a la Confederació Helvètica.

El periodista Andreu Missé, en un article a la revista Alternativas Económicas, resumia en quatre punts el dany que causen els paradisos fiscals a la immensa majoria de la població mundial: "Distorsionen el funcionament dels sistemes democràtics perquè emparen diners de tots tipus de defraudadors; impedeixen que els estats recaptin els recursos necessaris per atendre els serveis públics; priven els països en desenvolupament dels ingressos fiscals que evadeixen certes multinacionals, i constitueixen la principal font d'inestabilitat financera perquè donen cobertura als productes financers més tòxics".

Traduït a xifres, significa que són el refugi d'entre 16 i 24 bilions d'euros, segons la investigació que, l'any passat, va presentar Tax Justice Network (TJN), una de les principals organitzacions en la lluita contra el frau i l'evasió fiscal. L'ONG estima que prop de 550.000 milions són d'origen espanyol –no hi ha dades concretes dels Països Catalans–, una quantitat astronòmica que s'escapa del control d'Hisenda i, per tant, no tributa. Només que ho fes al 10%, serien 55.000 milions per a les arques públiques, una xifra que multiplica gairebé per deu els 5.900 milions de retallades que acumula la Generalitat catalana des de 2010 i per cinc els 11.000 milions de tisorada de l'executiu espanyol en el mateix període.

La UE com a epicentre

Les filials en centres offshore formen part de les estructures cada cop més complexes de les grans empreses per minimitzar la càrrega fiscal. Gràcies a uns recursos fora de l'abast de les companyies petites, transfereixen guanys i pèrdues entre societats del mateix grup amb l'objectiu que, finalment, els beneficis es comptabilitzin en financeres d'un territori amb una tributació el més baixa possible, encara que no hagin dut a terme l'activitat allà.

Juan Hernández Vigueras subratlla que tenen les societats als paradisos com a "trampolí per fer operacions a la borsa" i com a "centre de comptabilitat", cosa que els permet "evadir diners". Que la pràctica és massiva, ho demostra el fet que els beneficis de les companyies britàniques van créixer un 58% entre 1999 i 2011, però les seves contribucions a Hisenda van fer-ho menys d'un 5%.

A la cimera del G-20 que es va fer a Londres l'abril de 2009, es van proclamar "mesures dràstiques" per "eradicar" els paradisos fiscals. Era una època en què Nicolas Sarkozy parlava de "refundar" el capitalisme. El pas del temps ha demostrat que no s'ha complert ni una cosa ni l'altra, però les declaracions grandiloqüents continuen acompanyant aquestes cimeres. A la que va fer el G-20 el setembre a Sant Petersburg (Rússia), es va anunciar que arrencava una ofensiva contra l'enginyeria fiscal de les multinacionals que traslladen els beneficis allà on menys els graven. El membre d'Attac- Espanya sentencia que tot plegat són "paraules que no es compleixen mai". I les dades, almenys fins ara, li donen la raó.

No es pot dir que els països occidentals hagin demostrat un interès real per acabar amb els centres offshore. Segons un informe que Oxfam va presentar el mes de maig, la UE i enclavaments sota la seva jurisdicció –com ara els territoris britànics d'ultramar– acaparen dos terços de les fortunes individuals amagades en paradisos fiscals. I és en aquesta àrea on es concentren la major part de les filials d'empreses catalanes, que sumen fins a 57 societats als Països Baixos (Repsol, Gas Natural, Catalana Occidente i Agrolimen, són les que en tenen més), 21 a Irlanda, 12 a Bèlgica i 10 a Luxemburg, a banda d'ubicar-ne en territoris britànics com les Illes Caiman (11) o les Bermudes (3). Els Estats Units, de la seva part, tenen l'Estat de Delaware com a centre offshore per excel·lència. Amb la possibilitat de crear-hi una societat pantalla per poc més de 100 euros i en només un dia, hi trobem 25 subsidiàries de companyies nacionals, amb especial incidència de Repsol (12) i Abertis (9).

Els fluxos de capital

L'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic (OCDE) va publicar, l'any 2000, una llista on considerava 31 països com a paradisos fiscals, però actualment només tipifica com a tals Nauru i Niue, dues illes minúscules del Pacífic. Per tant, les llistes més fiables, les elaboren organitzacions independents com TJN, que són menys complaents amb els avenços en la lluita contra l'evasió fiscal i que inclouen fins a 80 països.

Per acabar amb la sagnia que suposen, Juan Hernández Vigueras creu que és fonamental abordar la qüestió de fons, que, segons ell, és la "no regulació dels fluxos financers internacionals de capital". TJN també reclama que els informes de gestió de les multinacional detallin "no només les filials que tenen en paradisos fiscals, sinó quant han tributat a cadascun d'ells". De moment, el problema no deixa d'augmentar i Oxfam quantifica en 80.000 milions d'euros anuals la recaptació que perden els governs a escala mundial per un fenomen que perjudica el 99% de la població. Mentrestant, però, els dirigents dels grups nostrats que l'alimenten encara són aplaudits per l'establishment, fins al punt que el màxim responsable d'Abertis –quinze filials a paradisos fiscals– és assessor d'Artur Mas com a president del CAREC. L'opacitat empresarial té premi.

Una pràctica creixent a l'Ibex 35

El 94% de les empreses de l'Ibex 35, el principal índex borsari espanyol, compten amb filials a paradisos fiscals i cada vegada en tenen més. Així ho constata el darrer informe de l'Observatori de la Responsabilitat Social Corporativa (ORSC), que es va presentar el maig, amb dades corresponents al tancament de 2011. Si el 2009 hi havia 27 companyies de l'Ibex amb participades en centres offshore, dos anys després, havien augmentat a 33. A més, durant el mateix període, el nombre de filials ha passat de 273 a 437, un increment del 60%.

A banda de Repsol, entre les empreses que en tenen més, trobem el Banc Santander (70) i el BBVA (43). Al treball, l'ORSC reclama més transparència i subratlla que una empresa no té un comportament "socialment responsable" quan "utilitza estratègies d'enginyeria fiscal per evitar càrregues impositives proporcionals a les seves operacions i els seus ingressos als diferents països.

**Article extret del blog Periodista Itinerant http://periodistaitinerant.blogspot.com/2013/11/les-grans-empreses-catalanes-sumen-mes.html*

Les grans empreses catalanes sumen més de 200 filials en paradisos fiscals

El que no explica 'Forbes' dels multimilionaris dels Països Catalans

Marc Font

La majoria de les fortunes dels Països Catalans controlen o participen en societats amb filials en paradisos fiscals i algunes encara empren les sicav. L'objectiu, a banda de l'opacitat, és reduir al mínim la factura en impostos, perjudicant les administracions públiques i la resta de la ciutadania.

Són els més rics i, probablement, els més poderosos. Alguns s'exhibeixen amb aparicions constants als mitjans i en saraus socials diversos. D'altres, opten per la discreció i l'opacitat. Tots acumulen patrimonis de, com a mínim, centenars de milions d'euros i des de la setmana passada poder presumir de compartir espai al rànquing dels més rics de la versió espanyola de la revista Forbes. El que el magazín no va fer, ni tampoc els mitjans que s'han fet ressò del llistat, és gratar rere les grans fortunes que hi apareixen. Podem saber quina és la font principal de la riquesa, però no quines pràctiques poc ètiques -malgrat que en la majoria de casos siguin legals- porten a terme els potentats del país per engrandir-les, utilitzant instruments que, fonamentalment, els permeten pagar menys impostos i, per tant, disminueixen la recaptació tributària de les administracions. O dit d'una altra manera, ens perjudiquen a (gairebé) tots.

Sense haver portat a terme una investigació a fons i centrant-me únicament en les 42 majors fortunes dels Països Catalans -que va llistar Vilaweb la setmana passada arran de la publicació del número de Forbes-, la conclusió és que la immensa majoria no poden donar lliçons d'ètica ni posar-se com a exemple a la ciutadania. Per què? Bàsicament perquè les empreses que controlen, o en les que hi tenen paquets accionarials importants, tenen en molts casos filials en paradisos fiscals. Com vaig explicar recentment en un Estirant del Fil al setmanari Directa, això és "perfectament legal", però implica un enorme perjudici per a les arques públiques, ja que part dels beneficis empresarials tributen en territoris offshore -amb una tributació molt baixa o directament nul·la per als no residents- en comptes de fer-ho allà on la companyia desenvolupa l'activitat. La presència en paradisos fiscals també s'utilitza com a trampolí per actuar als mercats financers mundial, gràcies a l'opacitat que garanteixen aquests centres.

Una altra pràctica legal, però qüestionable i perjudicial per als ciutadans comuns, és tenir un societat d'inversió de capital variable, les famoses sicav. Tot i que darrerament han deixat d'estar de moda, en la llista de multimilionaris catalans n'hi ha uns quants que encara són titulars de sicav. Finalment, també apareixen el rànquing de Forbes alguns protagonistes d'escàndols vinculats, precisament, al -presumpte- no pagament d'impostos. Fora de l'abast del text, hi ha els escàndols laborals -acomiadaments massius, repressió sindical, abusos,...- que hagin pogut protagonitzar a les seves empreses (en el cas que ho hagin fet). Així que si voleu saber qui hi ha darrere la llista de Forbes hauríeu de seguir llegint:

1. Juan Roig Alfonso. El president de Mercadona és el més ric dels Països Catalans i acumula, sempre segons les estimacions de Forbes, una fortuna de 5.800 milions d'euros, que no ha deixat de créixer els darrers anys. Amb ell faig una excepció i enllaço el darrer cas d'abús laboral comès per la seva cadena de distribució que ha transcendit. No és ni molt menys, el primer.

2. Isak Andic. El propietari de Mango té una riquesa de 3.800 milions. L'empresa tèxtil té filials en paradisos fiscals -Països Baixos, Delaware, Singapur, Irlanda, Bèlgica i Macau, entre d'altres-. Andic també té diverses financeres als Països Baixos, un dels grans centres offshore dins la UE i durant anys va invertir en diverses sicav, que va tancar l'any passat.

3. Carlos i Juan March. Els germans mallorquins, propietaris de la Banca March, tenen 2.200 milions. A través de la Corporación Financera Alba, que controlen, participen en 13 societats, algunes de les quals tenen filials a paradisos fiscals, com Mecalux, a Delaware; Pepe Jeans, als Països Baixos; Acerinox, a Hong Kong, Singapur i Delaware; Clínica Baviera, als Països Baixos; i ACS, amb més de 70 filials en centres offshore, segons l'últim anuari de l'Observatori de la Responsabilitat Social Corporativa. A més a més, els March també inverteixen a Indra, una companyia parcialment dedicada al sector armamentístic.

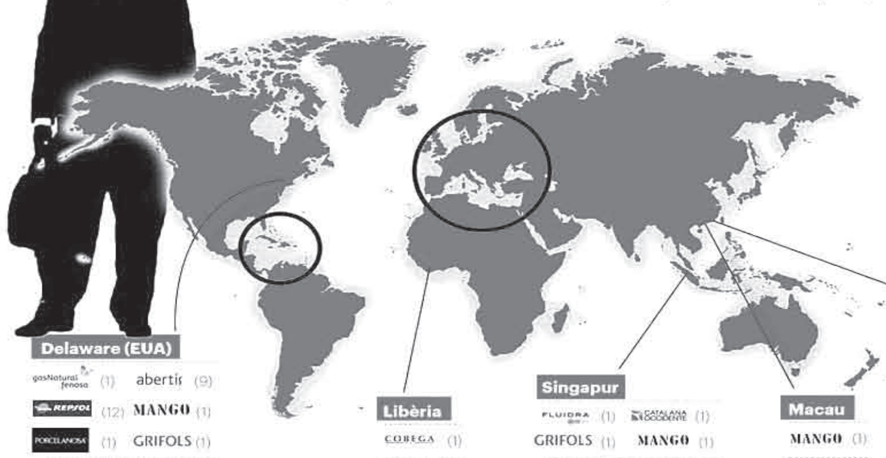
4. Família Carulla. Propietaris d'Agrolimen. 1.950 milions d'euros. El hòlding familiar té filials als Paï-

4 Directa 335 23 d'octubre de 2013

ESTIRANT DEL FIL

Mapa de les filials de les grans empreses catalanes a paradisos fiscals

(entre parèntesi el nombre de societats que té en el centre *offshore*)

Un fenomen global

Arreu del planeta hi ha paradisos fiscals. No és estrany tenint en compte que vivim en un món globalitzat on manen les finances i la llibertat internacional de moviments de capital. Ara bé, bona part dels territoris *offshore* es concentren al Carib i la UE, les dues àrees preferides de les grans corporacions catalanes per establir-hi filials que els permetin, entre d'altres, reduir la factura fiscal. La gran alternativa és Delaware, un petit Estat de la costa est dels Estats Units amb 860.000 habitants i prop d'un milió d'empreses registrades, gràcies al tractament favorable a les multinacionals. El sud-est asiàtic té cada cop més pes en l'economia mundial i els seus tres principals paradisos -Hong Kong, Singapur i Macau- també atreuen nombroses companyies nostrades, com Roca, Indukern o Fluidra

Hong Kong

Roca (3) CaixaBank (1) (1) ferrer (1) INDUKERN (1)
Areas (1) MANGO (1) Grupo Agbar (1) FLUIDRA (1) Werfen (1)

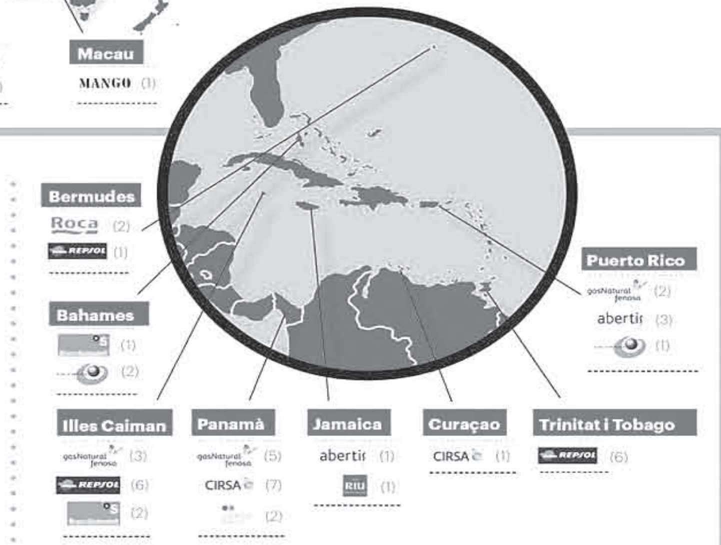
Macau

MANGO (1)

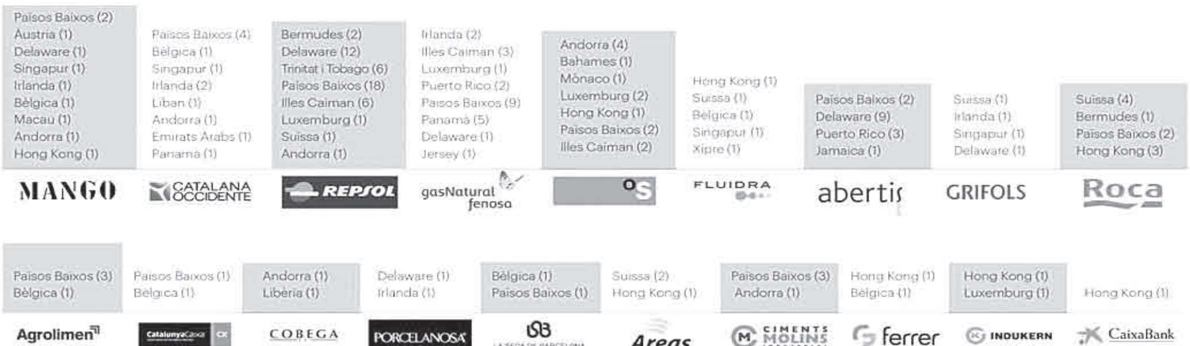
'Pirates' del Carib

Refugi tradicional de grans fortunes d'origen més que dubtós i enclavament de centenars de milers d'empreses, les illes del Carib i Panamà són la seu de més de 50 participades de corporacions dels Països Catalans. S'aprofiten de la discreció i l'opacitat total que garanteixen territoris dependents del Regne Unit, com les Illes Caiman -menys de 50.000 habitants i 90.000 societats registrades, 18.000 de les quals en un mateix edifici- o les Bermudes, o petits estats independents, com Jamaica, Trinitat i Tobago o les Bahames.

Panamà, que ni tan sols compta amb un registre públic dels propietaris de les companyies, acull cinc filials de Gas Natural Fenosa i set de Cirsa, mentre que Repsol es decanta per les Caiman i Trinitat i Tobago. Puerto Rico, que enguany ha impulsat canvis normatius per convertir-se en pol d'atracció de grans fortunes, també juga un rol important, amb subsidiàries de Gas Natural, Globalia i Abertis. La pirateria ha retornat al Carib, però ara és de guant blanc, s'executa des de luxosos despatxos i ens perjudica gairebé a totes.

Nombre i localització de les filials

Les grans empreses catalanes sumen més de 200 filials en paradisos fiscals

sos Baixos (3) i Bèlgica (1). A més, des de fa anys els sis germans Carulla arrosseguen un procés judicial per, presumptament, defraudar cada un entre 300.000 i 450.000 euros a Hisenda mitjançant operacions fictícies a través d'un entramat empresarial ubicat en centres de baixa tributació. Al juny l'Audiència de Barcelona va ordenar l'obertura de judici oral contra ells per aquest cas.

5. Antonio i Jorge Gallardo. 1.950 milions. Principals accionistes de la farmacèutica Almirall, que té filials al paradís fiscal dels Països Baixos. També controlen el Grupo Plafin, amb societats a Suïssa.

6. José Manuel Lara Bosch. El factòtum del Grup Planeta i d'Antena 3 té una fortuna 1.800 milions. El hòlding té filials als Països Baixos, Luxemburg i Bèlgica. També és accionista del Banc Sabadell, que suma almenys 13 societats offshore i és l'única entitat del país que té un fons que engreixa l'especulació alimentària.

7. Família Serra Farré. Accionista majoritària de Catalana Occidente. 1.700 milions d'euros. La companyia d'assegurances té 12 filials en paradisos fiscals com els Països Baixos, Singapur, Irlanda, el Líban o Panamà.

8. Sol Daurella. La propietària de Cobega i principal accionista de Coca Cola Iberian Partners té 1.600 milions de fortuna. La seva empresa té participades a Andorra i Libèria. Daurella, la dona més rica del Principat, inverteix al Banc Sabadell -amb filials en centres offshore- a través de Begindau SL, societat al seu torn controlada per Indau SARL, que té la seu a Luxemburg, el gran centre de rentat de diners del cor de la UE.

9. Víctor Grífols. 1.400 milions. President dels laboratoris Grífols, amb quatre filials als paradisos de Suïssa, Irlanda, Singapur i Delaware.

10. Mariano Puig. Controla la Corporació Puig (cosmètica). 1.200 milions. Té filials als Països Baixos, Bèlgica i Luxemburg. Controla la sicav Quaster Investments.

11. Demetrio Carceller. President de Damm. 1.150 milions. El jutge de l'Audiència Nacional espanyola Pablo Ruz ha ordenat aquesta setmana l'obertura de judicioral contra ell i el seu pare -Demetrio Carceller Coll- per un total de 13 delictes contra la Hisenda Pública i un de blanqueig de capital. En total, els reclama 750 milions d'euros de fiança per , en el cas del pare, fingir que no residia a l'Estat espanyol per defraudar més de 70 milions d'euros en impostos. A més, s'ha descobert que controlen prop d'un 14% del capital de Damm a través d'una societat radicada en un paradís fiscal.

12. Miquel Fluxà. President d'Iberostar Hotels. 1.100 milions. La companyia té societats als Països Baixos i Luxemburgs. Fluxà també és el factòtum de la sicav Sayglo Holding SL i té altres societats als Països Baixos.

13. Ricardo Portabella. Accionista de Danone. 1.050 milions. Té la sicav Carmavent Inversions i també té capital en societats de Luxemburg.

14. Bautista Soler Crespo. Accionista de Gecina. 950 milions d'euros. País Valencià. Té accions al Banco Santander, que té almenys 70 filials en paradisos fiscals -segons l'Observatori de la RSC-, i al BBVA, que n'acumula més de 40.

15. Gabriel Escarrer. President de Melià Hotels. 900 milions. La companyia té participades a Panamà, Països Baixos, Bèlgica i Hong Kong. Tots, centres offshore.

16. Carmen Thyssen. L'aristocràtica baronessa acumula 900 milions d'euros. Fa uns mesos, una investigació delConsorci Internacional de Periodistes va revelar que emprava societats en paradisos fiscals per comprar obres d'art i, òbviament, estalviar-se els impostos corresponents.

17. Simon Pedro Barceló. Propietari d'Hotels Barceló. 850 milions d'euros. L'empresa té una filial a Suïssa.

18. Elías Hernández Barrera. Accionista d'Ebro Foods. 800 milions. País Valencià. Té la sicav Soixa.

19. Enrique i Bartolomé Freire Arterta. Propietaris de Megasa. 750 milions. Principat.

20. Família Roca. Corporació Roca, construcció. 750 milions. País Valencià.

21. Enrique Bañuelos de Castro. Antic màxim accionista d'Astroc. 750 milions. Actualment controla Veremonte, la societat que impulsa BCN World, un complex gegantí on els casinos hi tenen un pes fonamental. Bañuelos simbolitza l'especulació i labombolla immobiliària.

22. Carmen i Liliana Godia. Accionistes d'Abertis i Fersa. 700 milions. Controlen el 8% d'Abertis, que té almenys 15 filials en paradisos fiscals. Liliana, a través de BCN Godia, té inversions en una societat de Luxemburg. Fa uns mesos va haver de declarar, juntament amb el seu marit i el seu cosí, per haver defraudat 5,7milions d'euros en impostos, fent passar despeses personals per despesesd'empresa.

23. Manuel Lao. President de Cirsa. 700 milions. El grup del joc té més de 10 filials en paradisos fiscals com Luxemburg, Panamà o Curaçao.

24. Famílies Botet, Elías i Carbó. Expropietaris de Caprabo. 700 milions.

25. Carmen i Lluís Riu Güell. Propietaris de Riu Hotels. 700 milions. Illes Balears. El hòlding té filials en territoris offshore. Carmen té càrrecs en societats dels Països Baixos.

26. Francesc Rubiralta. Accionista de Celsa. 650 milions. La companyia té tres subsidiàries a Irlanda.

27. Antoni Esteve. Propietari de Laboratoris Esteve, que té una filial a Irlanda. 650 milions.

28. Juan Luis Gómez Trenor. Accionista de Coca Cola Iberian Partner. 600 milions. País Valencià. Té sicav.

29. Javier Serratosa Luján. Controla Nefinsa, Uralita i Zríser. 550 milions. País Valencià. Uralita té filials a Luxemburg, Suïssa i els Països Baixos.

30. María José Soriano Manzanet i Silvestre Segarra. Socis majoritaris de Porcelanosa. 475 milions. Amb filials a Delaware i Irlanda.

31. Juan Lladró Dolz. Propietari de Lladró. 475 milions. País Valencià. El grup té una filial a Singapur. També controla la sicav North Cape Inversiones i és accionista del Banco Santander, amb societats en centres offshore i inversions en la indústria armamentística.

32. Jordi Miarnau Banús. Propietari de Comsa-Emte. 475 milions. L'empresa té societats a Irlanda, Suïssa, Panamà i Andorra.

33. Alberto Palatchi. El propietari de Pronovias acumula 450 milions. És el president de dues sicav: Gesprisa Inversiones i Herprisa Inversiones.

34. Josep Lluís Núñez. Expresident del Barça i propietari de Núñez i Navarro. 450 milions. Va ser condemnat a presó, tot i que mai hi ha entrat, pel cas Hisenda, segons el qual subornava els inspectors d'Hisenda per, òbviament, reduir la factura tributària del grup familiar.

35. Jordi Rubiralta Giralt. Propietari de Werfen Group. 450 milions. Principat. Té filials a Hong Kong, Irlanda i els Països Baixos.

36. José Llorens Torra. Controla Epsa Internacional, construcció. 425 milions. Principat. Té filials a Irlanda i Panamà.

37. Artur Suqué Puig i Carmen Mateu Quintana. Propietaris del Grup Peralada. 425 milions. Van deslliurarse d'una condemna per l'anomenat cas Casinos, segons algunes opinions per una molt mala instrucció judicial. Se'ls acusava de finançament il·legal de CiU a través del hòlding del joc Inverama, que controlen, segueix actiu i té una filial a Luxemburg. El sogre de Suqué era Miguel Mateu, amic de Franco i primer alcalde de Barcelona durant la dictadura.

38. Héctor i Manuel Colonques Moreno. Accionistes de Porcelanosa. 425 milions. País Valencià. El grup té filials a Delaware i Irlanda.

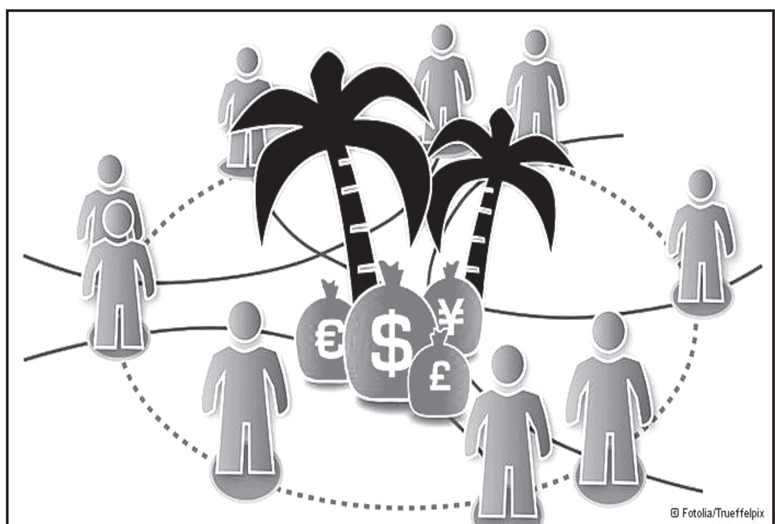
39. Xavier Bernat. Expropietari de Chupa Chups. 400 milions.

40. Sergio i Beatriz Ferrer. Propietaris dels laboratoris Ferrer. 375 milions. El grup té filials a Hong Kong i Bèlgica.

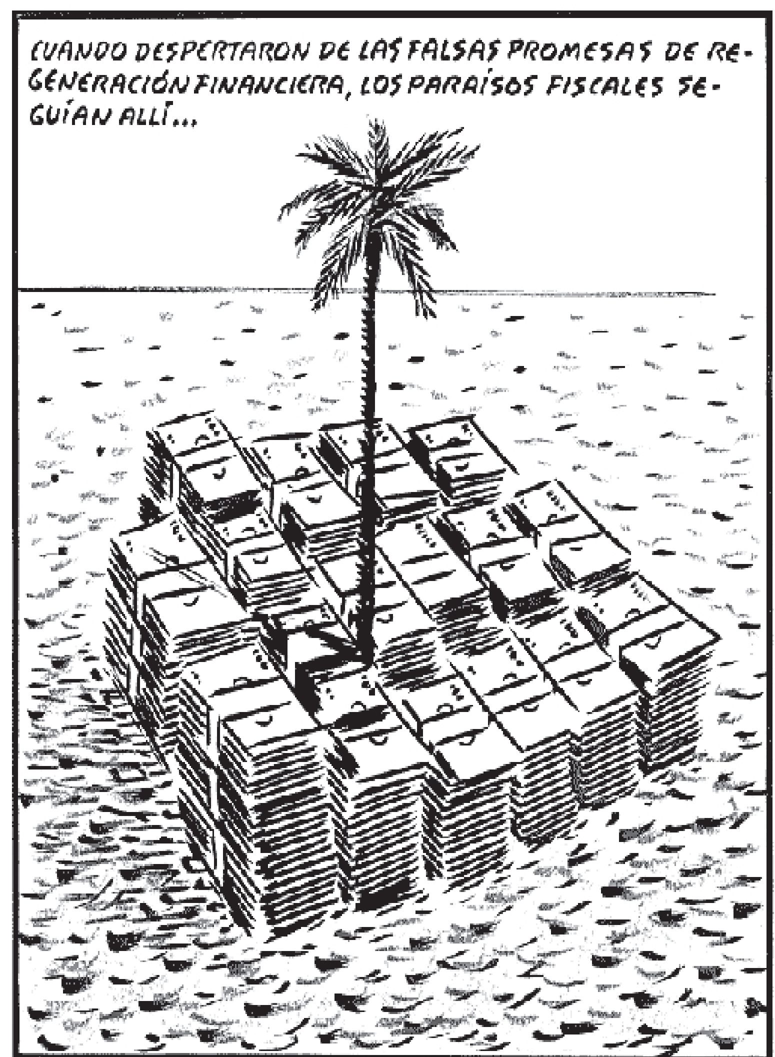
41. Abel Matutes. Propietari de Fiesta Hotels Group, que té una filial als Països Baixos. L'exministre d'Aznar acumula 350 milions de fortuna i també té càrrecs al Banco Santander. És accionista de Globalia. La seva filla està imputada per corrupció.

42. Ramon Miquel Ballart. Propietari del grup Miquel Alimentació. 350 milions. Té la sicav Invera GRN 2000.

* *Article extret del blog Periodista Itinerant http://periodistaitinerant.blogspot.com/2013/11/el-que-no-explica-forbes-dels.html*

© Fotolia/Trueffelpix

elroto.elpais@gmail.com

Les 25 fortunes catalanes més grans acumulen un capital de 25.300 milions d'euros

Redacció

La revista Forbes situa en 25.300 milions el patrimoni total dels empresaris més adinerats del país. Mentrestant les grans empreses catalanes que els generen les plusvàlues sumen més de 200 filials en paradisos fiscals. La família propietària de Mango lidera el rànquing català.

Vint-i-cinc de les 100 persones més riques de l'Estat espanyol són catalans i acumulen un capital de 25.300 milions, segons la llista de les majors fortunes que elabora cada any la revista nord-americana Forbes i que publica en el seu últim número.

Malgrat compartir el mateix nombre de rics amb la Comunitat de Madrid, el valor del capital que Forbes atorga a aquests últims és de 34.250 milions, gairebé 9.000 milions més que el que tenen els més acabalats d'entre els catalans.

Isak Andic Ermay i la seva família, propietaris de la firma de moda Mango, lideren la llista dels catalans més rics i ocupen la sisena posició al rànquing que elabora Forbes a l'Estat, amb una fortuna estimada de 3.800 milions.

La segona i la tercera posició –12è i 13è llocs respectivament en la llista espanyola– són per a la família Carulla, propietària d'Agrolimen i Gallina Blanca, i per a Antonio i Jorge Gallardo, accionistes de la farmacèutica Almirall, amb 1.950 milions cadascun.

Entre les fortunes espanyoles més grans, la primera amb diferència és la del fundador d'Inditex –que ocupa el tercer lloc en el rànquing mundial de Forbes–, Amancio Ortega, amb un capital de 47.600 milions. La segona posició és per al president de Mercadona, Juan Roig, amb una fortuna de 5.800 milions, i a continuació se situa la filla d'Ortega i hereva de Rosalía Mera, Sandra Ortega Mera, amb 5.400 milions.

Tant en la llista Forbes catalana com en l'espanyola, el que s'observa és que les grans fortunes són una qüestió de família i que els sectors més rellevants són el tèxtil i la moda, la construcció, el sector farmacèutic i l'immobiliari.

La mitjana d'edat dels adinerats de l'Estat és de 66,5 anys i només nou en tenen menys de 50. En canvi, l'edat més repetida és la dels 70 als 79 anys.

TREBALL - ECONOMIA

La crisi dissenyada en laboratori pel propi sistema s'ha anat aplicant en diferents zones del món sempre amb els mateixos mètodes i les mateixes solucions per tal d'empobrir i explotar a la població

Contra el robatori de les pensions

Defensem les pensions públiques suficients per a totes i tots

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

Els sistemes de Seguretat Social, representen un conjunt de mesures que adopten els Estats per a protegir a la ciutadania enfront de diversos riscos: malalties, accidents, invalidesa, vellesa, subsidis d'atur, PENSIONS.
SÓN POLÍTIQUES SOCIALS que es basen en la concepció de protegir a les persones davant estats de necessitat, per exemple, quan no tenim treball o, quan acaba el nostre cicle de treball obligatori i ens jubilem.
El compromís polític i jurídic d'aquestes polítiques socials és garantir de manera universal per a totes les persones, les seves necessitats vitals i la Llei així obliga: "...els poders públics garantiran, mitjançant pensions adequades i periòdicament actualitzades, la suficiència econòmica a la ciutadania durant la tercera edat… (Article 50 CE)
Aquest mandat constitucional obliga a tots els governs, siguin del signe que siguin, a garantir que existiran recursos econòmics suficients perquè tot el món tingui una PENSIÓ adequada a cada moment de la seva vida.
Els poders públics tenen ingressos suficients a través dels impostos, perquè la riquesa social que generem totes les persones, és cada vegada més gran i els estats tenen capacitat jurídica i política per a fixar d'on es recapta, qui ha d'aportar més en funció dels seus ingressos i com gastar aquests diners per a complir amb l'obligació de cobrir la necessitats vitals de les persones.
Per tant, que no t'expliquin contes. LES PENSIONS CAL PAGAR-LES… i punt.

De què va això de retallar el dret a les pensions suficients per a tots i totes?

La llei 22/2013 de 23 de desembre, reguladora del Factor de Sostenibilitat i de l'Índex de Revaloració del Sistema de Pensions de la Seguretat Social, significa portar al BOE el robatori de les nostres pensions públiques suficients i adequades, per a les persones pensionistes actuals i totes les futures.
Aquesta llei dintre del seu títol IV, fixa els criteris en els Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 2014 per a la revalorització de les pensions del sistema de Seguretat Social i fixa aquesta revalorització en el 0,25% per al 2014.
Això representa doncs senzillament que aquest Govern, igual que ja ho va fer el Govern del PSOE, com única resposta política a la seva crisi-estafa, ha decidit retallar la despesa social a més de, en sanitat, educació, dependència i inversió en els serveis públics, ara en PENSIONS.
Perquè aquesta brutalitat sobre les persones pensionistes, quan més del 50% dels 8,3 milions de pensionistes, reben una pensió mensual de menys del salari mínim, és a dir 640 euros al mes?
Perquè el PP és el representant dels poders reals: la banca (Santander, BBVA, La Caixa, Banc Popular, Bankia) i les Asseguradores que totes pertanyen a la banca i les grans empreses de la construcció, energia i telecomunicacions, és a dir, de qui han generat una de les majors estafes (ells li diuen crisis) dels últims 70 anys i, el PP – igual que anteriorment el PSOE- no té cap rubor a robar a la ciutadania més de 45.000 milions d'euros (retallades en sanitat, educació i dependència) i lliurar-se'ls als banca.
Ara volen encara més. Tots aquestes retallades disminuïxen les pensions:
- Jubilar-se més tard (als 67 anys).
- Penalitzar les jubilacions anticipades.
- Augmentar els anys de cotització reals, fins als 37 anys, per a poder tenir dret al 100% de la Base Reguladora.
- Augmentar el període de càlcul de la Base Reguladora, sobre el qual es calcula la pensió: dels 15 anys als 25 anys.
- No revaloritzar anualment les pensions segons el cost de vida (l'anomenat Índex de revalorització)
- Disminuir la pensió inicial en funció de l'esperança de vida de les persones (l'anomenat factor de sostenibilitat).

Això suposa que d'aquí al 2027, l'estat (governi qui governi), ens roba a tota la ciutadania prop de 33.000 milions d'euros.
Això suposa baixades automàtiques de totes pensions cada any (Índex de revalorització anual, deslligat del cost de la vida) i pèrdua d'entre un 5% i un 20% inicial en la pensió de cada nova persona pensionista a partir del 2019 (Factor de Sostenibilitat).
Això suposa una VIOLACIÓ del dret a pensions suficients i adequades.
Això suposa que Banca i Asseguradores, vegin transferits gran part dels nostres recursos públics en pensions, que actualment suposen uns 120.000 milions d'euros, als seus sistemes privats de pensions.
Això suposa instaurar el TERROR sobre la població, la qual no pot entendre com tenim més de 6 milions de persones sense treball, com tenim salaris de la majoria de les persones ocupades per sota dels 800 euros i com tenen la desvergonya i inhumanitat de dir que no existeixen cotitzacions suficients i que els ingressos són insuficients, quan ells i elles provoquen aquest "desastre".
Això suposa que milions de persones de les generacions que van entrar o haguessin d'haver entrat al mercat de treball en la dècada dels 90 del segle passat, i suporten taxes de desocupació de fins al 57%, no tindran dret a pensió contributiva, per no tenir anys suficients de cotització i passaran a la beneficència o pensió assistencial.
Cal parar-los perquè ens volen robar el Futur.
Per un sistema Públic i suficient de pensions per a Totes i Tots: Repartim el treball i repartim la riquesa

La despesa militar espanyola pel 2014 superarà els 27.000 milions d'euros

Utopia Contagiosa

Després del pas del Projecte de Pressupostos Generals de l'Estat pel Congrés i el tràmit que actualment duen en el Senat, en breu estaran aprovats definitivament els Pressupostos Generals de l'Estat. Com en anys anteriors, hem fet una anàlisi d'aquest projecte i de les esmenes plantejades pels partits parlamentaris pel que fa a Defensa, per a intentar fer una previsió de la despesa militar espanyola que cap esperar per a 2014.
La Despesa militar espanyola té la peculiaritat d'estar oculta en partides alienes al Ministeri de Defensa (concretament hem detectat partides en 12 dels 13 ministeris), així com en partides d'altres organismes, com pot ser la Casa del Rei, les Classes Passives, els organismes autònoms militars, despeses de diversos ministeris, fons de contingència, etc. També hi ha partides alienes als propis pressupostos generals, com són els crèdits extraordinaris que de forma regular s'atorguen per al pagament dels Programes especials d'Armaments, per al Sistema de Vigilància de l'OTAN o per a les missions militars exteriors, així com l'enorme pes del deute que cal contreure ja sigui per a pagar aquests crèdits extraordinaris o per a finançar l'enorme despesa militar pressupostat.
Amb totes aquestes dades, hem realitzat una estimació de despesa militar de 27.345,78 milions d'euros de despesa militar per a 2014, dels quals gairebé 8 de cada 10 euros estan amagats.
Al seu torn hem quantificat en més de 3.300.000 les persones que de manera directa depenen del sistema de defensa muntat per l'estat, ja sigui per ser militars o guàrdies civils en actiu, personal adscrit a la defensa, beneficiaris del sistema de ISFAS o pensionistes i jubilats depenents de la defensa. Un nombre que condiciona i explica part del suport que manté el permanent augment de la despesa militar.
Si sumem a la despesa militar el qual destina l'estat a control social, la xifra arriba als 32.029 milions d'euros, una magnitud aclaparant i que perjudica a la societat. Si vols tenir més informació sobre el nostre informe sobre la despesa militar 2014, pots descarregar-lo a http://es.scribd.com/doc/188967501/gasto-14-pdf

Tres idees bàsiques sobre la reforma de les pensions

Secretariat Permanent CGT Catalunya

La última reforma de les pensions va ser aprovada pel govern espanyol el desembre de 2013 i està en vigor des de l'1 de gener de 2014

Fins ara, com s'actualitzaven les pensions?

Des dels anys 1980s, els i les pensionistes tenien dret a la revalorització anual de les pensions segons l'Índex de Preus al Consum (IPC), per tal de garantir el manteniment del seu poder adquisitiu.
Però els darrers quatre anys, via Real Decret, aquesta revalorització anual de les pensions a segons l'IPC s'ha deixat en suspens, malgrat que la llei encara estava en vigor (art. 48 LGSS). El primer en fer-ho va ser el govern socialista, l'any 2011. Posteriorment el govern de Rajoy ha continuat sense compensar l'increment de l'IPC dels anys 2012, 2013, i ara el del 2014. Com a conseqüència, aquests darrers anys els pensionistes han anat perdent poder adquisitiu.
Però finalment aquest darrer desembre de 2013 el govern del PP s'ha atrevit a derogar la llei de revalorització anual de les pensions segons l'IPC, que ha estat substituïda per procediment nou i complexe.

I ara, com es revaloritzaran les pensions?

La nova fórmula per determinar la revalorització de les pensions té en compte diferents dades. El resultat de la seva aplicació en cap cas pot ser inferior a un augment de la pensió del 0,25%, ni superior a l'augment de l'IPC més un 0,5%.
Per comprovar el resultat d'aquesta formula, només cal destacar que el primer any de la seva aplicació per part del govern ha comportat que l'any 2014 les pensions només pugin el mínim corresponent del 0,25%. És previsible que en els propers anys la seva aplicació resulti en augments d'entre el 0,25% i el 0,5%, clarament inferiors als de l'IPC.
Alhora, aquesta mateixa norma introdueix l'anomenat "factor de sostenibilitat", que estableix que a partir de l'any 2019, en cas d'augment de l'esperança de vida, les pensions aniran disminuint de forma real.

Quines implicacions té aquest canvi?

Per tant, en els propers anys les pensions ja reconegudes aniran perdent progressivament i de manera gradual poder adquisitiu. Alguns estudis han determinat que en els propers 15 anys les pensions previsiblement perdran un 28% del seu poder adquisitiu. La pròpia Ministra d'ocupació i Seguretat Social, Fátima Báñez, va declarar durant la presentació de la nova llei que en els propers 9 anys calculen pagar 33.000 milions d'euros menys en pensions ja reconegudes i progressivament devaluades, a pesar de que els estudis més imparcials augmenten aquesta xifra a més de 80.000 milions d'euros.
En els darrers tres anys, des d'inicis del 2011 amb el pacte en que el govern Zapatero va arribar amb els sindicats CCOO i UGT, l'executiu central havia legislat per disminuir fins un 30% les noves pensions, la dels actuals treballadors que accediran a la jubilació en els propers anys. Però ara ha collat encara més el futur i el benestar de la gran majoria de la població: s'ha atrevit a disminuir cada any les pensions ja reconegudes, reduint el seu poder adquisitiu i devaluant-les per llei.
El missatge del govern a la classe treballadora és clar.
Treballareu més anys, per percebre pensions més baixes, i que a més a més cada any es devaluaran més i més. Es tracta, sens dubte, d'un atac sense precedents al sistema públic de pensions que en el futur afectarà, especialment, als treballadors que ara estan en actiu.

Discursos econòmics: la hipocresia habitual

Jordi Berbis

En els discursos econòmics, especialment en els casos de les institucions supranacionals, ens trobem amb declaracions i mesures argumentades com a necessàries per al benestar de la població. Tanmateix, els seus resultats a la pràctica són totalment contradictoris amb aquests objectius. A continuació, en veurem alguns exemples recents.
El primer exemple d'aquest fenomen el podem trobar en les polítiques de la UE sobre la regulació del treball, basades fonamentalment en l'adaptació dels treballadors a les necessitats de l'empresa i l'empleabilitat dels mateixos. És a dir, l'única política és que tots ens adaptem el màxim possible a les necessitats del capital. És en aquesta línia que hem de situar també les mesures de "reformes estructurals" aplicades a Espanya durant l'actual crisi, imposades per la Troica (UE, FMI i BCE) i beneïdes pels successius governs espanyols. Tot i els efectes nefastos de les polítiques aplicades –amb Grècia com exemple paradigmàtic– a la premsa trobem declaracions de les institucions europees que, recurrentment, es lamenten dels alts nivells d'atur actuals. Això és especialment accentuat en el cas de l'atur juvenil.
El segon exemple, el podem trobar en les declaracions de la Comissió Europea que, de manera recurrent, llegim a la premsa econòmica sobre els pocs impostos que paguen les grans empreses tecnològiques sobre els seus beneficis. Resulta sorprenent que, per una banda, s'estableixi una legislació que permet l'enginyeria fiscal de les empreses independentment d'on es generin els seus beneficis però, per una altra banda, les institucions europees es lamentin dels pocs impostos que s'acaben pagant. A no ser clar que l'objectiu real sigui cobrir-se les espatlles davant de l'opinió pública.
L'últim exemple, el trobem en l'últim informe de l'OCDE sobre les pensions a Espanya, del qual en els últims dies hem pogut veure titulars com aquests: "La OCDE pide a España que "vigile" la pobreza de los nuevos pensionistas" o "La OCDE alerta del riesgo de que los salarios medios no tengan una jubilación suficiente". Aparentment, estaríem davant d'una preocupació genuïna per part d'aquesta institució sobre els ingressos dels pensionistes amb la reforma aprovada recentment. Si analitzem més a fons què ens està dient aquesta institució, però, el seu missatge indicat tot el contrari.
En el resum del seu últim informe sobre l'estat dels sistemes de pensions a tot el món, ens trobem que l'OCDE elogia la recent reforma del sistema de pensions així com l'aprovada l'any 2011. Aquestes reformes han seguit fil per randa les recomanacions de l'OCDE: dificultar l'accés a les pensions públiques i reduir-ne l'import per als futurs pensionistes. Davant de les seves conseqüències, quina és la postura de l'OCDE? Literalment, ens diu que introdueix incertesa sobre les pensions futures i que aquest problema és especialment greu en els casos de treballadors amb baixos salaris. Per tant, segons l'OCDE, el que hem de procurar és "fer un seguiment de la pobresa entre els pensionistes". Què més s'ha de fer al respecte? Segons el seu últim informe de l'any 2012, "tornar obligatòries les pensions privades seria una solució ideal per eliminar la bretxa de pensions i assegurar una suficiència de beneficis".
La traducció per a nosaltres és que l'atac als sistemes de pensions públiques seguirà en el futur i s'han de seguir potenciant els plans de pensions privats.
Com a conclusió, el que ens trobem és que davant dels efectes sobre les classes populars de les mesures que les institucions econòmiques imposen, totalment contradictoris amb els objectius que diuen defensar, s'opta per la seva perpetuació. La hipocresia segueix dominant els discursos econòmics oficials.

** Jordi Berbis és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Article publicat al setmanari Directa*

Del Pacte de Toledo al pacte amb els mercats

Carmen Manssour

La reforma del sistema de pensions del govern espanyol, que va entrar en vigor el mes de gener suposarà una pèrdua d'un mínim del 12% del poder adquisitiu. Aquesta nova normativa comporta la inclusió de dos nous instruments: el "factor de revaloració de pensions", vigent a partir del 1 de gener de 2014, i l'anomenat "factor sostenibilitat", que començarà a aplicar-se a partir del 1 de gener de 2019. Aquesta regulació s'uneix a la primera reforma del sistema operada per la Llei 27/2011. Amb aquella es va establir l'augment de l'edat de jubilació dels 65 als 67 anys. També es va establir l'entrada en vigor del factor de sostenibilitat per als anys 2027/32, com mecanisme cridat a revisar, llavors, l'efecte de l'augment de l'esperança de vida en el sistema.
El Govern, amb el nou Reial decret que entrava en vigor el 1 de gener, avança l'entrada en vigor d'aquest mecanisme a l'any 2019, de forma unilateral i sense consens polític ni social. No han faltat esmenes al projecte de llei, i des de l'oposició s'ha afirmat que el Govern del PP utilitza la crisi per a accelerar a l'any 2019 l'entrada en vigor del factor sostenibilitat, cosa que no està objectivament justificada, ja que no és fins a 2027 i 2032 quan es preveu un augment de la despesa en pensions derivat de la incorporació de les generacions del baby boom.
La decisió unilateral del Govern d'escometre la reforma s'ha qualificat des de diferents sectors com la "fi del Pacte de Toledo". Aquest compromís es va subscriure fa 18 anys per a assegurar que les decisions que afecten a la preservació del sistema públic es prenen de forma consensuada entre totes les forces polítiques i agents socials presents en cada període; no obstant això, durant el tràmit parlamentari de l'última reforma, la ministra de Treball, Fátima Báñez, no va fer cap al·lusió al Pacte de Toledo.

Les més perjudicades

La població activa que va accedir al mercat de treball a partir dels anys '90 serà la més perjudicada per aquesta revisió de la reforma. La dinàmica laboral d'aquests treballadors es defineix per l'absència de carreres continuades de cotització en el règim de la Seguretat Social, el que es materialitza en contractacions temporals i intermitents. Això suposa que aquests treballadors rebran una pensió assistencial, ja que és impossible que cotitzin 37 anys. A més, aquest sector de la població ha crescut amb la cultura interioritzada de que no cobraran jubilació, el que es tradueix en una falta de solidaritat per a lluitar en aquest moment per la defensa del sistema de pensions.
En el cas del sector de la població jubilada, l'impacte que la nova fórmula de revaloració de les pensions causarà representa un empobriment d'un mínim del 12% del poder adquisitiu i, en els pitjors casos, de fins a un 28%. La pèrdua de poder adquisitiu ve de l'abandó de l'Índex de Preus al Consum (IPC) com referència per a l'actualització de la prestació. L'alarmant d'aquesta previsió és la seva aplicació en l'actual escenari: a dia d'avui, el 51,8% de la població jubilada ja no arriba al salari mínim interprofessional i 2,3 milions persones tan sols perceben una pensió assistencial de 330 euros al mes.
En aquest moment, el Govern centra els seus esforços a intensificar els arguments que tractin de justificar la idoneïtat de la reforma operada. La disminució de tres milions de cotitzadors en el règim de la Seguretat Social; que en l'any 2010 hi hagués més de quatre persones ocupades per cada pensionista i que en el 2049 es preveu que hi hagi "només" 1,75 per cada pensionista, o que el sistema actual de pensions "no pot mantenir-se per la situació demogràfica" són els principals missatges que s'emeten per a justificar la reforma del sistema.
Des d'aquestes posicions, es titlla d'irrellevant que actualment el fons de pensions tingui superàvit i que el seu fons de reserva arribi a el 6% del PIB.
Respecte a això cal assenyalar que les pensions se sustenten amb qualsevol tipus de partida pressupostària i no només amb les cotitzacions, i l'article 50 de la Constitució espanyola obliga a l'Éstat a tenir recursos suficients per a pagar pensions i revisar-les periòdicament. Per això, és irrellevant la baixada del nombre de cotitzacions en el règim de la Seguretat Social com argument. En aquest sentit, Vicenç Navarro, catedràtic de Ciències Polítiques i Socials de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, en el seu recent llibre "Lo que has de saber para que no te roben la pensión", fa referència a la baixada en el nombre de treballadors amb la situació de la producció agrícola: "Si avui amb menys treballadors en el sector agrícola es produeixen més aliments, el mateix càlcul es pot aplicar en el cas de les pensions", ja que "l'augment inevitable de la productivitat d'un nombre menor de treballadors pot sostenir, i fins i tot expandir, les pensions sense cap problema". Per a Navarro, "la viabilitat de les pensions no és una qüestió demogràfica o econòmica, sinó política".

A la guardiola privada

La reforma de les pensions suposarà una transferència de més de 200.000 milions a fons privats de pensions. Les dades estadístiques ja reflecteixen que el patrimoni dels plans de pensions privats va augmentar al voltant de 1.100 milions fins al juny de 2012, i en l'últim trimestre ha arribat ja als 1.997 milions. Al principi els plans a l'Estat espanyol tenien una aportació mitja individual de 1.926 euros i el 2012 havien augmentat fins als 6.519 euros. Altra forma paral·lela d'incentivar l'estalvi privat enfront del sistema públic de pensions és l'engegada pel govern d'una normativa que té com objectiu reduir les comissions i càrrecs de gestió d'aquests plans de pensions privats: d'un 2% es passa a un 1,5% i d'un 0,5% al 0,25% per a la seva gestió. Aquestes propostes, anunciades el passat mes de novembre, vénen a donar resposta a les pretensions que es feien des de la Patronal de les Institucions d'Inversió Col·lectiva (Inverco) com mesura per a incentivar la contractació de fons de pensions privats.
Els sistemes complementaris de pensions, anomenats fons de pensions, com alternativa al règim general de la Seguretat Social, són un error. S'ha demostrat en aquesta crisi que, a diferència dels fons d'inversió privats, que van patir els efectes de la crisi des del primer minut, el sistema de la Seguretat Social està patint els efectes de la crisi després de cinc anys, quan la pèrdua d'ocupació i de cotitzadores ha estat massiva. Per si no fos poc, "els plans de pensions inverteixen els seus fons en actius dels mercats financers, la rendibilitat dels quals depèn de les condicions que hagi en els mercats en aquest moment", afirma l'economista Juan Ariza Martín. Per a Ariza, crida l'atenció que les cotitzacions socials es titllin com "impost" mentre les aportacions a plans de pensions privats són qualificades "d'estalvi". Elena Idoate, economista del seminari Taifa, considera que "del que es tracta és de desposseir-nos d'un estalvi col·lectiu i públic, que no està al servei del capital, per a potenciar un estalvi privat que permeti al capital financer anar invertint en els mercats i generar un benefici privat". Perú a Idoate, aquesta reforma suposa "desmantellar el públic, el que tingui a veure amb la solidaritat i els drets socials, per a convertir-nos en una societat més desigual i individualista". Es tracta d'una reforma neoconservadora i que només els qu3 tenen rendes elevades poden permetre's immobilitzar una part de les seves rendes durant uns anys en un fons de pensions privat. Des de diferents sectors s'estima que les mesures en matèria de pensions haurien d'anar encaminades a augmentar els fons de la Seguretat Social.

Abc de la reforma

2014. Entra en vigor l'índex "de revaloració de les pensions": s'actualitzen al marge de l'IPC un mínim del 0,25% i com a màxim un 0,5 més l'IPC d'aquest any. Edat de jubilació: 65 anys i dos mesos si no es tenen 35 anys i sis mesos cotitzats. Es computen els últims 17 anys.
2015-2018. L'edat de jubilació el 2015 serà 65 anys i tres mesos si no es tenen 35 anys i nou mesos cotitzats i es computen els últims 18 anys. A partir d'aquí, cada any augmentarà un mes l'edat de jubilació (65 anys i quatre mesos el 2016). Augmentarà tres mesos el mínim de temps cotitzat i un any el càlcul de còmput. D'aquesta forma, en l'any 2018 l'edat de jubilació serà de 65 anys i sis mesos si no es tenen 36 anys i sis mesos cotitzats, i es computaran els últims 21 anys.
2019. Entra en vigor l'aplicació del "factor de sostenibilitat". Es calcula la quantia de la pensió d'una sola vegada i en funció de quin sigui l'esperança de vida en aquest moment. A major esperança de vida, menor quantia de pensió. L'edat per a jubilar-se i cobrar el 100% de la pensió és de 65 anys i vuit mesos si no es tenen 36 anys i nou mesos cotitzats, i es computen els últims 22 anys.
2020-2026. El 2020, l'edat de jubilació serà de 65 anys i 10 mesos si no es tenen 37 anys cotitzats, i es computen els últims 23 anys. A partir d'aquest any, l'edat per a jubilar-se augmentarà dos mesos cada any, i el mínim per a optar a la jubilació anticipada augmentarà tres mesos per any, de manera que el 2021, l'edat mínima serà 37 anys i tres mesos. El càlcul per al còmput de la pensió augmentarà fins a 25 anys el 2022 i romandrà així fins al 2027.
2027. Per a cobrar el 100% de jubilació s'exigeix tenir 67 anys si no tens cotitzats 38 anys i sis mesos i es computen els últims 25 anys.
Acord empresa i treballador. L'edat mínima per a accedir a aquesta prestació és de 63 anys i s'ha d'haver treballat un mínim de 33 anys.
Voluntària. L'edat mínima per a cobrar aquesta pensió és de 65 anys i s'ha d'haver treballat 35 anys. **Jubilació parcial**. L'edat per a accedir a ella és de 63 anys (havent cotitzat 36,6) o de 65 (havent cotitzat 33).

Recorregut de la reforma en els tribunals

Des de diferents instàncies judicials, entre les quals destaquen les resolucions del Jutjat Social nº1 de Burgos i la del Jutjat Social nº4 de Donosti, es va invalidar el nou sistema de càlcul establert amb el Reial decret Llei 28/2012, de 30 de novembre, per considerar que era contrari a l'article 48 de la Llei General de la Seguretat Social, que estableix l'obligació de revaloració anual de les pensions segons l'IPC. Paral·lelament, diferents fronts van plantejar davant el Tribunal Constitucional la possible inconstitucionalitat del Decret perquè la decisió de la norma de no actualitzar i revaloritzar les pensions en funció de l'IPC de novembre de 2012 incompliria preceptes constitucionals. El recurs va ser admès a tràmit i es troba pendent de resolució.

** Article publicat a la revista Diagonal.*

Declarant que ja estem sortint de la crisi, el govern es segueix burlant del poble

Rojo y Negro

Fa ja cinc anys des que el sistema, els polítics i les institucions que ho gestionen, la patronal, la banca, el poder financer, els mercats, la UE, els rics en definitiva, ens van dir que començava una crisi econòmica molt profunda, fins i tot comentaven que trontolla el capitalisme, que calia tornar a redefinir-lo, arribant a organitzar nombroses reunions internacionals per a fer-nos creure que la crisi del sistema capitalista havia sorgit per sorpresa i que era responsabilitat de totes i tots el solucionar-la.

Al poble, a la majoria social, a la classe treballadora, ens van explicar, mitjançant una gran manipulació mediàtica, que la nova fase del capitalisme, ara anomenat capitalisme financer, havia provocat una enorme crisi no controlada de conseqüències incalculables i irreversibles.

Tots els grans mitjans de comunicació ens han bombardejat durant anys, explicant-nos la crisi, orígens, efectes, solucions... per a condicionar la nostra pròpia anàlisi, fent-nos creure l'inevitable de la situació, que només hi ha un camí per a sortir de la crisi (austeritat, reducció de la despesa social), que la crisi abasta a tot el sistema, que tots i totes som igualment responsables a l'haver viscut per sobre de les nostres possibilitats i en conseqüència, nosaltres, el poble hem de pagar la crisi a la qual ens han conduït...

Durant aquests cinc anys tota la població hem assistit impasibles davant l'agressió unidireccional del poder, rentant-nos el cervell i obligant-nos a compartir els seus anàlisis de la necessitat de pagar el deute, reduir el dèficit a costa exclusivament de reduir les despeses socials en lloc d'incrementar els ingressos i que pagui més qui més té.

La realitat d'aquests cinc anys de la seva crisi, per al poble, per a la classe treballadora ha estat: ERO, ERTO, acomiadaments, sis milions de persones en atur, desmantellament industrial, rebaixes salarials, explotació laboral i social, empobriment, desnonaments, retallades en despesa social, en prestacions per atur, en educació, beques, sanitat, dependència, reforma laboral, reforma de les pensions, reforma de la negociació col·lectiva, privatitzacions, desmantellament del sector públic, falta de llibertats, repressió de la dissidència, acabar amb qualsevol vestigi que soni a repartiment de la riquesa, a justícia social.

El sistema ens ha conduït al límit de l'explotació. Ens van vendre cases a preus desorbitats però amb moltes facilitats de finançament, ens van condicionar al consumisme, ens hipotequem per desenes d'anys. Quan ho van aconseguir, quan van aconseguir que la majoria de la població estigués en aquesta situació, van decidir que esclatés la crisi.

Ens van estafar abans, ara i ens estafaran després. Ens tallen l'aigua la llum, el telèfon, ens prenen les cases, els estalvis, el treball, els drets, les llibertats. La corrupció s'ha generalitzat en tots els nivells de les administracions públiques i de les organitzacions polítiques mentre al poble intenten, fins a aconseguir-ho, domesticar-lo amb cultura escombraria, que embruteix, ens fa individualistes, insolidaris, competitius, violents, racistes, xenòfobs.

La crisi dissenyada en laboratori pel propi sistema s'ha anat aplicant en diferents zones del món de forma seqüencial en les últimes dècades, sempre amb els mateixos mètodes i sobretot, amb les mateixes solucions, empobrir i explotar a la població. Ara li ha tocat als països perifèrics d'Europa en els quals Espanya ocupa un paper privilegiat al costat de Grècia, Portugal i Itàlia.

L'actual govern torna a burlar-se del poble i ha iniciat una nova posada en escena anunciant que estem sortint de la crisi, que hi ha senyals econòmics evidents que la crisi ha tocat fons, que la recessió està donant pas al creixement i a la creació d'ocupació. La seva borsa està pujant, les empreses de l'Ibex obtenen grans beneficis, la banca ja torna a guanyar diners, la prima de risc ha baixat, els diners comencen a fluir perquè les empreses creïn noves ocupacions.

Malfactors, estafadors, cínics, corruptes, aquests són els qualificatius menyspreables que es mereixen qui defensen aquestes posicions d'esperança (per als rics, per suposat) sense esmentar la situació en la qual han quedat els drets, les llibertats, els salaris, les pensions, els convenis que afecten a la majoria social, a la classe treballadora.

L'autèntica realitat és que estem passant fam, que no tenim habitatges, que no tenim treball, que tenim hipotecades les nòmines, que els nostres fills i filles estan en la misèria i es veuen obligats a emigrar perquè els explotin en l'Europa rica, desposseïts del seu futur, el mateix que han fet amb totes les persones d'altres països que han vingut com immigrants a aquestes terres.

Des de CGT ja dèiem que anunciarien la fi de la crisi quan els interessés, quan ja haguessin aplicat totes les reformes en el mercat laboral, en les condicions econòmiques, en les pensions, en les privatitzacions... Ha arribat l'hora, el PP ja ha començat la preparació de les pròximes eleccions i per a això ha iniciat la seva campanya que la recuperació econòmica ha començat. Sí, anem a sortir de la crisi, però ho anem a fer des de posicions molt diferents. D'una banda, la patronal, banquers, corruptes especuladors, amb una legislació sobre noves condicions laborals, econòmiques, socials, absolutament al seu favor, mentre que la classe treballadora ho anem a fer des del no-res, sense drets, sense recursos...

Des de CGT no jugarem a aquest joc que ens planteja el poder. No podran comptar mai amb cap tipus de suport, ni comprensió, ni enteniment de la lògica perversa del discurs del capital. No ens convenceran de que si que ha estat una crisi i no una una monumental es tafa que representa la lògica de la mort, de la destrucció, de l'explotació de persones, béns, recursos.

Des de la CGT treballem amb la lògica de les necessitats de l'ésser humà, amb les nostres eines del suport mutu, la solidaritat i la lluita per a evitar que aconsegueixin el seu objectiu final d'aniquilar i esclavitzar a la classe treballadora. No podran amb l'anarcosindicalisme, amb l'autoorganització dels de baix. Som la majoria, i encara que tard, el poble demanarà comptes i responsabilitats perquè els lladres i corruptes retornin el que han robat i estafat.

** Editorial del Rojo y Negro nº 273, publicació confederal de la CGT.*

La sanitat no ha de ser un negoci

CGT Baix Camp i altres col·lectius

Ens trobem en un moment crucial per garantir els nostres drets i serveis públics, i especialment, la sanitat. Tot i que no ve de nou: els teòrics de la privatització dels serveis públics –i la sanitat- començaren la seva tasca als anys 80 i 90; ara, amb l'excusa de la crisi que ells han provocat, el senyor Boi Ruiz i la seva colla han trobat el moment oportú per començar a desmantellar la sanitat i embolicar-la a trossets per regalar-la al sector privat.

La manca de control per part de les institucions, el sistema gerencial i la gestió privada, entre d'altres, sumat a l'externalització dels serveis no-assistencials per part de l'ICS, han generat grans negocis privats al llarg d'aquestes dècades i han propiciat que molts s'hagin embutxacat els nostres diners.

I, ara, els carronyers de la crisi, pretenen convertir el sistema sanitari (el gran pastís del sistema públic) en el seu negoci privat, ja sigui a través de mútues o d'empreses proveïdores de serveis. Com sempre, amb els nostres impostos paguem la inversió i els concerts público-privats, i ells es queden amb els beneficis.

Uns beneficis que estan per sobre de la qualitat del servei que rebem i dels drets dels treballadors i treballadores. A mesura que s'apliquen retallades pressupostàries i en els sous dels mal pagats professionals de la sanitat, la qualitat de la sanitat pública es deteriora i les mútues cada cop tenen el camí més pla per anar captant nova clientela, farta de llargues llistes d'espera i manca d'atenció.

D'aquesta manera, es va creant progressivament un doble sistema sanitari. Un per a pobres, que hem d'esperar dos anys per rebre una operació quirúrgica. I, un per als rics, que en un mes són operats per professionals pagats amb els nostres diners, en hospitals pagats amb els nostres impostos i amb maquinària comprada amb els pressupostos públics.

Davant d'aquesta situació, cal més que mai que els i les professionals de la sanitat prenguin un paper actiu en defensa de la sanitat pública, així com que els usuaris i usuàries s'hi impliquin. Perquè quan hi ha retallades, hi ha menys prevenció, menys servei i menys professionals. I, això, vol dir més llistes d'espera, més mortalitat i més negoci privat.

El que ha passat a Reus amb el cas Innova, no és un fet aïllat. És una peça més d'aquesta gran xarxa que es diu sistema públic sanitari català. Cal exigir responsabilitats a tots i totes les que han fet de la sanitat un negoci, però sobretot, cal unir-se per salvar el que ens ha costat tantes dècades de lluita aconseguir, i posar les bases d'un nou model públic, universal i de qualitat que ens garanteixi l'accés a la sanitat a tots i totes, més enllà del nostre lloc d'origen o dels diners que tinguem.

Si ens roben la sanitat, ens retallen la vida!

Barcelona i l'espoli de bens comuns

El major port públic a disposició del sector privat

Dani Font

Un treball periodístic analitza el passat, present i futur del port de Barcelona, un espai franc per als negocis. La revista Carrer de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona dedicava en el seu número de desembre un dossier al Port de Barcelona, al que cataloguen com "un monstre de 830 hectàrees gestionat per un limbo públic-privat que no respon als interessos dels ciutadans".

Algunes de les xifres relacionades amb el port són sens dubte colossals: primer port de l'Estat per facturació i per valor de mercaderies transportades, connexió amb més de 300 ports, 14.000 llocs de treball directe i 18.000 indirecte, benefici net de 43,2 milions d'euros.

Si bé la zona comercial i logística del port és bastant coneguda, no podem dir el mateix del moll de l'energia, pilar del sistema energètic de Catalunya. És la planta de magatzematge més gran de l'Estat i una de les majors terminals petrolíferes del Mediterrani. En total, són quatre ports en un: el logístic-comercial, el de creuers, el d'energia i el Port Vell (que també sol aparèixer amb el nom de port ciutadà). Aquest últim, on se situen el Imax, el Maremágnum, el Aquárium o la nova botiga de Desigual, que ocupa 11.000 metres quadrats, era una zona tradicionalment de pesca i comerç que s'ha anat privatitzant a partir dels anys 80 del segle passat i l'última proposta municipal per al qual és convertir-la en zona de iots de luxe. Per tant, com diu el navilier Javier Moreno, aquest espai portuari ni és "vell" ni és "ciutadà".

Transformacions i resistències

Els preparatius per a albergar els Jocs Olímpics de 1992 van canviar radicalment la fisonomia del litoral de Barcelona. Els canvis han afectat no sempre positivament als barris adjacents al port: Poble Sec, Raval, Gòtic, Casc Antic, Ribera i Barceloneta. L'enginyer de camins Francesc Magrinyà parla de "gentrificació", procés que suposa la transformació física, social, econòmica i cultural d'un barri antigament degradat o de classe obrera que acaba sent de classe mitja-alta. Canvia la tipologia dels seus comerços i serveis menys orientats a la població local, que a poc a poc va sent expulsada de les seves cases, com ha succeït en el nucli antic de Barcelona.

Plataformes de veïns, grups intel·lectuals i altres col·lectius han sorgit al llarg del segle XX intentant posar fre als plans que les elits tenien per al port. Una d'aquestes últimes organitzacions és la Plataforma Defensem el Port Vell, que en 2012 va intentar parar sense èxit la marina de iots que Salamanca Group està construint en el Port Vell. La consulta ciutadana va arribar fins al ple de l'Ajuntament presentada per ICV-EUiA, però CIU i PP la van tombar.

El fervor olímpic de 1992 va impulsar la construcció d'un barri nou, la Vila Olímpica, i es va arrasar amb els espais industrials, patrimoni sempre prescindible per a qui han governat la ciutat. S'iniciava al mateix temps la transformació de la dàrsena del Port Vell en espai d'oci, amb el que va seguir la destrucció de patrimoni de Barcelona, si bé una petita part es va conservar.

La Plataforma Defensem el Port Vell va intentar frenar el procés, però finalment la ciutadania va cedir davant el poder empresarial i es van construir el centre comercial Maremágnum, el World Trade Center o més recentment l'Hotel Vela, que aquest any va comprar un fons catarí per 200 milions d'euros.

En els últims anys les propostes municipals en les zones dels barris de la Marina i en el Fòrum, i els nous projectes per a reformar la Ciutat Vella, la Barceloneta i el Paral·lel, semblen conduir a una nova transformació orientada per la demanda turística tal com denuncia la Plataforma Defensem el Port Vell.

Públic o privat?

El port és una infraestructura pública tant per l'organisme que ho gestiona, la Autoritat Portuària de Barcelona (APB), com pels terrenys on se situa. En el seu article a Carrer, Marc Font afirma que els negocis són la prioritat màxima del port i així es llegeix en la web de la infraestructura: "Port per als negocis". Segons Carrer no hi ha cap capacitat de comprovació democràtica de les actuacions de APB, ni tampoc existeix un control públic i transparent dels seus comptes, de manera que en la pràctica es permet una privatització del domini públic portuari.

Al capdavant de la APB trobem a Sixte Cambra, nomenat per Artur Mas el 2011. A més de les mercaderies, el port també destaca per l'entrada de turistes a través de creuers, uns 2,5 milions en 2012. La APB i les empreses privades del sector es veuen beneficiades per les inversions pagades amb recursos del port, gràcies a les quals s'incrementa el nombre de clients i per tant de negoci. Barcelona és el primer port de creuers d'Europa i el quart del món.

Sota la qualificació d'interès públic, la APB porta a terme projectes dirigits al servei de l'interès privat més que al bé dels ciutadans. Els dos últims han estat l'Hotel Vela, construït en espai de domini públic, i les recents obres, encara en curs, de la Marina del Port Vell per a transformar-lo en un aparcament de luxe per a iots de multimilionaris. Aquesta zona del port quedarà barrada i envoltada de fortes mesures de seguretat, malgrat estar en aquesta part també coneguda com port ciutadà.

Una zona que ha estat objecte de desig

Lloc d'interès urbanístic, el litoral ha estat fruit de remodelacions i projectes distints. Va ser a partir de la segona meitat del segle XX quan més es van intensificar i van ampliar les instal·lacions del port i van entrar en decadència els establiments tradicionals de reparació naval situats en el Passeig de Colón i en la Barceloneta. Punt i a part mereix el Pla de la Ribera (1965), sota govern de l'alcalde franquista Porcioles, que pretenia fer una zona residencial i d'oci en el nord del litoral de Barcelona, el que va deslligar la resistència dels veïns de Poble Nou en ple franquisme.

** Article publicat a la revista Diagonal.*

Contra les pujades abusives de les tarifes dels serveis públics

Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona

L'any 2014 comença amb les mateixes polítiques antisocials que s'han practicat els darrers anys. Amb atur massiu, salaris a la baixa, salari mínim congelat i pensions devaluades. 2014 s'inaugura amb pujades abusives dels preus públics: llum (finalment del 2,3%), aigua (8%) i transport públic (5,4%).

En els dos primers casos, producte del poder que tenen els oligopolis elèctrics (Endesa, Iberdrola, Gas Natural Fenosa) i el monopoli de subministrament d'aigua a Barcelona (Agbar) per imposar els seus interessos crematístics al conjunt de la població. Empreses caracteritzades per la seva opacitat a l'hora de justificar costos i per la seva estreta relació amb el poder polític, com ho mostra palesament l'operació que ha donat a Agbar el control de la major part de la gestió de l'aigua a l'àrea metropolitana (i que hem denunciat documentadament des de la plataforma Aigua és Vida).

Resulta indignant, quan no sorprenent, que es justifiqui part de l'increment del preu de l'aigua amb l'excusa de la caiguda del consum a la ciutat, un càstig al comportament responsable dels ciutadans i una veritable incitació al malbaratament d'un recurs bàsic i limitat.

En el cas del transport públic també plou sobre mullat, ja que els dos darrers anys s'han practicat increments salvatges del preu d'aquest servei, en una política clarament orientada a eliminar el caràcter social d'aquesta mena de transport, al·legant les dificultats pressupostàries.

Dificultats que en canvi no existeixen per finançar tota mena d'esdeveniments superflus (circuït de Montmeló, campionats esportius, macrofestes d'any nou) amb l'excusa d'atreure turisme i generar riquesa. Augments de preus que coincideixen amb una reforma del model de transport de superfície que mai no s'explica adequadament i que genera dubtes sobre la seva finalitat (millorar el transport o simplement reduir costos).

Un cop més, queda en entredit el caràcter social d'aquest Ajuntament, donant per bons uns increments de tarifes "insostenibles" per a bona part de la població.

Per tot això manifestem el nostre rebuig a aquestes pujades antisocials i exigim que es replantegin. Exigim aclarir les veritables estructures de costos dels serveis públics.

Exigim un replantejament de les polítiques en matèria de serveis públics que donen el poder a antisocials grups oligopòlics.

I per tot això donem suport a les mobilitzacions que s'estan realitzant als barris en oposició a les pujades antisocials.

Exigim la retirada de l'augment del preu del transport públic

Plataforma #StopPujadesTransport
http://stoppujadestransport.blogspot.com

Des de començament d'any s'han portat a terme cada dimecres concentracions contra les pujades de preu del transport públic a estacions de metro i ferrocarril de Barcelona i àrea metropolitana, en una mobilització que s'ha anat estenent progressivament a altres comarques catalanes. El 29 de gener també es va portar a terme una vaga d'usuàries de mitja hora de durada. Durant les protestes s'obren les màquines per tal que la gent passi sense pagar i s'ha paralitzat en diverses ocasions la circulació del transport públic per uns minuts.

Un desafiament als barris més castigats per la crisi, l'atur i les retallades

Aquesta pujada del preu del transport representa un nou desafiament cap als veïns i usuaris que observen que mentre l'administració retalla serveis, retira ajudes i desnona famílies, castiga els qui aposten pel transport públic: per a molts, l'únic transport per anar a treballar o per la recerca de feina.

Un servei públic que funciona com una empresa

El bitllet més venut, la T-10, tindrà un cost de 10,30€. Això significa un 5,10% més que l'any anterior i un 71% més que fa deu anys. La T-50/30 passarà a costar 42,50€, una pujada del 8,4%. Aquest augment continuat de les tarifes, molt per sobre dels increments de l'IPC, converteix el transport públic, pagat per tothom a través dels impostos, en un luxe per als usuaris i en un autèntic transvasament de fons públics cap a les empreses que el gestionen.

Tot això passa mentre s'eliminen línies d'autobús, s'elimina el bus de barri els diumenges i festius i, des de l'any 2007, s'ha anat reduint un 10% el servei d'autobús entre setmana i un 25% els caps de setmana.

Direcció de TMB i Xavier Trias, els culpables de l'augment del preu del bitllet

Mentre els barcelonins paguen el transport públic, l'empresa TMB que gestiona l'autobús i el metro de la ciutat, segons han denunciat reiteradament els seus treballadors/es, té una opacitat absoluta al voltant del seu pressupost, dels 603 membres de l'equip directiu, el salari del qual és desconegut i resta fora de conveni, els cotxes oficials de que gaudeixen i el motiu pel qual càrrecs de PSC i CIU acaben ocupant llocs dins d'aquesta direcció
Hem de seguir aguantant que any rere any ens facin pagar més car el transport públic?
Hem de seguir pagant els excessos de les empreses que gestionen el servei de transport metropolità?
Per aquestes raons, des d'STOP PUJADES TRANSPORT PÚBLIC exigim:

La retirada de l'augment del 2014 i congelació del preu del transport públic d'acord amb les tarifes del 2013.

Convocatòria d'una taula social per fixar tarifes i criteris, un cop aplicada la retirada de l'augment de preus de 2014.

La pujada de tarifes al Metro de Barcelona

Secció Sindical CGT Metro Barcelona

Mentre l'IPC puja un 0,8% , la T -10 puja un 5,1%

Durant els últims anys , cada vegada que es produeix un brutal augment de tarifes del transport públic , la CGT del Metro de Barcelona ha fet pública la seva postura al respecte . Hem emès diversos comunicats de premsa, hem transmès la nostra repulsa als màxims dirigents polítics d'aquesta empresa, i tenim la sospita fundada que no ha servit absolutament per a res .
Per aquest motiu, hem decidit dirigirnos als directament afectats per aquesta mesura, els usuaris, per explicar molt breument què està passant amb la gestió del transport públic en general, i la de Metro de Barcelona en particular.

Les dades

Com ja són de sobres coneguts, no ens estendrem massa . El títol més usat, la T -10, puja un 5,1%. El bitllet senzill puja un 7,5% fins als 2'15 € , preu que , ja el 2013 , volem recordar que estava per sobre del seu equivalent en ciutats com París, Roma o Madrid (on per cert, aquest any, no pugen les tarifes) .

Per què pugen les tarifes?

Bàsicament, perquè així ho han decidit els polítics integrants d'entitats com l'ATM, segons declara l'alcalde Trias a nombrosos mitjans, es veuen obligats a fer-ho pel fet que s'han reduït les aportacions de l'administració central; s'haurà oblidat comentar, suposem, que també s'han reduït les aportacions del Govern de la Generalitat.
En altres mitjans, responsables d'aquestes entitats argumenten que el motiu de la pujada és l'elevat endeutament de les empreses de transport públic. Potser també s'han oblidat comentar que són ells mateixos els qui decideixen com s'ha de endeutar cadascun.

Quina és la nostra postura

La CGT de Metro entén que el transport públic és un dret i no una mercaderia. Per tant, seguirem lluitant contra els abusos tarifaris a la ciutadania. El transport públic ha de ser una eina social i no una eina més de recaptació en mans de polítics.
Aquesta sèrie d'abusos tarifaris, que es vénen repetint durant els últims anys, està emmarcada en un context general d'empobriment i abús sobre la classe treballadora. En aquest aspecte, elevar repetidament el preu del transport públic és una més, d'entre una llarguíssima llista, de les mesures destinades a recaptar a força d'empobrir als més desfavorits, aquells que no tenen altre mitjà de transport privat alternatiu.

I aquests diners de més... on aniran destinats?

Malauradament, no podem contestar aquesta pregunta. En tot cas, sí que estem capacitats per garantir a on no aniran aquests diners:
- No anirà a millorar el servei. En els últims mesos s'han reduït el nombre de trens que presten servei, augmentant així el temps d'espera .
- No anirà a millorar el salari del personal de conveni, que portarà ja 4 anys amb el salari congelat.
- No anirà a contractar més personal per atendre els usuaris. En els últims mesos l'empresa utilitza qualsevol estratagema per intentar reduir el nombre de treballadors, reduint jornades de treball, no cobrint jubilacions, etc .
- No anirà a la renovació del material amb el qual es presta servei. Ja fa molts mesos que no s'adquireixen unitats de trens i, segons està el panorama, sembla que l'envelliment progressiu, a més del manteniment deficient de les flotes de trens, està més que assumit pels nostres directius .

On es perden tants diners?

Des del nostre punt de vista, aquesta escalada d'endeutament d'una empresa de transport públic, no és més que una mala gestió intencionada dels nostres responsables polítics.
Només cal dir que, si la situació és tal que es veuen obligats a ofegar a la ciutadania amb aquestes pujades, Per què segueix havent-hi gairebé un 10% de la plantilla, amb contractes fora de conveni, les retribucions dels quals segueixen sent una incògnita? Per què seguim sent una empresa superpoblada d'alts directius, vinguts de la política, sense cap coneixement relatiu al transport públic de viatgers? Per què se segueixen
subcontractant treballs a empreses externes que podrien realitzar-se amb personal de Metro sense cap cost afegit?
Creiem que la sostenibilitat del transport públic és possible, però malauradament no interessa.

Sembla que el que interessa és que els serveis públics no funcionin, per la qual cosa cal presentar-lo a la societat com un luxe inassumible per al ciutadà. Ens temem que la mala gestió i el progressiu augment de tarifes astronòmiques facilitarà el que, algun dia, ens presentin la gestió privada del transport com la panacea que solucionarà tots els problemes.

CGT Autobusos TMB contra les pujades de preu del transport públic

Secció sindical de CGT Autobusos TMB

Des de la secció sindical de CGT a Autobusos de Barcelona volem deixar ben clar el nostre suport, a tots els moviments socials que estan sorgint en contra de l'última pujada tarifaria.
Una vegada més els polítics i directius que gestionen malament TMB donen mostra de la seva incompetència. Ja són diverses setmanes les que portem rebent mitjançant premsa el missatge de dèficit per part de TMB i per tant no ens ha suposat cap sorpresa veure l'augment abusiu del preu tarifari que entrava en vigor a partir del 1 de Gener del 2014.
Des de CGT/PSA teníem la ingènua esperança, que després de les retallades que actualment estem sofrint els treballadors/es i amb la reducció de servei que ha generat la implantació de la Nova xarxa seria suficient per a no seguir sagnant econòmicament a l'usuari de Transports Metropolitans de Barcelona.
Són molts els anys que els conductors i la ciutadania de Barcelona portem pagant de les nostres butxaques, la gran incompetència que generen els nombrosos directius i fora de conveni que tenim dintre de TMB.
Per aquest motiu volem recordar a tots els nostres companys d'Autobusos de Barcelona i a la ciutadania en general quines són les nostres obligacions dintre del bus...
Els conductors no som inspectors !!!

Solidaritat amb la vaga indefinida de Panrico

Redacció

La campanya de solidaritat amb la vaga indefinida dels treballadors i treballadores de Panrico de Santa Perpètua de Mogoda s'ha anat estenent per tot el territori i s'ha convertit en un referent Perú al sindicalisme combatiu i els moviments socials. La vaga, iniciada el passat 13 d'octubre, és la més llarga de la història de la democràcia a Catalunya i la més dura d'aquesta crisi. Els treballadors dels centres productius de Panrico és van plantar el 13 d'octubre en contra del pla de viabilitat previst per la companyia, que intentava evitar el concurs de creditors a través d'acomiadaments i rebaixes salarials, i van convocar una vaga indefinida. La situació és límit per als seus treballadors i treballadores que fa quatre mesos que aguanten la vaga.
El 17 de gener Panrico aixecava el preconcurs de creditors i el Jutjat del Mecantil 1 de Barcelona autoritzava a la companyia a prosseguir amb la seva activitat habitual. Per altra banda, pel 13 de febrer estava previst als Jutjats de Sabadell el judici per la demanda interposada per l'empresa contra el comitè de vaga en considerar que la vaga de Panrico és il·legal. La cúpula de l'empresa s'escudava en el pacte laboral signat per la majoria del comitè d'empresa a nivell d'estat espanyol, tot i que a la factoria del Vallès el no al preacord va ser rotund.
Després d'unes quantes setmanes de lluita i mobilització, la majoria dels representants sindicals de CCOO i UGT de les factories espanyoles van acordar amb la Direcció de l'empresa l'acomiadament de 745 treballadors i retallades de fins al 18% del sou per a la resta d'empleats, que completaven una plantilla de mes de 2000 persones. A més s'acarnissava especialment amb la planta de Santa Perpètua de Mogoda, amb 154 acomiadaments, com a represàlia per haver sortit a lluitar pels seus drets.
Però el comitè d'empresa de la factoria catalana és va oposar a aquest acord, de manera que és va negar a reprendre l'activitat de la planta i va reclamar continuar negociant amb Panrico un pla d'ajust menys sever.
La determinació dels treballadors de la fàbrica de Santa Perpètua de no afluixar fins que no és retiri l'Expedient de Regulació ha fet que la vaga indefinida de Panrico sigui la més llarga a Catalunya des dels anys 80. Els objectius de la vaga són la retirada dels acomiadaments i de la rebaixa salarial.

Suport urgent als treballadors de Panrico en vaga indefinida

Des de la secció sindical de CGT a Panrico de Santa Perpètua de Mogoda s'han fet crides per a estendre la solidaritat i el suport amb la vaga indefinida.
Durant aquests mesos de vaga han estat moltes les activitats que s'han fet (manifestacions, piquets, recollides de diners, xerrades, actes de suport, etc). Les últimes, la manifestació feta a Sabadell el 7 de febrer i la concentració als Jutjats de Sabadell el 13 de febrer.
L'empresa està jugant molt brut, portant producció d'altres plantes pretenent boicotejar la vaga indefinida i fomentant l'enfrontament entre treballadors de Panrico i els distribuïdors dels productes.
En aquests moments, necessiten més que mai la nostra solidaritat i suport, d'una banda donant suport a la caixa de resistència, de l'altra estenent i posant a la pràctica el boicot cap a tots els productes següents (Bollycao, Donuts, Donettes, Grisines, el pa de Motlle de Panrico) i fent campanyes actives contra els productes de Panrico (piquets informatius, accions davant de supermercats, manifestacions, etc) i altres tipus d'actes solidaris per a estendre la lluita.
Necessitem el suport de tota l'organització per a vèncer el xantatge i la resignació.

Atur, targeta sanitària i sortides a l'estranger

Col·lectiu Ronda

Per a les persones en situació d'atur, les estades a l'estranger que es perllonguin durant més de 90 dies poden comportar greus conseqüències relacionades amb el dret a l'assistència sanitària, quedant-se fins i tot sense targeta sanitària
Aprofitant el període nadalenc i fent servir una via tan inadequada com és una esmena a la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat, l'executiu espanyol ha introduït una nova limitació al dret a l'assistència sanitària gratuïta que, en aquesta ocasió, afecta el col·lectiu de persones en situació de desocupació.
Des del passat dia 1 de gener, la normativa en vigor vincula indefectiblement el dret a l'assistència sanitària de les persones sense feina amb l'acreditació de la seva residència a l'Estat espanyol, condició que es perdrà automàticament si la persona perllonga la seva estada en un país estranger durant més de 90 dies compresos en el període d'un any natural. A partir d'aquest punt, l'Estat espanyol deixarà de considerar com a persona "assegurada" i, per tant, beneficiària de les prestacions i cobertures de la Seguretat Social, a l'aturat/da resident a l'estranger, que haurà de tramitar en el país d'acollida l'acreditació de la seva nova residència per tal que sigui aquest qui proveeixi d'assistència sanitària en els termes que contempli la seva particular legislació.

Recuperar el dret

El nou redactat imposat pel legislador modifica amb signe restrictiu la normativa fins ara en vigor, que garantia l'assistència sanitària gratuïta per a tots els "ciutadans espanyols" i "estrangers amb residència legal a l'Estat espanyol", aprofundint en el procés de limitació del caràcter universal i gratuït del sistema sanitari públic.
Des del govern, es justifica la mesura per evitar que la despesa sanitària generada per residents fora de l'Estat es financiï a partir dels pressupostos espanyols i s'argumenta que les persones en situació de desocupació que perdin la seva condició de residents legals a l'Estat espanyol a efectes de manteniment del dret a les prestacions sanitàries el recuperen de "forma automàtica" en el moment de l seu retorn. Una afirmació que no deixa de suposar una simplificació que ignora, de forma interessada i gens rigorosa, l'obligació d'acreditar en via administrativa l'efectiva residència, sent un tràmit que pot comportar certa demora en el temps.

Possibles alternatives

Les persones afectades per la mesura disposen, però, de formules alternatives per accedir a l'assistència sanitària. És possible, per exemple, accedir a la condició d'assimilat/da en cas de tenir un cònjuge o parella de fet beneficiari de la Seguretat Social. Una segona alternativa és accedir a l'assistència sanitària a través de l'anomenada "targeta sanitària per a persones sense recursos", usualment limitada a les persones que no poden accedir a la cobertura sanitària obligatòria per cap altra via i no disposen d'ingressos superiors als 100,000 € l'any.

Universal? Gratuïta?

Arran de la publicació del Reial Decret-Llei 16/2012, hem vist com es van imposant límits i restriccions a la cobertura universal del dret a l'atenció sanitària de la ciutadania espanyola i de les persones residents, assenyalant un camí que, malauradament, fa temps que recorren països com ara Grècia, on l'accés a la sanitat pública ha esdevingut una veritable cursa d'obstacles per a milions de persones.
La nova mesura afecta, de forma no poc mesquina, un col·lectiu gens privilegiat en un Estat on l'emigració econòmica a la recerca d'un futur que aquí es nega ha tornat a ser, tristament, una dolorosa imposició.

CGT davant el RD 16/2013

Modifica conceptes salarials abans exempts de cotització i que ara passen a constituir part de la base de cotització

Secretariat Permanent del Comitè Confederal CGT

Per a la CGT, el govern actual del PP, conjuntament amb el govern anterior del PSOE, i al dictat de les elits empresarials i financeres, han dut al BOE els majors atemptats contra els sistemes de relacions laborals i els sistemes públics de pensions.

El PP amb la publicació de la Llei sobre l'Índex de Revaloració de Pensions i el Factor de Sostenibilitat, legitima i empitjora la Llei 27/2011 que va reformar substancialment l'edat de jubilació, el període de càlcul, i els anys necessaris de cotització per a tenir dret al 100% de la base reguladora, com principals mesures absolutament contràries a les necessitats i drets tant dels treballadors i treballadores en actiu, com als pensionistes futurs i als pensionistes actuals.

Aquesta llei, (la 27/2011), igual que el RD 5/2013 (penalitzacions sobre les jubilacions anticipades entre altres barbaritats), i ara la nova llei que es carrega la revalorització de les pensions en funció del cost de la vida i que per al 2019, suposa un robatori en la base de la pensió d'entre un 5% a 20%, segons la Base reguladora de cada pensionista, només resolen una incògnita: els poders públics articulen lleis per al robatori de milions i milions a les persones treballadores, i així lliurar al capital financer i a les asseguradores, centenars de milers de milions, perquè sigui el mercat qui "controli els sistemes de previsió social", a través dels plans privats de pensions.

El RD 16/2013 de 20 de desembre, és una estafa des del seu enunciat: …"mesures per a afavorir la contractació estable i millorar la empleabilitat dels treballadors"… i el que estableix és una major precarització del treball: ara els empresaris tindran treballadors i treballadores amb contractes a temps parcial, com la modalitat "normalitzada" d'esclavisme. Contractes molt barats en el preu de la mà d'obra, però que poden ampliar les seves jornades amb el simple avís, d'un dia per a un altre, de que ha de realitzar hores complementàries. És la liberalització absoluta del contracte, o dit d'una altra manera, no és un contracte amb drets, sinó un contracte de posada a disposició a la voluntat única empresarial.

En aquest mateix decret apareix la reforma de l'article 109 de la Llei General de la Seguretat Social, per la qual, conceptes salarials com plusos de transport, assegurances privades mèdiques, aportacions a plans de pensions, tiquets restaurants i altres salaris en espècie, que fins a ara no tenien l'obligació de cotitzar, passen a cotitzar conforme als tipus marcats per la Seguretat Social.

Fins a aquest moment, els centenars de milions anuals que s'ingressen per aportacions als plans de pensions d'ocupació (privats), per exemple, tenien cotització 0, és a dir els empresaris no cotitzaven per aquest "salari diferit", igual que el treballador. Si tenim en compte que l'empresari ara cotitzarà pel 23,60% i el treballador pel 4,70%, significa que molts milions d'euros ingressaran al sistema de caixa única de la Seguretat Social i, a més en forma d'imputació directa, és a dir es cotitza directament sobre la renda que es genera.

Igual succeeix amb els altres conceptes exonerats fins a ara: plusos de transport i distància, tiquet restaurant, ajudes d'estudis, excepte les corresponents del treballador quan vénen exigides pel desenvolupament de les seves activitats, despeses de manutenció i estada, assegurances mèdiques privades i altres salaris en espècie.

El 87% de les persones assalariades, al trobar-se per sota de la base màxima de cotització (rendes salarials superiors a 43.163,82 euros per al 2014), veuran aquestes augmentades amb la conseqüent millora per a totes les prestacions que depenen de la mateixa: prestacions d'atur incapacitat temporal (baixes), i base reguladora per a la pensió.

Per a CGT, segueixen sense resoldre's problemes essencials com és el manteniment dels topalls màxims de cotització (43.163,82 euros per al 2014), la qual cosa impedeix que entrin al sistema milions i milions d'euros. Uns 2,3 milions d'assalariats/des (13%) on estan compresos empresaris, directius, executius i gran part dels assalariats en grans empreses i determinats sectors d'activitat com l'energia, automoció, sector financer, telecomunicacions…, la no aportació d'ingressos per l'excés dels seus salaris topats, és molt significativa, doncs pot arribar fins al 45% de mitjana salarial que no cotitza. Suposant un transvasament directe als plans de pensions individuals o al consum.

Els salaris mitjans dels Consellers de les Empreses Cotitzades de l'Ibex 35, van ascendir en el 2012 a la barbaritat de + de 500.000 € i el salari mig de personal d'alta Direcció d'aquestes mateixes empreses que eren 1.216, ascendia fins als + de 700.000 €.

CGT insistim en algunes coses que són vitals per al nostre Sistema Públic de Seguretat Social:

- Que es destapin els salaris alts i ES COTITZI PER TOT L'INGRESSAT.
- Que s'eliminin els desgravaments i reduccions fiscals en els plans de pensions privats, de tots (individuals, associats i d'ocupació).
- Que es doni ocupació a les persones, en comptes d'impedir-los treballar o acomiadar-los.
- Que s'estableixi una Pensió Mínima igual que un Salari Mínim de 1.200 euros en 14 pagues.

Per a revertir l'actual situació social on:

- Les pensions mitges en els últims anys, segueixen bastant per sota dels 1.000 euros, (entorn dels 800 euros).
- Les pensions mitges augmenten (pensió mitja a gener 2013, ascendia a 849,60 euros), perquè les pensions de més de 1.500 euros fins a la màxima pensió de 2.554,49 euros per al 2014, que representen el 12,5% de totes, és a dir 1.123.294 pensions, distorsionen estadísticament la realitat de la majoria que ascendeixen a 9.037.597, pujant la mitjana de la pensió anual, quan la majoria, el 51,58%, es troben per sota del Salari Mínim Interprofessional (630,45 euros), és a dir gairebé 5 Milions de pensions.

Per a acabar amb la desigualtat, cal defensar el sistema públic, solidari i de repartiment de la nostra Seguretat Social i deixar de desviar fons públics cap als plans privats de pensions i/o assistència sanitària privada.

Comunicat del sindicalisme alternatiu a Telefònica per l'ocupació i contra les retallades

AST, Cobas, CGT, CIG, EC, ELA, ESK i LAB

Davant les greus agressions contra els nostres drets que els i les treballadores de Telefònica estem sofrint, els sindicats AST, Cobas, CGT, CIG, EC, ELA, ESK i LAB volem fer arribar a la plantilla amb una sola veu el nostre rebuig a les negociacions que els sindicats UGT, CCOO i STC han dut i estan portant a terme amb l'empresa en les Taules de Negociació Permanent, tant pel propi mètode de negociació com pel seu contingut, i el nostre compromís a buscar els espais d'unitat necessaris per a plantar cara a aquesta situació.

- Rebutgem el model de Negociació Permanent perquè es fa d'esquena a la plantilla i als sindicats que rebutgem l'actual conveni, sense l'imprescindible procés d'informació i debat amb els i les treballadores.
- Rebutgem el contingut d'aquestes negociacions perquè, tant els acords als que ja han arribat com les propostes existents en el que queda pendent d'acordar sobre Classificació Professional (funcions de noves categories i unificació d'Operador Tècnic i Operador Auxiliar), suposen greus reculades en les nostres condicions laborals i són mesures orientades a cobrir les necessitats generades amb la destrucció d'ocupació dels successius ERO's i a generar les condicions per a seguir destruint més en el futur, precarizant cada vegada més les condicions dels queden en l'empresa.
- Reivindiquem la creació d'ocupació a l'empresa, d'una banda, per un principi de justícia i solidaritat, amb els i les treballadores de les múltiples contrates de l'empresa que fan els mateixos treballs que el personal de l'empresa en unes condicions totalment precàries; i per una altra perquè la creació d'ocupació és la millor i única forma de posar fre a la constant deterioració de les nostres condicions de treball.
- Exigim que es faci una consulta a tota la plantilla abans de signar res perquè tots els treballadors i treballadores i totes les organitzacions puguem donar la nostra opinió després del necessari procés d'informació i debat.

Com primera mesura presentarem en el Comitè Intercentres i en els Comitè Provincials on tenim presència la proposta que es faci aquesta consulta abans de signar res i en el cas que aquesta proposta sigui rebutjada ens comprometem a realitzar la consulta a partir de la segona setmana de febrer, convidant-vos a participar en ella a la totalitat de la plantilla amb l'objectiu de trencar el cèrcol de silenci que l'empresa i els seus sindicats socis volen imposar a les seves negociacions. I si els sindicats signants del Comitè Intercentres plantegen la negociació i/o signatura de qualsevol acord, sense informar als treballadors/as ni fer aquesta consulta organitzarem les mobilitzacions necessàries per a donar la deguda resposta, del que us informarem oportunament.

Per altra banda, davant la celebració del Congrés Mundial de Mòbils a Barcelona la setmana del 24 al 27 de febrer prepararem una resposta contundent a l'empresa, en l'esdeveniment de telecomunicacions més importants de l'any a nivell mundial i del que és patrocinador.

Per a finalitzar volem rebutjar rotundament la política repressiva de l'empresa contra les organitzacions i els i les treballadores que lluitem contra les seves polítiques de retallades de drets.

Notícies sindicals

Creat precedent per al sector TIC: Sentència ferma per vulneració de Vaga a HP

El Tribunal Superior de Justícia d'Aragó finalment va denegar el recurs de Hewlett Packard contra la sentència per vulneració del dret de Vaga a HP guanyada el passat mes de maig. Amb l'abonament de 6000€ a la secció sindical de CGT per danys i perjudicis, HP renúncia a un posterior recurs al Tribunal Suprem, pel que la sentència ja és ferma i reutilitzable per qualsevol altra secció sindical davant fets semblants.

La Secció Sindical de CGT a HP ha decidit que els 6000€ aniran destinats a la caixa de resistència de la següent vaga que es realitzi a nivell estatal a HP, a repartir entre els i les vaguistes. A veure si subvencionant vagues aprèn HP la lliçó.

Si ja és important per si mateixa aquesta sentència, el rellevant és que pot ser usada com precedent per a altres empreses, especialment del sector TIC. En el sector, i altres com Contact Center, pot resultar relativament senzill fer esquirolatge desviant treball a altres centres de treball o països, simplement prement un botó. Ja no és tan senzill provar que ha entrat un camió d'esquirols en la fàbrica, ara tot queda camuflat i ocult...Segur? La secció sindical de CGT va recopilar proves d'atenció de treball de vaguistes per tercers en altres centres: captures de pantalla, emails, registres en bases de dades internes, rastres d'atenció a problemes en els sistemes.

En una empresa informàtica, seguir el rastre d'una acció és com seguir una senda d'elefants: només cal caminar i recopilar proves. El suport d'un perit informàtic va certificar la validesa de tot l'aportat davant la qual cosa l'empresa no va poder més que ajupir el cap i subvencionar la següent vaga.

Des de la Coordinadora d'Informàtica de la CGT animen a tot el sector a prendre nota i no deixar-ne passar ni una. La pròxima vaga la subvenciona HP!

Els treballadors que cobren el salari mínim seran un 7,1% més pobres quan acabi el 2014

El Govern espanyol va decidir congelar el Salari Mínim Interprofessional (SMI) el 2014 amb el que el salari base a Espanya perdrà un 2,5% de poder adquisitiu l'any 2014 i seguirà en 645,3 euros al mes en 14 pagues, el que significa que en cinc anys de crisi els treballadors pitjor pagats seran un 7,1% més pobres.

La congelació del salari mínim i l'empobriment dels que el cobren és especialment rellevant perquè Espanya té un dels mínims més baixos d'Europa i perquè aquesta modalitat de pagament afecta cada dia a més empleats. Segons les dades d'Eurostat, si es divideix en 12 pagues, només Grècia i Portugal tenen SMIS més baixos que l'espanyol dins de la Unió Europea. Cal incloure els nous socis de l'Europa de l'Est per trobar sous legals més baixos i fins i tot així, Eslovènia encara registra sous més alts que els espanyols.

La mesura del Govern té un impacte més gran sobre els treballadors després de la reforma laboral ja que, des de llavors, el nombre d'empleats que cobra el salari mínim s'ha multiplicat exponencialment. Segons les dades del Ministeri d'Ocupació, enfront dels 48.000 assalariats que cobraven sota aquest règim el 2011, el 2012 el salari més baix s'aplicava ja a una mica més de 215.300 persones, fins a representar el 1,38% de les ocupacions a temps complet. A més, aquest salari mínim se segueix allunyant del salari mitjà net: en l'actualitat representa el 40% d'aquest valor, quan la Carta Social Europea recomana que s'apropi al 60%.

Des que va començar la crisi, els treballadors pitjor pagats han perdut poder adquisitiu sense parar fins a sumar aquest 7,1% de retrocés en el seu poder adquisitiu. No obstant això, el major empobriment es concentra en els últims tres anys de govern del PP. De fet, gairebé un 5% de l'pèrdua de poder adquisitiu es deu a les decisions de la ministra Fátima Báñez, segons les dades del propi Ministeri d'Ocupació. En diners això vol dir que des que Báñez va arribar al Ministeri i fins al 2014, l'SMI haurà pujat quatre euros mentre que la cistella de la compra comparable s'haurà encarit 40.

Vaga parcial al FNAC El Triangle de Barcelona el 5 de gener contra la precarietat

CGT va convocar vaga parcial el passat diumenge 5 de gener al FNAC El Triangle després de fer un exercici responsable d'anàlisi, tot just abandonat un any 2013 que ha estat molt dur i en el que FNAC Espanya, malgrat estar en beneficis, ha apostat decididament per precaritzar encara més les nostres malmeses condicions laborals. Constatem com FNAC Espanya aposta per empitjorar les lamentables condicions que imposa el Conveni i només pensa en obtenir un rendiment màxim, sense importar-li com l'obté.

A FNAC Espanya estem immersos en un procés imparable de degradació de les condicions de treball, que va més enllà dels lamentables salaris i que es reflexa en una insuportable càrrega de treball, molt estrès i un ritme de treball massa accelerat per al benestar i la salut de la plantilla. A tot això hem d'afegir les pressions a les que es veuen sotmesos cada dia per a vendre més socis i assegurances.

Des de CGT creiem que aquesta trista realitat es pot canviar i que l'empresa pot i ha de canviar el seu model de relacions laborals. Per tot això vam convocar la vaga com un acte de protesta per demanar una millora de les condicions laborals i reivindicar un model de relacions laborals més just, més equilibrat, més constructiu i agradable per a tots.

Les assemblees de treballadors/es van desconvocar el 10 de gener la vaga a Unipost

El 10 de gener i després de tres setmanes de vaga indefinida, CGT va desconvocar la vaga d'Unipost per decisió de les assemblees en les diferents poblacions on tenim representació. Unipost té gairebé 2.500 treballadors directes i uns 2.000 més d'indirectes, contractats per empreses franquiciades. El principal accionista de l'empresa és la família Raventós, vinculada a Codorniu. El segon és l'alemanya Deusche Post, que té aproximadament el 37% del capital.

La vaga a Unipost va afectar de manera desigual als diferents centres que la societat té a Espanya. Barcelona i Madrid encapçalaven el seguiment de la vaga, amb percentatges de prop del 85%. També a Saragossa la incidència era majoritària, i es va anar ampliant el suport a la vaga en ciutats com Sevilla i València.

La mobilització dels treballadors té el seu origen en un Expedient de Regulació Temporal d'Ocupació (ERTO) de 120 dies el 2014, rebutjat per la plantilla en referèndum el passat 17 de desembre, que afectaria 425 treballadors, a més d'una retallada del 10% del sou que se sumaria a un altre 10% ja reduït.

Han estat molts dies vivint moments de tot tipus, emocions, ràbia, impotència, convivència, companyerisme, solidaritat, lluitant en contra d'unes mesures que cap treballador a cap empresa es mereix, uns dies en que els treballadors van demostrar haver perdut la por donant resposta a la direcció d'Unipost d'una forma contundent, anunciant una vaga indefinida a tot l'Estat. Una vaga que haviem estat treballant durant temps per a poder-la dur a terme, i que ha causat molts maldecaps a l'empresa i l'acumulació de milions d'objectes sense repartir.

Una vaga que no ha estat recolzada pels sindicats majoritaris, que durant les tres setmanes han preferit mirar cap a un altra cantó i no estar al costat dels seus companys al carrer. Uns sindicats que després del 17 de desembre, dia del referèndum, van emmudir i no van donar una alternativa al NO al referèndum que ells van proposar.

Aquesta ha estat una vaga històrica en aquesta empresa, una vaga en que no hi ha perdedors, al contrari, les treballadores i treballadors hem sortit reforçats ja que la direcció d'Unipost sap que no li deixarem passar ni una. Hem aconseguit fer tremolar els fonaments d'una empresa que en els últims anys ha preferit que els seus treballadors fossin els que subvencionessin la seva mala gestió, una direcció que malgrat portar a la desesperació als seus treballadors, fa plans de viabilitat amb els diners de la plantilla.

En aquesta vaga, hi ha companys/es que no han entès molt bé la situació en què estem i no ho han volgut entendre, han preferit no donar la cara pensant que si es guanyava també en recollirien beneficis. Per això tenim que dir als treballadors/es que no han fet ni tan sols un dia de vaga, inclús alguns van anar a treballar el dia 31 quan era festiu, dir-los que han fet molt de mal als seus companys i un bon favor a l'empresa. La llibertat és per a totes i tots, tots tenim drets i la vaga és pels que la fan i pels que no la fan, pero hauríen de comprendre que amb la seva actitud han lesionat els drets que es poden aconseguir amb el que l'empresa ens està arrabassant.

En aquesta vaga també diem que s'han vulnerat els drets dels vaguistes, s'han tret sectors de treballadors en vaga, han portat treballadors d'una població o altra. Això és inacceptable i intolerant, quan els empresaris parlen de drets, són ells qui els incompleixen i se'ls salten i als treballadors els que ens queda és denunciar-los.

En aquests context i una vegada paralitzada la vaga, diem que la CGT junt amb els i les treballadores que vulguin, continuarem lluitant i ja estem realitzant accions que visualitzin el conflicte. Anem a treballar conjuntament amb els companys de Panrico, estem donant xerrades sobre la nostra situació, estem en contacte amb seccions sindicals a grans empreses clients d'Unipost i amb moviments socials, federacions d'Associacions de Veïns, ràdios, etc. Això no és una lluita que acaba amb la desconvocatòria de la vaga, és una lluita diària on els treballadors hem de ser conscients que no podem baixar la guàrdia.

La nostra lluita ha trencat els murs d'Unipost, la Direcció de la qual no va tenir ni la decència de reunir-se amb el comitè de vaga.

Des de CGT agraïm a totes i tots els companys que han participat en la vaga i a tots els que els han donat suport, a persones anònimes, a moviments socials, a la CGT. Els diners recollits a la caixa de resistència han estat destinats a ajudar a les companyes i companys amb més necessitats després de tres setmanes de vaga.

Retallada de 250.000 euros a la contracta de neteja viària i recollida d'escombraries de Manresa

La Secció sindical de CGT a FCC, es va mostrar totalment en contra de la brutal retallada de 250.000 euros del pressupost per a la neteja de la ciutat. És inviable mantenir el nivell d'exigència demanat per l'ajuntament amb una retallada d'aquest calibre, que comportarà l'eliminació de manera automàtica de serveis com poden ser les cubes d'esclariment, una escombradora de nit i reducció de freqüència en les de dia, eliminació de camió reforç neteja contenidors a l'estiu, eliminació de peó d'escombrat mixt, no es cobreixen jubilacions o baixes definitives amb la constant reducció de plantilla que, des de 2002 a 2014 s'ha reduït en 17 persones, tampoc es farà la compra que hi havia prevista segons contracta de camions de càrrega convencional, furgonetes porter, o camió cuba, ni tampoc la compra de contenidors nous.

Totes aquestes mesures es posaven en marxa el 20 de gener i comporten una modificació substancial de les condicions laborals de la plantilla de FCC, amb la reducció de salaris que en alguns casos poden arribar al 300 euros mensuals, tot això provocat per la modificació del règim de descans setmanal i festius, i avalat per la signatura de representants de CCOO i UGT a l'acta de reunió entre empresa i sindicats del passat 7 de gener.

CGT ens oposem de manera radical a totes aquestes mesures que l'únic que fan es reduir la qualitat de vida que mereix la ciutat i la dels treballadors/es de la nostra empresa. Ho considerem una clara agressió a la dignitat dels treballadors provocada pels diferents governs i la mala gestió municipal en els darrers anys.

Solidaritat amb els companys imputats d'Ambulàncies Condal

El passat 20 de gener es va portar a terme una concentració a les portes dels jutjats de Sant Feliu de Llobregat en suport als dos treballadors encausats.

En la passada vaga del sector sanitari van haver-hi una sèrie de cremes d'ambulàncies per tot Catalunya, fet condemnable, però nosaltres sempre hem pensat que aquestes accions no venien per part de treballadors/es del sector, ja que si el sistema de transport sanitari funciona a Catalunya, és gràcies a la dedicació i responsabilitat dels seus professionals, els quals, tot i fortes retallades, contractes escombraries, pressions per part de les empreses ... compleixen la seva funció d'una manera, majoritàriament, excel·lent.

Ambulàncies Condal va ser una de les perjudicades ja que es va cremar una unitat del servei urgent Cervelló,

i quina és la nostra sorpresa en veure que a dos companys nostres els volien imputar aquesta acció i també els volien imputar la crema d'altres unitats perjudicades.
Els companys Manolo i Carlos estaven de dotació en aqueslla unitat en el moment dels fets i no es cansen de repetir que no van tenir cap vinculació amb tal acte, que ells van patir l'agressió tant verbal com física d'uns encaputxats que els van tirar a terra i els van amenaçar.
Creiem que per encobrir la seva pròpia negligència per no trobar als veritables culpables, la policia autonòmica, fent gala d'una manipulació digna d'altres sistemes polítics i d'altres temps, a la qual tan acostumats ens tenen, ha utilitzat al Manolo i al Carlos com uns caps de turc.
El cas d'aquests companys, juntament amb el d'altres molts més ciutadans i ciutadanes posa una vegada més de manifest l'augment i predisposició que hi ha repressiva i d'atac contra la classe treballadora des del món empresarial i que troba la col·laboració clara i evident de les institucions, de l'aparell repressiu de l'estat, que es posa a disposició del poderosos per atacar, intimidar i anar minvant encara més els drets dels ciutadans i ciutadanes.
Aquests companys se sumen a molts altres més ciutadans i ciutadanes que són víctimes de muntatges policials i persecució des del poder, per fer callar la lluita i la denúncia, que des de sectors de la classe treballadora i de la ciutadania es fa en defensa dels nostres drets i contra la barbàrie dels que ostenten el poder econòmic i polític, contra un sector empresarial i unes institucions cada vegada més dures, repressives i criminals.
Per això la mobilització, l'acció, la solidaritat i el suport mutu,són més necessaris que mai.

Vaga al Banc de Sang i Teixits de Catalunya

CGT CTC Externalización va convocar vaga des del 13 de gener per l'incompliment dels drets i condicions laborals sanitàries de forma continuada.
Els treballadors Tècnics de Transport Sanitari de l'empresa CTC Externalización exercint les seves funcions en el centre de treball en el Banc de Sang i Teixits de Catalunya van convocar aquesta vaga indefinida en forma d'aturades diàries pels següents motius:
- Incompliment dels drets i condicions laborals sanitàries de forma continuada.
- Contínua persecució als treballadors després de la denúncia davant Inspecció de Treball d'irregularitats en la contracta de CTC Externalització.
- Per la contínua persecució en forma d'humiliacions, amenaces, coaccions i múltiples represàlies fins i tot en forma d´agressió amb la intenció d'enfonsar la moral a aquests treballadors (mobbing)
- Per les pèssimes condicions laborals dels treballadors/es que influeixen directament sobre la qualitat assistencial del servei.

El SEM acomiada l'Eduard

El SEM va acomiadar l'Eduard Aguayo, TTS de Barcelona Ciutat el passat 24 de gener, quan la direcció de l'empresa va comunicar al nostre company la resició del seu contracte, el seu acomiadament. Aquesta decisió és la resolució de la sanció "molt greu", oberta contra ell i comunicada el dia 14 de gener. El SEM va acomiadar el nostre company Edu pel fet de lluitar pels seus drets. Amb aquest fet el SEM deixa clar que pensa fer amb els interins. Qui es queixi, al carrer!
L'Assemblea Emergències Mèdiques en Lluita - CGT s'ha mobilitzat per mostrar la seva solidaritat al company i fer palès el nostre rebuig cap una mesura que interpretem arbitrària i desmesurada.
Aquesta lamentable decisió, sumada a tot el reguitzell de males arts, i el fet que l'Edu el dia 29 havia d'assistir al judici per la reclamació que ell havia interposat contra l'empresa, ens porten a pensar que tot plegat respon a un intent de certs sectors del SEM de coaccionar i així doblegar la voluntat reivindicativa de tots aquells treballadors crítics, com del mateix company.
Des de CGT vam convocar una concentració de suport el 29 de gener al Jutjat Social de Ronda Sant Pere 52, Barcelona, per recordar que si en toquen a un, ens toquen a totes!

CGT Ensenyament davant les interlocutòries del TSJC sobre la immersió lingüística

Davant les interlocutòries del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya contra un centre públic i quatre concertats per tal que apliquin el 25% de l'horari lectiu en castellà, des de CGT Ensenyament volem deixar palès el nostre posicionament contrari a aquesta resolució ja que ataca en la seva línia de flotació el sistema d'immersió que tenim a Catalunya.
A més, anteposa el dret d'un alumne sobre la resta de companyes i companys del grup classe, obligant a tothom a fer un 25% en castellà, afegint a la llengua i literatura castellanes, una altra assignatura troncal. De fet, aquestes interlocutòries arriben després que les famílies rebutgessin algunes propostes, que ja havien començat a aplicar els centres (l'atenció individualitzada en castellà dels seus fills en una matèria troncal), en considerar que els discriminava. Ara han forçat un avançament de la LOMCE contra la resta de la comunitat educativa dels 5 centres.
És vergonyós que el TSJC exigeixi a les direccions dels centres aquest compliment, en lloc d'enfrontar-se directament amb la Conselleria. Tampoc ens sembla suficient que Rigau només els faciliti assessorament legal.
Aquesta sentència del TSJC és una decisió política, ni pedagògica ni social, impulsada pels sectors més reaccionaris propers al PP. Ataca el projecte d'immersió que va néixer entre el professorat i les famílies treballadores castellano-parlants de Sta. Coloma de Gramanet als anys 80, buscant recuperar la llengua catalana, sense perdre nivells de coneixement.
No són suficients les declaracions d'Irene Rigau i encara menys quan s'ha omplert la boca contra la LOMCE pel tema de la immersió. Li demanem que sigui coherent amb les seves paraules. Cal:
1- Ordre escrita (i no declaracions periodístiques) als centres perquè no s'apliqui la sentència,
2- Carta al TSJC assumint la total responsabilitat per la decisió i exculpant a les direccions, en el benentès que si hi ha alguna mesura punitiva aquesta tingui caràcter polític (com ho és la sentència) i no administratiu contra funcionaris.
Sra. Rigau, s'ha acabat el temps de les paraules. En defensa de la llengua catalana i la immersió cal la insubmissió del Departament d'Educació a la sentència del TSJC.

Els treballadors de TV3 convoquen sis jornades de vaga del 10 al 20 de febrer

Els treballadors de TV3 van decidir en referèndum convocar sis jornades de vaga del 10 al 20 de febrer, en dies alterns i amb aturades de 4, 12 o 24 hores, per reivindicar que no se'ls apliquin retallades salarials. Aquesta proposta, que era la que feia el comitè d'empresa, es va imposar per un 58,93% dels vots, mentre que el 13,31% va votar a favor de la vaga indefinida, proposta defensada per la CGT, i el 25% restant va votar per no fer aturades, en un referèndum amb una participació del 83,66%.
La primera de les vagues, la del 10 de febrer, tenia una durada de 12 hores, de 8.00 a 20.00. La seguien tres vagues més de quatre hores, els dies 12, 14 i 16 de febrer de 19.00 a 23.00, de 8.00 a 12.00 i de 19.00 a 23.00, respectivament. Per al 18 de febrer es va convocar una altra vaga, en aquest cas de 12 hores, de 12.30 a 24.30, i finalment una cinquena aturada de 24 hores pel dia 20 de febrer.
La mitjanit del 31 de gener va vèncer la pròrroga d'ultraactivitat del conveni, que va quedar sense efecte. La darrera proposta feta per la direcció de la televisió era d'una rebaixa del 13% en els sous, una mesura que els treballadors rebutgen de ple.
La direcció de la Corporació s'ha proposat, amb tota la força de què és capaç, reduir i retallar les condicions laborals que durant 30 anys han aconseguit amb la lluita i la unitat dels treballadors/es.
En el més pur estil dels "amos" de les indústries del segle XIX, menysté els intents de dialogar dels representants sindicals amb propostes fora de sentit i actituds xulesques. Mostres d'aquestes actituds són la negativa a parlar de res que no sigui els grups professionals, abans de les vacances hivernals, i presentant unes taules salarials ridícules, que no tenen res a veure amb aquesta empresa i 30 anys de convenis col·lectius.
Cap llei ni reglament diu que s'hagi de canviar les categories retributives que estan definides en el conveni col·lectiu. És la tossuderia de Brauli Duart i dels directius de la Corpo, que s'entesten a retallar 15 milions d'euros aquest 2014 i per això no saben fer res més que retallar una vegada més el sou dels treballadors/es.
Recordem els acords de govern dels quals es van abolir les ajudes familiars, el fons social. Per altra banda, les decisions unilaterals d'empresa que van erradicar les dietes, les hores extres, l'aportació al menjador... i l'aplicació pactada dels descomptes voluntaris (RAV 5%), que s'acabava el 31 de desembre del 2012. Tot i així, els darrers temps han estat acomiadats 400 treballadors temporals, es van "prejubilar" 126 persones i s'ha aplicat un PAC que suprimeix 224 salaris més d'aquí al 2017, una reducció de la massa salarial de 36 milions d'euros.
És clar que l'objectiu final de Brauli Duart i de la direcció de la CCMA és danyar l'estructura productiva per revendre'n els estrips a una colla de voltors privats que esperen carnassa. La privatització del Departament de Comercial és la prova més clara d'aquest projecte.
És evident que la supervivència dels mitjans audiovisuals públics és a les nostres mans mentre la direcció mantingui aquest comportament autodestructiu i suïcida.
Des de CGT emplacem a la Direcció de la CCMA a deixar d'amenaçar els treballadors amb extorsions emparades en la reforma laboral del PP i CiU i no contemplem altra alternativa que no sigui allargar la validesa del conveni fins arribar a un acord sobre tots els aspectes plantejats a la plataforma reivindicativa presentada de forma unitària pel comitè:
- Manteniment de la ultraactivitat del Conveni de la CCMA
- No més reduccions de sous i salaris dels treballadors/es en Conveni
- Incorporació del núvol i dels directius al Conveni sobre la base d'una reducció del seu sou i eliminació de complements fora de Conveni
- La distribució irregular de la jornada no pot superar la marcada per llei
- Un pla de recuperació del poder adquisitiu en un conveni plurianual i de la jornada de 7h diàries
- Manteniment dels llocs de treball i de la capacitat productiva interna com a servei públic que som.
En defensa d'un projecte de televisió pública sòlida i de qualitat, no permetrem l'esmicolament del servei públic de ràdio i televisió de Catalunya ni la destrucció dels llocs de treball.

Parlem

Pere López Sánchez, autor del llibre "Ras

"Cal visualitzar els barris proleta

Txema Bofill

No, no em vaig criar a les Cases Barates de Can Tunis, ho vaig fer a la part vella —ara centre històric— de Barcelona; en aquella relegada barriada va viure la meva família paterna. Fa molts anys que tinc interès i escric sobre la importància del territori en els processos socials, especialment sobre "les lluites en i per la ciutat" com a crítiques pràctiques en què els projectes concrets d'emancipació s'aixopluguen i es despleguen. A "Rastros de rostros" he intentat explicar com els "protagonistas del montón" d'aquelles perifèriques Cases Barates van ser capaços de fer realitat, després de molts anys de brega i autoaprenentatge, el seu somni igualitari de la revolució social. Un testimoni de les Barcelones rebels que convindria, crec, no descuidar en els temps que corren.

- Quin és l' origen d'aquest llibre?
Tenia, des de fa temps, interès per saber com s'arriba a concretar i sostenir un procés revolucionari des de la base i és que en el meu imaginari la revolució social del 36, tan propera a nosaltres, sempre m'ha rondat com un dels millors exemples, potser el millor. Volia, a més, procedir mitjançant "l'anàlisi concreta d'una situació real" i llavors només em restava posar el dit sobre el mapa i escollir un barri de Barcelona on habitessin, diguem, els ningú i els menyspreats per la història. Volia recopilar papers dels arxius i hemeroteques però també, i sobretot, recollir totes les veus que pogués. En l'elecció va pesar la meva procedència familiar i entre els dos barris a escollir —La Torrassa i les Cases Barates de Can Tunis—em vaig decantar pel segon, més que res perquè de La Torrassa, «allà on començava *Murcia*», ja s'ha escrit alguna cosa més.

- Quin és l' objectiu que et vares proposar a l'hora de fer-ho ?
L'objectiu era aquest: poder traçar la trajectòria de lluita i les aspiracions d'emancipació, traduïdes en utopia concreta, de les gents condemnades a viure a les perifèries relegades.

- Estudies els anys abans de la gran Revolució del 36. Quin paper hi tenien els barris?
En aquella època als barris d'extracció proletària no només s'hi dormia, sinó que s'hi habitava en el sentit de viure compartint la quotidianitat amb els altres i passant el temps lliure al carrer, als bars, ... i també s'hi podia treballar. Els barris com a espais de vida, on es mamava l'explotació i l'opressió, on el dia a dia no estava colonitzat per la mercaderia ni assetjat per l'aïllament (el viure o estar junts però separats), eren una esplèndida palanca per crear i consolidar comunitats de lluita entre iguals.

- Què en penses del llibre de Chris Ealham sobre els barris de Barcelona abans de la revolució, un llibre amb el mateix tema que el teu?
És prou interessant, un bon compendi que deixa aspectes per aprofundir i també dóna molt per discutir. Ara bé, tampoc deixaria de banda les aportacions de José Luis Oyón, especialment el seu llibre "Quiebra de la ciudad popular", i les de la gent de Santa Coloma —el Grup d'Història José Berruezo— i d'altres.

- Quins són els ideals que van moure aquesta gent humil a realitzar la gran revolució del 36?
Una de les frases que en aquells anys es repetia, i molt, era la lluita per la millora material i moral. L'una i l'altra a la vegada, ja que tant es tractava de lluitar contra l'explotació com contra l'opressió. I d'aquell present de lluites s'aventurava, s'aspirava, a l'autoemancipació. Sí, "l'emancipació dels treballadors serà obra dels mateixos treballadors o no serà". Però a més d'idees o ideals l'important era aquell "anar aprenent mentre es camina" que diríem ara. Les seves ànsies d'emancipació eren el resultat d'unes pràctiques crítiques que un dia i un altre s'afanyaven a portar a terme. La inspiració llibertària era clara, em sembla.

- Quina és la teva implicació en la investigació (personal, familiar, ideològica, universitària)
Buff, i com es respon a això? Podria dir que m'interessen, i no per simple curiositat, els processos revolucionaris. Ja va escriure Cohn Bendit allò de "la revolución que quisimos tanto" i altres li van donar "l'adéu a la revolució" com havia passat amb "l'adéu del proletariat". Total, es pot pensar avui la revolució?, quina, com i on? Si fos així ens valdrien, sense mimetismes ni descontextualitzacions, els referents del passat, i entre ells el de la revolució social del 36? Si la implicació personal es refereix a la meva relació amb el barri de les Cases Barates ja hauria de dir que la meva família paterna va viure-hi i que més d'un familiar surt nomenat entre el munt de veïns que van ser els protagonistes d'aquella revolució social que s'entesten a esborrar de la història.

- Quin mètode d'investigació has seguit? En què consisteix?
La investigació s'ha assemblat a un viatge. Genet ja deia que no és viatge, *ni es ná*, quan el trajecte, de pagament, té punt d'inici i punt final, com en el bus, com al metro. I Camarón ens

cantaria que el millor és entretenir-se pel camí, i fins i tot perdre's de tant en tant, si el que es pretén és comprendre i no només descriure o explicar. Algú va denominar a aquest procedir com transductiu, en el que l'imprevist, la deriva, no només et molesta sinó que t'alimenta. El viatge, per cert, tot i que que sigui a un altre ritme, encara continua.

- Com has fet les entrevistes? Les has ensenyat a la gent del barri per saber si estan d'acord amb el que tu has transcrit d'ells?
D'entrada voldria comentar que no he fet pròpiament entrevistes. Més aviat han estat converses o xerrades que he anat mantenint, i moltes vegades no en un sol dia sinó en successius moments. Sí que portava preparat més o menys un guió, però sobre la marxa ho anava modificant, a més, diguéssim que no em conformava amb preguntar i escoltar la resposta sinó que intervenia quan ho considerava oportú. La conversa en curs o procés, sempre que he pogut, l'he anat estirant; i és que si m'arribava nova informació dels arxius o d'altres veïns procurava tornar a preguntar. He aplicat el model "bola de neu", que consisteix en anar d'un veí a un altre, d'un paper a un altre. Sovint, a més, les converses no eren individuals i els llocs bé podien ser un bar esmorzant, a casa d'ells, passejant... El telèfon —i l'e-mail molt menys, però també—, de tant en tant els he emprat per a preguntes més concretes o simples puntualitzacions sobre noms, dates, etc. Sempre que he pogut he procedit a la devolució i fins i tot, com no, els indicava que podien plantejar totes les modificacions que consideressin oportunes.

- Què has trobat en les converses de la gent de Can Tunis?
Aquí, per descomptat, no puc generalitzar. Hauria de distingir entre els que, ja des de l'inici o a través del tracte, no mostraven cap problema per parlar del que fos, i altres, més recelosos, que s'escudaven en evasives o eren imprecisos en segons quines respostes, especialment quan sortien noms. Em quedo, però, en què insistien en: "no t'explicaré més que allò que sé per mi mateix i no el que m'han dit o he sentit". Així mateix, en el seu to destacaria la seva sinceritat, honestedat i humilitat. Se saben, com a hereus, els perdedors d'aquella revolució i no es recreen en presumir; els disgusta, i molt, totes les pestes que els han tirat —i continuen tirant— al damunt.

- Per què no hi ha bibliografia, si es tracta d'una investigació?
Que no hagi incorporat ni notes a peu de pàgina, ni bibliografia, ni el llistat de "entrevistats", ni els arxius consultats ha estat una opció deliberada. Primer, i no és broma, el llibre hauria sortit molt més gros o amb lletra encara més petita. Però sobretot he volgut prescindir d'aquest pes per alleugerir la lectura i que els que no estan acostumats a aquesta tipologia de text no es facin enrere.

- Quins són els referents del llibre?
Encara que no hagi volgut guiar-me pels meus "pares putatius" és obvi que a "Rastros de rostros" llueixen alguns referents, com també ressonen, i bastant, les converses i discussions mantingudes al llarg del temps amb amics i companys. Per citar lectures, si d'això es tracta, esmentaria a Foucault i els que al seu voltant es van dedicar a problematitzar la història i els seus aspectes territorials, cert Castoriadis, Lefort, Thompson, Benjamin, Lefebvre i etc.

- Hi ha una molt bona introducció del company Tomás Ibáñez. Com se't va ocórrer?
Al llarg de tot el procés d'elaboració del que acabaria resultant el llibre, i que vaig començar el 2004, he abusat de la confiança i paciència d'alguns amics. Els marejava amb els meus avanços i retrocessos, els meus dubtes, els passava esborranys... Un dels temes que va sortir era si calia o no un pròleg del que jo no era molt partidari. Una vegada acceptat vaig tornar a molestar, i així en Tomàs, un dels lectors dels meus esborranys, es va avenir a regalar-nos "La muerte nunca vence a la primera"; clar, cal que estiguem a l'aguait perquè els torrents tornin a créixer sota la tempesta.

- Per què ho edites a Virus, o per què t'ho editen els de Virus?
Des de fa molt de temps, gairebé des dels seus inicis, he mantingut relació i he col·laborat de diferents maneres amb el projecte de Virus. Fruit d'aquest festeig el llibre arribaria a la Lluna (la impremta). Hi ha, per descomptat, una aposta mútua pel pensament crític i pels circuits alternatius.

- Quina rebuda ha tingut el llibre? Quins comentaris has rebut de la gent de Can Tunis i d' altres lectors?
Les veus o correus que m'han arribat d'entre la gent del barri i persones properes em transmeten que el llibre els ha despertat interès, que he explicat una història que en molt bona part desconeixien i que no els havien transmès els grans i que no he tornat a entrar en "chafarderíos ni miserabilismos", i ho

...n amb...

...stros de rostros en un prado rojo (y negro)"

...aris com a espais de vida i lluita"

agraeixen. Alguns, a més, amb orgull, han mostrat afecció per aquell passat de lluites tan allunyat, insisteixen, de les mil etiquetes de marginals que els han endossat durant tants anys. Del llibre, que allà es pot trobar al forn i a una papereria, m'han dit que està tenint sortida i que dóna per parlar. Fora del barri, i m'alegra, els comentaris que m'arriben també destaquen la feina feta per intentar recuperar la memòria col·lectiva dels de baix, "dels sense nom que no anònims" que em subratllen. És per estar content! Ara, és clar, de les valoracions negatives —per l'estil, pel contingut, ...— que deu haver-ne, de moment no me n'he assabentat.

- Després de la seva publicació han tingut aquells "Rastros de rostros" certa continuïtat?
Amb els comentaris que m'arribaven del llibre i del vídeo (http://vimeo.com/rastrosderostros/video) i després d'algunes converses, trucades i correus em vaig decidir, amb ajuda de persones vinculades al barri, a posar en marxa un bloc: http://rastrosderostros.wordpress.com/, en el qual, a més de difondre el llibre —hi ha l'accés gratuït a la versió digital i la incorporació de documents, de testimonis inèdits dels seus protagonistes i de material fotogràfic (algun procedent d'arxius però majoritàriament aportat per familiars)— es recullen ressenyes, entrevistes... I especialment van entrant noves biografies i fotografies. La predisposició a tirar palante segueix viva, encara que també és cert que costa estirar: abunden més les promeses que ja t'enviaré que els lliuraments concrets.

- Què et sap greu no haver pogut fer en la investigació?
Per descomptat, em sap greu no haver pogut parlar amb ells i amb elles, és a dir, amb els protagonistes directes d'aquella revolució. Sé que és un contrasentit, ja que quan vaig emprendre la immersió en aquelles Cases Barates la majoria d'ells, per edat, ja havien desaparegut: alguns, tot i que ja portés un temps (anys) amb el tema, vaig arribar a ells quan feia poc que havien mort; hi ha qui encara viu però la seva salut i discreció no hem pogut parlat gaire o ho hem deixat estar. És això d'haver arribat tard. També em queda mal regust per no poder haver accedit a certa documentació d'arxius que vaig localitzar. I qüestions, més concretes, pendents de resoldre encara hi ha algunes, com qui va ser o qui van ser els enllaços entre l'interior —des de dins del barri— i la Comissió de Relacions del Moviment Llibertari a França? També no haver pogut accedir a algunes memòries, completes o inacabades, que em consten es van escriure però es van perdre, no es troben o no volen compartir-les.

- Quins són a els personatges que destacaries del barri?
La llista és llarga. En els anys 20 podria destacar Gumersindo Sánchez, El Madriles, no només militant notable en el Sindicat de la Construcció i en la vaga de les obres del metro sinó també en la constitució de l'Ateneu Cultural de Defensa Obrera del Prat Vermell —que era com ells anomenen al seu barri de Cases Barates. A Marcelino Pereiro, del transport marítim, igualment entre els impulsors de l'Ateneu i que escrivia a la premsa obrera i llibertària. Alberto Manzano, també a l'Ateneu, va estar entre els que es van enfrontar als pistolers del Sindicat Lliure. Enrique García, tramviari, assidu a la premsa obrera i al qual van empresonar en diferents ocasions. Ja en els 30, Benito Maldonado va estar molt actiu a l'Ateneu i va ser a més delegat en la llarga vaga de les "Extraccions de Arenas" i a la de lloguers; i el José Gilabert, el Berenguer, el Higueras i ... A partir del juliol del 36, a més dels anteriors, esmentaria a Francisco Liria, José Giménez, Antonio Céspedes,... Ja contra Franco, i de la nova fornada, ressaltaria a Rogelio Ramos, afusellat a Saragossa el 1950 després de la seva funesta incursió guerrillera, Manolo Fornés, els germans López Montesinos... de dones estarien Esperanza Fernández, *mitineando* durant la vaga de lloguers. La Ana Fuentes a la Rivière, la Consuelo López Requena a la fàbrica Farrero, la Maria Vidal, a la Sangrá...

- Una frase o lema que introdueixi la teva investigació
Potser la de Camus que vaig triar per al blog: «La llibertat no és un regal que es rep d'un Estat o d'un cap, sinó un bé que es conquereix diàriament, gràcies a l'esforç de cada u i la unió de tots».

- Has escrit algun altre llibre. En quins llocs has publicat articles o escrits teus?
Individualment, *El centro histórico, un lugar para el conflicto* (1986) i *Un verano con mil julios y otras estaciones* (1993).També he participat en obres col·lectives, per exemple en Virus —entre d'altres *El descrubiMIENTO del 92*—, amb Alikornio, Traficantes de Sueños... Alguns articles sobre urbanisme els he publicat en revistes acadèmiques, i sobre aquesta problemàtica o altres he escrit, bé individual o col·lectivament, signant o sense signar, en diferents revistes, millor o pitjor impreses per diferents canals de difusió. Entre elles In/dolencia, Ekintza, Contrapoder.

- Com t'has format en la vida?
Encara que faig de docent a la Universitat podria dir que em considero, en bona mesura, autodidacta. Vaig cursar geografia, però abans i en paral·lel ja vaig intentar llaurar-me un bon bagatge cultural i sense ànims d'especialista. Vaig aprendre, i molt, de la meva implicació en el cicle de lluites del final del franquisme i començaments de la transacció. I guardo en el record a bons companys, més grans que jo, i alguns encara amics que van fer, com diria Rancière, de bons "mestres ignorants".

- Presa de consciència o vocació política? I la teva evolució política?
Mira que amb "Rastros de rostros" he anat emprenyant amb preguntes semblants i ara em toca a mi! Respondria com molts d'ells: "doncs no sé, no me'n recordo, què vols que et digui?". Per recordar recordaria que sent xaval vàrem sortir de l'institut, a la Barceloneta, per anar a una manifestació contra la llei Villar Palasí. Ja treballant, a la banca, uns quants vam muntar la CAT —una Comissió Autònoma de Treballadors— per desacord amb les CCOO. Això seria el 1974. I fins ara, no sé. Em ve al cap, disculpa, la cançó del Makinavaja.

- Militància política a grups i organitzacions. Quins rols tens dins el sindicat o moviments socials en què has participat?
D'organitzacions formals només he format part de la CNT, des de la seva assemblea de refundació a Sant Medir fins a la seva crisi interna derivada del cas Scala.
Després he anat transitant per alguns col·lectius, però sobretot ens trobem de tant en tant, sense agenda i informalment, entre afins. I estant a l'aguait de la conjuntura, de vegades m'implico en singular, amb diversa intensitat, en certes lluites, ja siguin de major o menor calat, més locals o concretes o, a una altra escala, específiques o generals.

- Com veus el moviment llibertari actual?
Diria que en les crítiques pràctiques col·lectives l'esperit o la cultura llibertària sembla, de forma difusa, rebrotar. Aquestes pràctiques socials disperses serien, em sembla, els torrents als quals es referia Tomás, i per més que s'assemblin al Guadiana cal potenciar-les. Cal avivar, com a moviment real, el "mar de fuego subterráneo" que va mimar sempre l'Anselmo Lorenzo.

- El teu lema de vida
Un parell de cites: alguna cosa així com "només buscant l'impossible s'assoleix el possible" i "tota paraula és una paraula de més".

- Llibres i autors que t'hagin influenciat
Anomenaria els dos primers que vaig escollir pel meu compte: *La conquista del pan* i *El apoyo mutuo* de Kropotkin. Dos més serien *L'home que plantava arbres* de Giono i *La comunidad inconfesable* de Blanchot. Autors? Berger i Cortázar, d'aquí a Juan Marsé. De l'acràcia a Rocker i el seu *Nacionalismo y cultura* (molt actual, per cert) i Anselmo Lorenzo i el seu *Proletariado militante.* I ...

>> LES FRASES...

"La revolució social del 36 sempre m'ha semblat un dels millors exemples de procés revolucionari fet des de la base"

"El meu objectiu era traçar la trajectòria de lluita i les aspiracions d'emancipació, traduïdes en utopia concreta, de les gents condemnades a viure a les perifèries relegades"

"A les Cases Barates de Can Tunis es tractava de lluitar contra l'explotació i l'opressió, i s'aspirava a l'auto-emancipació"

SENSE FRONTERES

L'EZLN protagonitza una de les experiències més riques i radicals de llibertat i d'emancipació humana que els últims segles d'història hagin conegut

EZLN: trenta anys del més assenyat dels deliris

Ángel Luis Lara

El zapatisme, alliè a focus, modes i consensos, no només gaudeix d'una excel·lent salut a 30 anys del seu naixement, sinó que constitueix una potentíssima eina decolonial.

Al novembre de 1983, un diminut grup d'homes que es comptaven amb els dits d'una mà va aterrar en la frondosa Selva Lacandona, en el mexicà estat de Chiapas. Havien decidit nomenar-se com Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN). La majoria urbícoles sense remei, portaven en la motxilla un propòsit que ressonava en les seves converses com sentit delirant: fer la revolució. No obstant això, donades les condicions d'extrema pobresa i d'urgència social a Chiapas, tal deliri resultava certament assenyat. A més, les muntanyes i les selves chiapaneques no només albergaven a pobles en resistència des de feia gairebé 500 anys, sinó que des que a la fi del segle XIX alguns dels bandejats protagonistes de la Comuna de París donessin amb els seus ossos a Chiapas, en aquestes terres no havien deixat de florir antagonismes i dissensos subterranis.

Armat amb quadriculats llenguatges i gastats artefactes ideològics, aquest petit grup inicial no va trigar a xocar amb el sentit comú dels pobles indígenes originaris i habitants d'aquests territoris. Llavors va ser quan el Subcomandant Marcos, el més conegut participant en aquesta primigènia i delirant mònada zapatista, va decidir que les forces ja no li donaven de si i que millor es baixava d'aquest vaixell a la deriva i incert. "On està la sortida?", va preguntar. "No hi ha sortida", li van contestar els pobles indígenes. "I llavors, què fem?", va respondre un atordit Marcos. "Quedar-vos i apreneu", van sentenciar els pobles maies. I això és el que van fer. Van escoltar i van aprendre dels pobles indígenes fins al punt d'esdevenir indígenes ells mateixos. Una sort de possessió amb traços de realisme màgic que no solament va desarmar l'arrogància i els clixés tradicionals de l'esquerra, sinó que va activar un meravellós híbrid revolucionari fet de sabers i cosmovisió indígena, capaç de parir una artesania del canvi social revolucionari repleta de paradoxes i de ponts cap a fora.

Així, armats de preguntes, els zapatistes van néixer com un oxímoron: el més assenyat dels deliris. Avui aquest meravellós deliri no solament està habitat per milers i milers de dones, homes, nens, nenes, ancians i ancianes a Chiapas. A més ha estat capaç de construir la materialitat tocable i respirable d'una altra vida. Amb infinites dificultats, errors i camins torts. En aquest món, però amb altres mapes i en altres coordenades.

Trenta anys després del seu naixement, el EZLN protagonitza una de les experiències més riques i radicals de llibertat i d'emancipació humana que els últims segles d'història hagin conegut. Des que s'aixequessin en armes al gener de 1994, els zapatistes habiten en una quotidiana restitució del sentit veritable de la paraula democràcia i en un treballat alliberament de la vida de les arpes de la supervivència. Milers i milers de persones vivint d'una altra manera. Aquí, ara i ja.

En el seu trenta natalici, la disutopia zapatista va decidir obrir les seves portes i les seves finestres per a compartir les formes de vida que han generat tres dècades de deliri assenyat. Per a això han creat una escola a la qual han anomenat "La llibertat segons les zapatistes". Es tracta, sobretot, d'una escuelita, així en diminutiu, que serveix per a desaprendre. No ofereix pistes per a un model i tampoc regala cap manual d'instruccions. Com en el Blade Runner de Ridley Scott, els zapatistes saben que els replicants no estimen ni tenen emocions. Per això no els interessen les còpies ni les receptes. Simplement tracten, amb perseverança i infinita paciència, de compartir tan sols un mapa del tresor d'un món altre. En aquest mapa destaca una coordenada per sobre de les altres: una imperiosa necessitat de decolontizar l'existència.

El zapatisme, aliè a focus, modes i consensos, no només gaudeix d'una excel·lent salut a 30 anys del seu naixement, sinó que constitueix una potentíssima eina decolonial. En els territoris de Chiapas on els zapatistes són govern, la humanitat ha obert un forat irreparable en la modernitat, en la matriu abissal del pensament occidental i en la racionalitat de la dominació. Una decolonització del viure més enllà de la terrible imposició generalitzada de la forma mercaderia, en la construcció col·lectiva i igualitària d'un món d'usos i no de consums. Una decolonitzacin del poder, més enllà de la dominació del privat i del públic, en el teixit democràtic d'un comú en el qual totes les persones són cridades a ésser i a fer govern. Una decolonització de les passions, més enllà de les vileses i els egoismes amb els quals la imposició neoliberal ens subjecta a les passions tristes que la constitueixen. Sense demanar permís. Milers i milers de dones, homes, nens, nenes, ancians i ancianes. Un present i no un futur. Aquí, ara i ja. I un missatge, tal vegada desesperat, als quals estem de l'altre costat del mirall: "ORGANITZIN-SE". Perquè no n'hi ha prou amb desitjar-lo. A la seva manera, els zapatistes li han anomenat a tot això autonomia. Una experiència d'autogovern participat per milers i milers de persones i en la qual el gir decolonial es tradueix en el territori zapatista en institucions, escoles, hospitals, lleis, administracions locals, relacions socials, sistemes productius, economies, sexualitats i profunds canvis culturals plens de punts suspensius. Concret i tangible. Per i per a les persones. No va ser en el desig d'una mica d'això en el que ens vam reconèixer en les places en un maig de fa més de dos anys?

** Article publicat al web desInformémonos*

Zapata, el dia que vam néixer

Jordi Martí Font

Vaig néixer políticament la nit entre el darrer dia del 1993 i l'1 de gener del 1994, quan milers d'homes i dones amb la cara tapada per no singularitzar-se van ocupar diverses ciutats de l'Estat mexicà de Chiapas i em van omplir el cap, el cos i el cor amb un discurs i unes idees que ja voltaven per dins del meu cap, amunt i avall, però no tenien concreció clara. Això no vol dir que abans fos mort, és clar, ni tan sols que l'aixecament zapatista aclarís res... ni molt menys, sinó tot el contrari. Van haver de passar uns quants mesos i unes quantes coses perquè captéssim que aquella no era una revolta més.

Dos anys després, a la Trobada Intergalàctica que elles i ells mateixos va convocar al mig de la selva Lacandona, milers de persones de bona part del planeta vam retrobar-nos per mirarnos a la cara i, com diuen ells –que som nosaltres- sentir-nos la veu.

Allí hi vaig conèixer gent que lluitava arreu, que s'estimava arreu i que volia acabar la dictadura dels diners que ens allunya de ser persones i ens converteix en només cossos en competència; gent que encara lluita, gent que encara estima, gent que està vencent sense derrotar..., gent que després va estar a les barricades de Seattle, Cancún o Gènova; a les contracimeres de Niça, Praga o Evian; a les discussions de Porto Alegre, Florència o París, i sobretot, i el que és més important, lluitant perquè el seu tros de món no caigui en el pou de la llonganissa adulterada que és el turbocapitalisme del segle XXI, a casa, de casa i per a casa. Gent que ha entès que això no pot continuar així i a la qual se li ha enganxat el virus llibertari de la rebel·lia.

I allí, entre l'exuberància d'una vegetació que no atura mai el seu creixement desmesurat, també hi vaig veure una de les imatges que m'ha marcat més en la meva vida mentre fèiem una mica d'observadors internacionals en les converses entre l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional i l'Exèrcit Mexicà de Dominació dels Diners.

Les converses entre les parts es feien en una casa envoltada per homes dones de la societat civil, baixets i de color cafè, agafats de la mà, que alhora estaven envoltats per una segona gran rotllana de militars vestits d'uniforme, verd olivera, amb guants i mitjons blancs impecablement i escandalosament nets enmig de l'imperi del fang. Aquests, alhora, estaven envoltats del grup dels que veníem de fora, que érem nosaltres. Cada un cert espai de temps, els militars i les persones de la societat civil, es canviaven per evitar un cansament que es feia notar després d'unes hores drets i sense gairebé ni parlar. Aleshores es desplaçava fins al poble un grup nombrós de persones i de militars.

Era el moment del relleu i la Maria Zapata ens va fer apropar a la porta del bar on estàvem perquè entenguéssim per què érem allí. Quan ens va tenir allí, ens va demanar primer i obligar després, amb una veu imperativa i ordres constants, que miréssim al terra, just davant del bar, que no aixequéssim al mirada per res del món. La vam creure...

Així, la nostra visió es concentrava en

una part del carrer que teníem davant, just aquella que enquadrava els peus dels vianants. De cop, es va anar sentint una remor que semblava llunyana però que a poc a poc s'anava apropant. El soroll va anar creixent i ràpidament vam entendre de què es tractava: els militars caminaven en formació cap al poble, picant les seves bótes contra el terra per deixar clar qui tenia el poder de la força. Aviat van ser davant nostre i la desfilada de botes de pell negra, impol·lutes i ben llustrades, amb mitjons blanquíssims, picant amb força contra el terra, se'ns va presentar impressionant.
En formació militar, els peus ben calçats avançaven amb tota l'arrogància de què eren capaços, en formació, cap a fer el seu relleu i deixant el seu darrere ple de petjades en el fang. Quan semblava que la desfilada s'acabava, i només uns metres darrere de les botes, van aparèixer uns altres peus, aquests en silenci –no parlaven ni feien remor-, amples pel pes que havien hagut de suportar durant tants segles de càrrega, descalços, foscos com la terra, silenciosos i humils. Després de la desfilada de botes, la desfilada de peus descalços i sense formació ens va glaçar la sang. La Maria, barcelonina i propera a un nombrós grup de gent del cinema de la ciutat comtal, ens havia dit que si li fèiem cas li ho agrairíem... i li vam agrair. Jo encara ho faig ara, perquè d'una manera senzilla, en un poble de la selva Lacandona, en un racó de món, damunt del fang, vam poder entendre què és, què era i què serà la lluita de classes, vam entendre que calia triar i que a nosaltres no ens abellia ser dels de les botes de cuir negre i els mitjons blancs, que nosaltres no podíem ni volíem estar al costat dels poderosos.
Els peus dels gossos dels rics (que també tenen peus però mai no xafen el fang) expressaven, amb les seves botes negres i la seva marcialitat en la forma de caminar, la violència que els poderosos utilitzen per continuar mantenint el seu poder. Darrere, els i les pobres del món –en silenci-, els i les explotades –sense aturar-se-, les i les subjugats –a poc a poc- no es deixaven xafar ni seguien pas a pas la trilla que els militats havien fet. La lluita de classes, la lluita contra les jerarquies, la lluita per la dignitat continua arreu del planeta diguin el que diguin els intel·lectuals al servei de qui mana, malgrat l'anunciat i mai no arribat final de la història de Fukuyama, i són ells, els rics i poderosos qui més clarament ens ho mostra amb les seves formes de dominació.
La història continua perquè continuen existint classes, explotats i explotadors, pobres i rics, qui mana i qui obeeix... i sobretot continua existint la voluntat ferma de milions de persones, arreu del món, de no voler ser res més que un número en el compte de beneficis o pèrdues d'algun despatx emmoquetat de Nova York, París o Barcelona. Els zapatistes ho van deixar clar l'1 de gener del 94 i nosaltres, al seu costat, ho continuem tenint clar encara ara: «ja n'hi ha prou», perquè volem «un món on hi càpiguen tots els mons».

Jornada internacional d'acció contra el feixisme i el racisme el 22 de març de 2014

Unitat Contra el Feixisme i el Racisme (UCFR)

Una assemblea antifeixista internacional organitzada per KEERFA, el moviment unitari contra el feixisme i el racisme a Grècia, amb la participació d'altres moviments, incloent-hi UCFR, va convocar una jornada internacional contra el feixisme, per al 22 de març de 2014.
Aquesta jornada està pensada per sumar forces amb el dia internacional contra el racisme, el 21 de març; fomentar l'oposició a les candidatures feixistes a les eleccions europees del maig de 2014; i sobretot impulsar i enfortir moviments amplis contra l'extrema dreta a cada territori.

Manifestació a Barcelona el 22 de març

Unitat Contra el Feixisme i el Racisme ha convocat una manifestació a Barcelona, el dissabte 22 de març a les 17h, des de Plaça Universitat a Plaça Sant Jaume, i s'estan preparant diversos actes locals per a les setmanes anteriors.
Donem suport a aquesta jornada internacional i específicament a la manifestació de Barcelona i als actes d'UCFR arreu de Catalunya.
Expressem la nostra solidaritat amb el moviment contra el feixisme a Grècia, alhora que declarem el nostre suport a les i els activistes que en aquest país estan sent processats per la seva activitat antiracista i antifeixista, per una fiscalia que actua, sovint, basant-se en "proves" presentades pels nazis.
Declarem el nostre suport per a les diferents iniciatives de crear moviments unitaris contra el feixisme i el racisme a diferents territoris de l'Estat espanyol, i a la coordinació entre aquests moviments de cara a les eleccions europees del maig, perquè no surti elegit cap eurodiputat feixista.
No volem nazis, ni aquí, ni a Europa, ni enlloc!
Feixisme mai més!

Més informació a:
http://unitatcontraelfeixisme.org
http://www.facebook.com/unitatcfr
http://twitter.com/#!/UnitatvsRacisme

Declaració d'Atenes

Declaració acordada a la trobada internacional a Atenes, 5-6 d'octubre de 2013, organitzada per KEERFA, el moviment unitari contra el feixisme i el racisme de Grècia:

Davant l'amenaça creixent del neonazisme, un nou moviment de resistència es desplega i lluita per aturar-lo abans que sigui massa tard. El passat 19 de gener, a Atenes i a més de 40 països, milers de persones es van manifestar contra el feixisme i el racisme, com a mostra que l'esperança portada per la lluita pot vèncer la desesperació i la por. Després de l'assassinat d'Pavlos Fyssas una gran mobilització antifeixista ha obligat el Govern grec a aplicar mà dura contra Alba Daurada.
Cada vegada més, els governs estan jugant la carta del racisme, tot culpant els immigrants de la seva crisi sense sortida i de la desocupació massiva. Volen convertir les persones immigrades en els bocs expiatoris de la seva fallida.
Els neonazis són engendrats pel racisme, per les polítiques que construeixen camps de concentració per a la FRONTEX i pel tancament de les fronteres de la fortalesa Europa. També es beneficien de la "lluita contra el crim", atribuït aquest pels governs a la immigració, en comptes de vincular-lo a la pobresa i la misèria provocades per les seves polítiques. Els neonazis intenten atraure votants enrabiats en un període de profunda crisi política i econòmica en què les polítiques d'austeritat neoliberals estan atacant l'ocupació, els salaris, l'educació i la sanitat públiques i minant els drets democràtics.
Ara és el moment d'intensificar, reforçar i coordinar arreu d'Europa i del món els nostres passos comuns per lluitar contra el racisme i l'amenaça del feixisme.
No hi pot haver cap tolerància davant l'intent de legitimar els feixistes a través de les eleccions europees, estatals o locals, com un mitjà per encobrir les seves activitats criminals als carrers i als nostres barris. Necessitem construir la lluita en defensa de la unitat, dels drets civils i dels drets dels treballadors i les treballadores, sense distinció de religió, ètnia, gènere, color de pell, orientació sexual… Necessitem defensar la riquesa de la societat multicultural. Fem dels nostres barris i les nostres ciutats ponts de relació i solidaritat, lluny de la lògica de la divisió. No hauríem de permetre que els neonazis constitueixin brigades d'atac per assaltar i causar el terror, que cremin mesquites i sinagogues, apallissin immigrants, refugiats i gitanos, ataquin gent LGBT i que facin dels militants d'esquerra un dels seus objectius.
Animem els sindicats, organitzacions de joves, organitzacions antiracistes i antifeixistes, comunitats d'immigrants, moviments que defensen els drets de la gent LGBT, de dones, del poble gitano… a que se'ns uneixin en la lluita per una Europa i un món sense racisme i feixisme, per impedir les mentides, la ignorància, la por i els prejudicis que generen racisme, islamofòbia, antisemitisme i que aplanen el camí als feixistes.
Unim-nos contra les organitzacions feixistes, el racisme i la islamofòbia!
Convoquem un Dia d'acció internacional amb manifestacions contra el feixisme i el racisme, el dissabte 22 març 2014.

SOCIAL

La unitat i lluita de les i els veïns del barri Gamonal (Burgos), amb el suport rebut des de diferents llocs de tot l'estat espanyol, ha aconseguit paralitzar una obra especulativa i megalòmana

#Gamonal no és una anècdota, pot esdevenir la primera espurna de l'esclat social

Moisès Rial
Secretari Comunicació CGT Catalunya

Aquests dies, bàsicament difoses i amplificades a la xarxa ha sortit la lluita veïnal de Gamonal, que és intergeneracional, en contra de l'especulació urbanística, amb entramat mediàtic (Diario de Burgos) i empresarial per fer un pàrquing en un barri obrer com Gamonal gastant-se 8 milions d'euros, mentre no hi havia 15.000 euros per una escola bressol, amb arrels de corrupció urbanística, i un barri obrer castigat per l'atur.

I cal no oblidar que alhora també es va revoltar, apagat mediàticament, a Melilla, per la corrupció en l'adjudicació de llocs de treball, en territori colonitzat espanyol al nord d'Àfrica, atiat per l'atur.

Són espurnes, d'un problema estructural com és el desmantellament de drets socials, tirar enrere les minses conquestes socials com la llei de dependència, entre altres i aplicant una teràpia de shock que consisteix a via decret llei aplicar una combinació de lleis ideològiques i de desmantellar drets fonamentals com la llei de l'avortament, amb estructurals com la reforma de les pensions, desvinculant pensions de l´IPC i allargant fins 67 anys, i una pèrdua de poder adquisitiu sostinguda que afectarà a mig i llarg termini, impulsant els plans de pensions privats, sumat als copagaments per serveis bàsics de salut, alargar les llistes d'espera, buidar via reforma local competències socials municipals i empenyer a pirvatitzar serveis socials, i la desprotecció als més vulnerables, que es consolida amb reforma laboral que impulsa ERO massius per fer fora a veterans i treballs fixes per precaris, fins al punt que hi ha un 40% de contractes actuals duren menys d'un mes. I els que treballen els treuran de 250 a 900 euros via retencions i pèrdua de poder adquisitu.

Un exèrcit de reserva d'aturats, lligat amb reforma de mútues que faciliti altes coaccionades treient poder a metges de capçalera, i salaris que s'acosten al salari mínim 2 anys congelat en 645 euros, fa que el malestar passi a indignació, una generació jove amb un 57,7% d´atur ,en un coctel explosió social latent, i que li feia falta una espurna i que tan sols està amortitzant les famílies amb molts casos amb les pensions dels avis, que ajuden els fills en un 20% del total, ja està endarrerint l'esclat social.

I aquí sorgeix Gamonal, provocant efecte onada a que moviments socials i societat conscienciada es mobilitzi en múltiples convocatòries estatals, entre elles el 17 de gener a Barcelona a les 20h a Plaça Universitat.

Perquè la desesperació no té fronteres i sí la gana i la frustració, i ens hem de preguntar quants Gamonal podem observar el nostre entorn proper? quanta especulació urbanística tenim perquè sorgeixin com bolets Gamonal als nostres pobles, barris i ciutats? De raons objectives, no falten.

Recentment un informe del propi diari The Economist ja indicava que Estat Espanyol sortia entre els Estats amb alt risc de revolta.

Potser és una espurna i cal moltes espurnes per eclosionar, però el barri de Gamonal amb l'ajut imprescindible d´internet i les xarxes socials, pot fer vehicular una nova onada d'indignació similar al que va ser el #15M, amb la diferència que el pòsit es va acumulant a la ràbia i a la indignació, que assenyala als culpables, i la banca hi juga un paper central, fet que sigui objecte d'hostigament social, vist les ajudes públiques a fons perdut amb diner públic mentre es desnonen a persones i famílies i inclús el Tribunal Constitucional revoca llei de desnonament andalusa, abocant a que com més es tanqui la via institucional, més s'obrirà la revolta al carrer, de forma lliure d'un poble sotmès a maltracte institucional fruit ara, d'una majoria absolutista del PP, que ben aviat se'ls pot girar en contra.

No oblidem que a Hamburg, amb un 3,5% d'atur, recentment per un desnonament d'un centre social s'ha aplicat llei d'excepció en zona Euro a l'epicentre de l'euro. I es que la pobresa i l'atur assetja arreu d'Europa i obre un horitzó creixent d'indignació dels milions d'aturats d'Europa. Informe d'Intermón Oxfamja afirma que 25 milions d'europeus es veuran sotmesos a la pobresa el 2025 si els governs continuen amb les mesures capitalistes d'espoli social a les rendes del treball.

L'Informe d'Eurostat, ja deia el 2012 que uns 124 milions de persones- un 24,8% de la població dels 28 països de la Unió Europea(UE) estaven en "perill de pobresa o exclusió social". Caldo de cultiu i motius sobrers de revolta continental europea,de grans dimensions, a menys que s'implanti una renda bàsica de ciutadania que s'està impulsant des de la societat, que freni el malestar justificat i la inacció institucional.

A l'Estat Espanyol l'empobriment és pandèmia, i ja se sap que quan la gent no té res a perdre, surt l'arrel llibertària de dignitat per transformar la realitat, davant el desordre neoliberal que ens imposa sacrificis per fer que la borsa no pari de créixer un 21% en un any, a costa de devaluar salaris i drets, i els beneficis empresarials no paren de créixer. Llavors diuen que no hi ha lluita de classes, on els directius acumulen rendes del capital d´un 6,96%, un espoli social organitzat i amparat amb la crisi. Ja en dades del 2012 es certificava que els bancs van dur a terme un desnonament d'habitatge cada quart d´hora. Fins que el poble encen l'espurna Gamonal.

Potser Gamonal és la primera espurna, però de ben segur no en serà l'última espurna de revolta social.

Una revolta social, que li hem de sumar el tsunami de la consulta, que no ens ha d'invisibilitzar els problemes a nivell de Catalunya, perquè en pocs dies tenim el que fixa el nostre nivell de l'estat del benestar i les retallades socials, com són els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, també poden dur-nos l'esclat social davant el seguidisme de polítiques d'austeritat, que sotmet més a qui menys té.

I no ens ho podem permetre pel bé de la cohesió social i la garantia d'un procés democràtic pel dret a decidir, començant per fixar el que volem i ens cal de serveis públics i prestacions socials, sense condicions de dèficit de la troika de la UE i de l'estat espanyol,per evitar que ningú quedi, exclós, com podem comprovar amb els vora 7500 persones que viuen als carrers de Catalunya, perquè ni tan sols tenen sostre per viure. I és que la reforma laboral a Catalunya ha dut un ritme de 16 ERO´s cada dia i 89 aturats més de mitjana, que molts d'ells es desapunten de l´atur al perdre esperança de trobar feina, una desindustrialització en tota regla, incentivada per la manca de crèdit, que ens fa tenir molts motius perquè Gamonal no es quedi tan sols a Burgos i vingui a Catalunya també. Perquè, precedent en tenim, com reflexiona l'antropòleg Manuel Delgado, recorda "l´intifada" al Besós al 1990. I és que la por, ha començat a canviar de bàndol.

Solidaritat amb les que lluiten contra la MAT

CGT Girona

Des de CGT Girona volem expressar el ple suport a la lluita contra la línia de molt alta tensió (MAT/THT) transfronterera entre Sentmenat, al Vallès Occidental', i Baixàs, al Rosselló, que en aquests moments Red Eléctrica Española (REE) i el governs català i espanyol estan construint a les comarques gironines.

Donem suport als i les activistes que lluiten contra la MAT com els que el passat 8 de gener van realitzar una acció de desobediència civil contra la MAT a Fellines (Viladasens, Gironès).

Denunciem que aquesta línia elèctrica és una obra faraònica que respon a necessitats del passat, una obra que va ser dissenyada als anys 90 quan el neoliberalisme es trobava en expansió. A l'any 2014, amb cinc anys de crisi capitalista al damunt i essent ja la definitiva, aquesta línia perd tot el seu sentit i esdevé un obstacle per construir un nou model energètic i noves formes de relacions socials i econòmiques, basades en la sostenibilitat, la solidaritat i la justícia social.

Els promotors de la MAT han perdut completament la legitimitat social que fa falta per desenvolupar projectes d'aquest tipus.

Una prova d'això és el continu acaparament energètic que comporta dur a terme l'actual model energètic, la seva desaprovació social creixent i la connivència total entre la classe política i els lobbys econòmics capitalistes. O bé la necessitat de recórrer a l'expropiació forçosa dels terrenys afectats i a la violència policial i judicial contra les persones que s'hi oposen.

Per tot això, demanem que s'aturin les obres de construcció de la MAT i la retirada immediata dels càrrecs a totes les persones que participen de la lluita contra la MAT. La solidaritat és l'única forma que tenim els moviments socials per fer front a la fugida endavant desesperada d'un sistema neoliberal en fallida que aposta per l'exclusió social i la mercantilització de totes les esferes de les nostres vides.

Emplacem a totes les persones i associacions a mostrar el seu rebuig a aquesta infraestructura innecessària que perpetua l'actual model fòssil-nuclear de l'oligopoli elèctric espanyol i danya la salut de les persones i l'ecosistema.

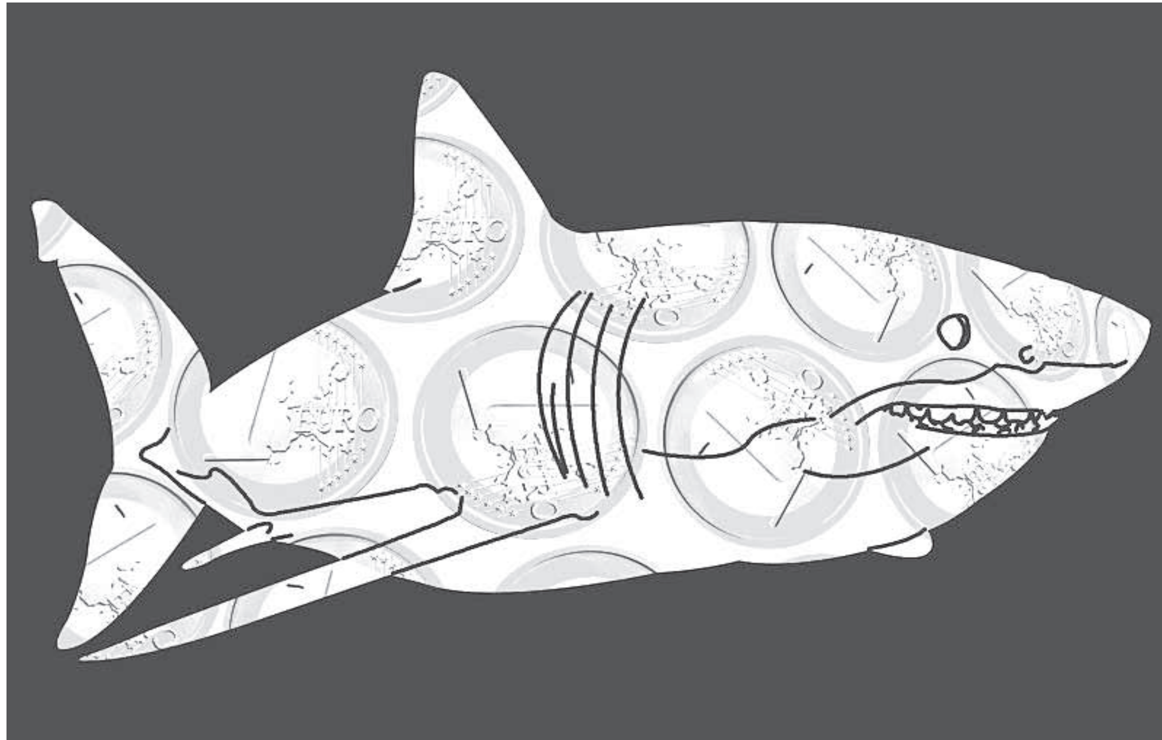
Emplacem a construir entre totes un model energètic basat en l'estalvi energètic, les energies renovables, la descentralització i democratització de l'energia, on es reparteixi el treball i la riquesa.

La força de la gent que es rebel·la

Albert Jiménez

Durant els darrers cinc anys, més de vuitanta-vuit mil execucions hipotecàries s'han dut a terme a Catalunya. Només els tres primers mesos del 2013, entre hipoteques i lloguers, s'han produït més de quatre mil cinccents desnonaments al Principat, és a dir, més de cinquanta desnonaments al dia, més de cinquanta vides trencades cada vint-i-quatre hores, més de trescentes cinquanta famílies traumatitzades a la setmana, més de mil cinccents actes de violència econòmica al mes comesos pels responsables de la crisi contra les seves víctimes.

Davant la magnitud esfereïdora d'aquestes xifres, a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) no podem permetre'ns el luxe de tenir desitjos, anhels o somnis. No tenim temps. El que sí que tenim és la força inesgotable de milers de persones treballadores fartes de proposar, de demanar, de suplicar que es posi fi al tràgic absurd d'un sistema que permet i estimula el robatori desfermat d'una elit financera corrupta i impune que s'atipa i s'engreixa de forma obscena amb els fruits del treball, l'esforç i el patiment de la gent de baix, aquella sobre la qual els de dalt han construït les seves fortunes i els seus castells de sorra i a la qual, un cop esgotada, pretenen abandonar a la seva sort.

Ja no esperem pas res d'unes institucions i un sistema que han demostrat una vegada i una altra que no tenen cap interès a fer els passos imprescindibles per posar fi a una situació d'emergència habitacional i social absoluta. No esperem res d'un govern més preocupat per entregar milers de milions als seus patrocinadors i aliats de la banca que per la situació dramàtica de totes aquelles famílies que viuen tan sols gràcies a les xarxes de solidaritat popular i ciutadana que hem anat forjant impel·lits per la necessitat i per la convicció. Ja no volem saber res de les eternes promeses de solucions, de les constants crides a la calma i a la paciència d'aquells per als quals sempre hi ha temps perquè desconeixen la pressa inhumana de l'exclusió social.

A la PAH ja no ens interessa res de tot això. Al nostre moviment construïm alternatives, creem les solucions que són necessàries i sense les quals milers de persones viurien a hores d'ara al carrer. La PAH, a través de l'alliberament dels habitatges en mans d'una banca pràcticament nacionalitzada (amb els diners de tots), suposa el retorn del sentit comú i dels drets més bàsics al nucli del debat polític. Perquè mentre que pels taurons financers i els seus titelles polítics un habitatge no és més que una mercaderia, una cosa abstracta absent de qualsevol característica humana més enllà del benefici que en poden extreure, per la PAH un habitatge és precisament això, un habitatge: un lloc on viure, on arrecerar-se i trobar aixopluc, on crear una família, on riure, on estimar, un habitatge és un lloc on esdevenir persones.

Als blocs alliberats per l'Obra Social de la PAH hi viuen ja centenars de membres del moviment, nens i adults, famílies senceres, però sobretot s'hi allotgen comunitats. L'Obra Social no és només una solució d'emergència per a aquelles persones que es veuen condemnades al carrer per la cobdícia bancària, no és només una segona oportunitat per tornar a començar, no és només la casa de la Laura, de l'Antonio, del Miguel, de l'Esther o d'en Yussef, és també un model nou (i a la vegada molt antic) de convivència. És una iniciativa que pretén recuperar la solidaritat i la intimitat dels barris populars, la proximitat d'uns veïns que no són només desconeguts amb qui compartir l'ascensor i xerrar del temps, sinó companys i amics disposats a defensar els seus i els teus drets (que són els drets de tots) en qualsevol moment. L'Obra Social de la PAH és un hort comunitari que alimenta deu famílies, és buscar la suficiència energètica amb plaques solars que escalfin l'aigua a l'hivern i és també un sopar preparat per tots els pares i mares on els nens del bloc juguen plegats al pati de darrere perquè ja no tenen por.

A la PAH volem llibertat per poder viure les nostres vides lliures de l'esclavatge financer, volem llibertat per poder encarar el futur de les nostres famílies amb la certesa que aquest futur existeix i és digne de ser viscut, volem un habitatge digne per a tothom, sense excepcions. Exigim ser tractats com a éssers humans i farem el que calgui per aconseguir-ho. De fet, ja ho estem fent.

** Albert Jiménez és portaveu de la PAH (Plataforma d'Afectats per la Hipoteca) a Sabadell*

Multireferèndum 2014, una convocatòria per debatre i decidir sobre qüestions bloquejades en les institucions polítiques

http://multireferendum.cat/

Què és Multireferèndum?

Multireferèndum 2014 és una convocatòria, de la gent per a la gent, per debatre i decidir sobre qüestions bloquejades en les institucions polítiques. Neix a proposta de Som lo que Sembrem i la Plataforma Aturem el Fracking i culminarà en una primera onada, durant les setmanes prèvies a les eleccions europees de maig de 2014. Amb ella, cerquem pràctiques que ens portin cap una democràcia creixent i directa.

Referèndum múltiple i autoorganitzat

Promovem un referèndum popular que permeti debatre i decidir en una mateixa convocatòria sobre diverses qüestions d'interès públic i d'impacte sobre les condicions de vida i llibertats col·lectives. S'origina des del teixit associatiu del país i demana cooperació a totes les persones i entitats que vulguin participar en la seva organització. Reivindica les capacitats humanes per prendre acords directes sobre qüestions comunes.

A partir d'ILP bloquejades i obert a d'altres temes d'actualitat

Volem facilitar el desbloqueig d'algunes de les ILP que han estat aturades o desvirtuades en les institucions polítiques. Així, en el procés de definició de les preguntes hi tindran especial protagonisme les comissions promotores d'ILP rebutjades. En segon terme, la convocatòria resta oberta a temàtiques d'actualitat que siguin proposades per col·lectius implicats en elles.

En les proximitats de les eleccions europees de 2014

Les eleccions europees són una bona ocasió per endegar aquesta reivindicació de democràcia directa i de proximitat. Així la votació es durà a terme en els dies previs i fins a la mateixa data de les eleccions europees de 25 de maig de 2014. Es preveu que la campanya de divulgació de la iniciativa i els diferents debats que la composin puguin desenvolupar-se també al llarg dels mesos previs.

Vot electrònic i presencial

Es podrà votar a través de la web www.multireferendum.cat o bé de forma presencial en els diferents punts que s'habilitaran arreu del territori.

Eina de futurs

Per tirar endavant la proposta cultivarem un conjunt de pràctiques i col·laboracions que potenciïn al màxim el debat i la participació directa. Volem que aquest esforç faciliti posteriors convocatòries amb altres temàtiques, fins i tot en altres escales com la local. Per això, definirem el multireferèndum com una eina de futur, al servei d'una xarxa que segueixi teixint l'hàbit de la democràcia directa als pobles i ciutats. Sempre partint dels principis de justícia social i ambiental.

Cooperació concreta

La convocatòria és una proposta de cooperació concreta i sense pretensió d'exercir cap mena d'unificació posterior de les persones i organitzacions participants. Al contrari, es vol potenciar el caràcter particular i l'autonomia de les temàtiques incloses, de les entitats promotores i de les campanyes de debat relacionades amb cada pregunta.

Formes de participació

Resta pendent definir quins graus de col·laboració i quines formes d'adhesió es proposen a les organitzacions i persones participants, en aquesta fase, es demana suports inicials a la proposta i es crida a participar de la seva construcció i expansió.

Arrel

L'any 2009, el Parlament de Catalunya rebutjava l'admissió a debat de la ILP sobre cultius i aliments transgènics tot i que la Plataforma 'Som lo que Sembrem' havia recollit 105.000 signatures i tenia el suport de prop de 100 entitats, 60 municipis i 4 comarques. Abans i després d'aquesta, altres ILP han estat avortades o desvirtuades després d'acreditar àmpliament els suports necessaris.

Les lleis catalanes de consultes (no vinculants)

La Llei 4/2010 de consultes per via de referèndum del Parlament de Catalunya ja no permet sotmetre directament a referèndum les ILP admeses a tràmit i rebutjades pel Ple del Parlament. Aquesta llei sí que possibilita promoure consultes per iniciativa popular, prèvia autorització de l'Estat i mitjançant la recollida de signatures, però sense que siguin vinculants. En l'actualitat, el Parlament de Catalunya està tramitant una nova llei de consultes no referendatàries que tampoc fa vinculants els resultats.

Tornabous

Prop del solstici de 2013, la Plataforma Aturem el Fracking i Som lo que Sembrem coincidien en la voluntat de sotmetre a referèndum les tècniques del fracking i els transgènics al principat de Catalunya. En una assemblea celebrada a Tornabous (Urgell), es constatava l'absència de formes de decisió directa en problemàtiques d'interès públic.

També es reconeixien les dificultats de promoure una consulta a tot el territori únicament des del propi col·lectiu. D'aquestes reflexions va sortir la idea de compartir amb altres grups la realització d'una consulta multitemàtica que s'està definint a partir dels anteriors punts.

Més informació a:
http://multireferendum.cat/

Can Vies no es toca

CSA Can Vies
Sants, Barcelona

El passat 29 de gener, el CSA Can Vies de Sants va patir una de les pitjors agressions que mai ens haguéssim pogut imaginar, una agressió que ens va tocar a totes les que ens estimem i participem o hem participat al CSA.
La invasió policial d'un dels espais referent de lluites socials del barri i de la ciutat considerem que és un atac i una demostració de força per part del departament d'interior, per intentar tallar d'arrel les aliances, xarxes i alternatives que entre totes hem teixit durant anys.
El mateix 29 de gener, el Tribunal Suprem comunicava la denegació del recurs de cassació per unificació de doctrina presentat pel CSA Can Vies davant d'aquest òrgan. Amb aquest nou gir judicial, queda en mans de TMB -i en concret de l'Ajuntament de Barcelona i el Districte de Sants-Montjuïc- la decisió de demanar l'execució de la sentència, fent efectiu el desallotjament.
Des de Can Vies vam fer una crida a respondre a l'escorcoll i l'assetjament policial patit a Can Vies i al barri de Sants. Resposta també a la repressió al moviment antifeixista i l'empresonament d'en Fèlix, ja que la solidaritat ens fa més fortes.
Darrerament, estem patint una nova ofensiva cap als moviments socials, però sabem del cert que no podran aturar la lluita, la il·lusió i les ganes de canviar aquest sistema, de crear alternatives de manera horitzontal i autogestionada. No ens farem enrere, plantarem cara.
No és casualitat que la notificació del recurs denegat a Can Vies arribés hores després de l'escorcoll policial. Per això volem deixar clar que no podran destruir 17 anys d'història, contrapoder, de donar cabuda a desenes de col·lectius i a vàries generacions de joves. Un node del teixit social del barri i un referent dels moviments socials de la ciutat, un espai de lluites, resistències, i de construcció d'alternatives i cultura popular.
I volem recordar que darrere dels intents de desallotjament i enderrocament de Can Vies sempre han aparegut farses urbanístiques i operacions especulatives. Primer van assegurar que l'enderrocament era imprescindible per construir la nova estació de metro de Mercat Nou. Mentida, ja que l'estació fa temps que s'ha construït sense necessitat de tirar a terra l'edifici.
Ara l'excusa és el Calaix de la Vergonya amb el que es cobreixen les vies del tren. Els mateixos plànols del projecte, però, tornen a desmentir la versió oficial, ja que demostren que l'obra es pot realitzar sense fer desaparèixer Can Vies.
I és que el que volen és acabar amb tots els espais de contrapoder i de crítica al sistema, com veiem amb l'ofensiva contra diversos centres socials okupats.
Però no podran desallotjar-nos, no podran desallotjar la nostra història, les nostres idees ni les nostres lluites.
NO ens quedarem de braços plegats esperant que desallotgin, ni Can Vies ni a cap dels altres espais amenaçats: la Carboneria, el Banc Expropiat, l'Ateneu Popular de l'Eixample, la Gordíssima, la Flor de Maig i la Casa dels Somnis.
Recordar també que un dels joves antifeixistes detinguts pels fets del 12 d'octubre, resta a hores d'ara en presó preventiva, un mostra més de com l'estat segueix defensant els ultradretans i reprimint a les que lluitem.
Estigueu atentes a properes convocatòries perquè ara més que mai, no els deixarem passar.
Combatem l'estat policial amb autodefensa veinal.
No ens deixarem desallotjar!
#CanViesNoEsToca

El negoci de la guerra aterra de nou a Port Aventura

Marc Font

El fons de capital risc KKR, nou soci del parc temàtic, inverteix en empreses d'armes i té un exdirector de la CIA en nòmina.

Les operacions que ha dut a terme Investindustrial a Port Aventura el darrer any han estat un negoci rodó per a la família Bonomi, propietària del fons de capital risc, i perjudicials per a la plantilla del parc temàtic. El fons s'ha embutxacat diversos milions d'euros amb la compra-venda de la meitat del capital del parc, ha retallat la plantilla i ha empitjorat les condicions laborals de les empleades de neteja, malgrat que la instal·lació va guanyar 13,8 milions el 2012. Des de principis de desembre, un altre fons de capital risc, el nord-americà Kohlberg Kravis Roberts & CO (KKR), també intentarà lucrar-se amb el parc de Vila-seca i Salou. Un dels alts càrrecs de la companyia és David Petraeus, exdirector de l'Agència Central d'Intel·ligència dels Estats Units, la CIA.
El novembre de 2012, Investindustrial va assolir el control total de la instal·lació, després de pagar 105 milions a La Caixa pel 50% del capital que encara estava en mans de l'entitat financera. Només tres anys abans, els mateixos protagonistes havien tancat una operació de 95 milions que va permetre l'aterratge del fons dels Bonomi al parc temàtic. Fa unes setmanes, es va anunciar que Investindustrial havia venut el 49,9% de Port Aventura a KKR. Segons la premsa econòmica, el preu –que no es va fer públic– supera amb escreix els 105 milions cobrats per La Caixa fa un any i, precisament, l'entitat financera ha aportat part dels fons de l'operació. Paral·lelament, durant els darrers dotze mesos, prop d'una quarantena de treballadores del parc han estat acomiadades i més de 250 empleades –el 15% de la plantilla– s'han vist forçades a acceptar la subrogació a dues companyies subcontractades per encarregar-se del servei de neteja.

Vincles amb el sector militar

Fundat el 1976, KKR és un dels fons de capital risc més grans del món. Amb seu a Nova York, és present a multitud de sectors i gestiona prop de 70.000 milions d'euros en actius, dels quals, més de mil són a l'Estat espanyol, una mostra de l'estret vincle que manté tant amb La Caixa com amb Investindustrial. KKR és soci de l'entitat financera a l'empresa d'aparcaments Saba, de la qual posseeix el 18,2%. Des de 2010, també controla el 49% de la firma d'helicòpters Inaer, on Investindustrial té la participació majoritària. La companyia, especialitzada en serveis d'emergència amb helicòpter i manteniment d'aeronaus, té el Ministeri de Defensa espanyol, la Gendarmeria francesa, la Protecció Civil italiana o la Direcció General d'Armament del govern francès com a clientela.
Només en el cas espanyol, des de 2008, s'ha endut dos contractes de Defensa que sumen més de vint milions d'euros (veure Directa 297).
A l'Estat, també compta amb una participació del 49% a la companyia d'energies renovables T-Solar i, fa uns mesos, va concedir un crèdit de més de 300 milions a l'empresa de materials de construcció Uralita. A més, seguint la tendència de nombrosos fons voltors internacionals, també busca gangues al sector immobiliari.
A la web corporativa, KKR no amaga que les seves inversions no tenen vocació de permanència, sinó que busquen obtenir beneficis econòmics més o menys ràpids, culminats amb una venda profitosa de la participació adquirida. Profitosa per als seus interessos, és clar.
Els vincles del fons d'inversió amb el sector militar van quedar reforçats el maig d'enguany amb la incorporació del general retirat David Petraeus, que presideix el KKR Global Institute i, com a expert en seguretat, assessora la companyia en relacions internacionals. Barack Obama el va nomenar director de la CIA el setembre de 2011, càrrec que va ocupar fins al novembre de l'any següent.
Prèviament, entre 2007 i 2008, va ser el cap de la coalició multinacional a l'Iraq –a instàncies de George W. Bush– i, de 2010 a 2011, ja sota la presidència d'Obama, va estar al capdavant de la missió de l'OTAN i l'exèrcit dels EUA a l'Afganistan. A més, entre les múltiples empreses que controla KKR, també hi ha Academy Sports + Outdoors, que – com es pot comprovar a la seva web– ven armes de foc de tot tipus. Per tant, els dos propietaris de Port Aventura tenen relació amb la indústria de la guerra.

**Article publicat al número 342 del setmanari Directa*

Els nostres apartheids

Ermengol Gassiot, Secretari d'Acció Social CGT Catalunya

Nelson Mandela va morir l'any 2013. Com en Yassir El Younoussi, del Vendrell. El Mandela tenia 95 anys i havia esdevingut un símbol mundial de la lluita contra la segregació racial. En Yassir era molt més jove, tan sols 29 anys. No era cap símbol. La majoria dels catalans no sabíem de la seva existència, tot i que feia anys que vivia al nostre país, concretament al Vendrell. Com en Mandela, però, vivia en un barri empobrit i formava part d'un col•lectiu de persones desposseïdes dels drets de ciutadania. Era un més dels que, en aquesta Europa fortalesa on vivim, estigmatitzem amb el terme "immigrants sense papers". Com el vell madiba, el jove Yassir havia lluitat en contra el racisme i la segregació. Es va significar, a l'escala de la realitat del seu barri i, segons el seu pare i amics, va patir-ne les conseqüències: assetjament policial, detencions, etc.

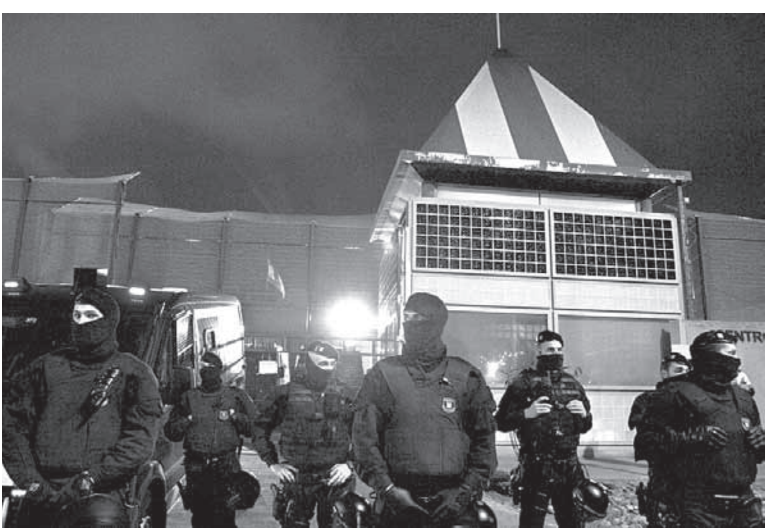
La mort d'en Yassir a la comissaria dels Mossos d'Esquadra del Vendrell el 31 de juliol va ser anònima, com la seva vida. Tan sols la insistència del seu pare i dels seus amics han aconseguit les darreres setmanes esvair una mica el silenci sobre la seva mort. El passat 31 de desembre un centenar de persones el vam voler recordar tot deixant un ram de flors a fora la comissaria. Dos Mossos d'Esquadra van intentar impedir que féssim aquest modest homenatge. Potser algun d'ells era alguna de les darreres persones que van veure viu a en Yassir. Quina paradoxa!

El mateix dia 31 una persona del grup que es manifestava pel tancament del Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de la Zona Franca va rebre una trucada d'un reclús que assegurava que alguns presos estaven patint pallisses i demanava auxili. Sembla que les pallisses van continuar la matinada del dia 1 de gener per part de guardes que havien consumit alcohol durant la nit de Cap d'any. Potser es desfogaven així d'haver hagut de passar aquesta nit treballant en un lloc tant poc agraït com és el CIE de Zona Franca on, a més, un grup de reclusos feia dies que protagonitzaven una vaga de fam en contra les condicions del seu internament.

El recordatori d'en Yassir i les pallisses al CIE van passar mentre la gran majoria de nosaltres, els i les catalanes "de tota la vida", els que tenim els drets de ciutadania garantits, tancàvem l'any 2013 amb celebracions i festes. Acabàvem l'any com l'havíem viscut, d'esquenes a la realitat que pateix un percentatge gens negligible dels nostres veïns. Una realitat, unes persones, que quotidianament apartem de les nostres consciències.

Modestament crec que ja n'hi ha prou de buscar la nostra comoditat en la ignorància.

No és cert que desconeguem les terribles condicions de vida d'aquesta part dels nostres veïns. Tothom hem vist un dia o altre com la policia els para pel carrer, o a les estacions de bus o de tren, per a demanar-los papers. Els paren a ells, no a nosaltres, que quasi sempre preferim passar de llarg. També els veiem dormir a l'estació de la Renfe per la verema a Vilafranca, o treballant a l'obra o cuidant els nostres vells o circulant amb bicicletes velles i sense llum entre els pobles del Penedès. No, no podem dir que no els coneixem.

Personalment, quan d'aquí uns anys caigui aquest Apartheid que tenim a tota la UE, no vull haver de dir que no ho sabia. Permeteu-me, permetemnos no ser-ne còmplices. Mentre ens enlluerna la lluita contra l'Apartheid de Sud-àfrica dels 1980s, no podem restar cecs als que tenim al nostre país.

Contra el desallotjament del Casal de Joves autogestionat "Espai pels Somnis" d'Igualada

Federació Comarcal CGT Anoia i Secretariat Permanent CGT Catalunya

El Bisbat de Vic i l'Ajuntament d'Igualada volen desallotjar el Casal dels Somnis. Un col·lectiu de joves va ocupar el passat mes de juliol l'antic Casal d'Igualada i piscines, propietat del Bisbat de Vic i en estat d'abandonament total. Van fer una crida a la ciutadania per tal que en fes ús com a centre social i cultural, per a fer‑hi projectes, com a lloc d'assaig de grups de música i de cultura popular, entre d'altres usos. Un edifici buit cobrava vida i era part de tot un seguit d'experiències i d'autogestió promogudes per joves i no tant joves d'Igualada.

Com si la vitalitat de l'Espai pels Somnis els aterrés, l'Església no va tardar a tirar endavant el procés per la via penal (quan la jurisprudència recomana fer‑ho per la via civil) imputant a dues joves. Com a conseqüència, actualment i després de més de cinc mesos d'activitats intenses i obertura a les entitats igualadines i a tota la població, ja convertit en un espai autogestionat, l'Espai pels Somnis ha rebut data de desallotjament. El passat 3 de gener van rebre una notificació informant que el 13 de febrer hi anirà la policia a fer‑los fora de l'edifici.

Des de l'Espai pels Somnis han activat diversos fronts per tal d'aturar el desallotjament. D'una banda, intensificar les accions al mateix casal, d'una altra fer accions de denúncia al carrer i, finalment, continuar amb la negociació amb l'Ajuntament i el Bisbat.

La Confederació General del Treball, CGT, tant de l'Anoia com del conjunt de Catalunya no ens volem limitar a expressar la nostra solidaritat amb les persones i col·lectius que estan donant vida al Casal de Joves Autogestionat "Espais pels Somnis". Volem implicar‑nos en la seva defensa, en la reivindicació de l'espai com un lloc obert a la creació dels móns en els que volem viure, fora de la desigualtat i l'explotació. Volem implicar‑nos també en la denúncia de l'Església i del vergonyós sistema de propietat i especulació immobiliària, que deixa milers i milers de persones sense casa mentre manté milers i milers d'edificis buits, degradant‑se progressivament. Volem també reivindicar l'okupació d'espais com una forma de denunciar aquestes situacions i de revertir aquesta realitat i, al mateix temps, n'exigim la seva despenalització.

El desallotjament de l'Espai dels Somnis s'ha d'aturar. Per justícia i per dignitat. Fem una crida al recolzament actiu de totes les iniciatives que sorgeixin en aquesta direcció.

En contra l'especulació urbanística. En contra la concentració de la propietat immobiliària en poques mans. pel dret a l'espai públic, a la vivenda i a crear un futur de justícia social,aturem el desallotjament de l'"Espai dels Somnis".

La CGT de Lleida denuncia la intromisió de l'Església Catòlica a Escoles Públiques

Secretaria d'Educació de la CGT de Lleida

La CGT de Lleida amb el suport del Casal Popular de Joves, l'Assemblea d'Estudiants de Secundària, la CUP i altres col.lectius de Ponent han fet entrega al Bisbat de Lleida d'una carta de queixa per denunciar la iniciativa per part de l'església catòlica de tornar a entrar a les aules de les escoles públiques de la ciutat amb intenció de fer proselitisme de les seves creences.

Des de la CGT demanem al bisbat de Lleida i al Departament d'Ensenyament que prenguin les mesures necessàries per aturar aquest tipus de iniciatives.

Carta enviada al bisbe de Lleida:

EN DEFENSA D'UNA ESCOLA PÚBLICA, LAÏCA, EN CATALÀ I DE QUALITAT

Senyor bisbe,

Ens posem en contacte amb vostè per manifestar-li la nostra preocupació per una sèrie d'incidents que han arribat a les nostres oïdes i que lamentem profundament. Pel que sembla, des del bisbat de Lleida s'han adreçat a diferents centre educatius públics demanant poder entrar a les seves aules per tal de fer proselitisme de la seva causa.

Ens sobta que ni seixanta anys de complicitat amb la dictadura, ni el segrest de nadons, ni l'adoctrinament a les escoles, ni la pressió i la coacció als representants polítics per tal que legislin segons les seves creences i la conseqüent claudicació d'aquests als seus postulats més reaccionaris, ni els milers d'euros els quals tota la ciutadania de l'estat espanyol aportem obligatòriament a la seva església cada any ja sigui directament o en el finançament dels seus centres educatius concertats, siguin suficients per vostès.

Des de la CGT de Lleida considerem, des del respecte absolut vers les creences personals de cada ciutadà i ciutadana, que no podem permetre que l'església i els seus predicats tornin a entrar a les nostres aules.

Per aquest motiu, li preguem que s'abstinguin de continuar amb la seva campanya i li comuniquem que demanarem la col·laboració d'equips directius i personal docent perquè ens informin si aquesta pràctica continua. Si és així, volem que sàpiguen que continuarem denunciant-ho públicament fins que finalitzi del tot.

Així mateix, exigim que l'administració vetlli per la laïcitat de l'escola pública, un triomf del poble que, com la resta de drets adquirits després d'anys de lluites obreres, ara es veu amenaçat dins l'ofensiva més salvatge que el capital i l'església han llençat contra els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país en les últimes dècades.

DINAMITA DE CERVELL

Nació o classe

Agustín Guillamón

Per a què serveix el nacionalisme?

A les Facultats de Ciències Polítiques s'estudiarà com modèlica la deriva independentista de Convergència i Unió (CiU), durant el període 2012-2013. Artur Mas, president de la Generalitat de Catalunya, ha traspassat totes les línies vermelles de la prudència, la manipulació i el "bon govern", si és que això existeix o ha existit mai.

Un govern autonòmic, caracteritzat per les seves ferotges retallades a la sanitat pública, a l'educació pública i als serveis socials, que havia rebaixat els salaris dels funcionaris i les ajudes per dependència, que es vanagloriava de fer aquests ajustaments anteriorment i en major profunditat que el govern de Madrid, i que convertia tals atacs contra els treballadors i el poble català en una política orientada a la privatització de l'ensenyament i de la sanitat, amb l'objectiu precís de convertir en negoci privat el que fins llavors havien estat serveis públics fonamentals, estava destinat a obtenir un profund rebuig popular i una gran patacada electoral.

Un govern autonòmic, marcat per diversos processos judicials, sempiternament pendents, tothom sospita per què, omertà mitjançant i màfia operant. Com el del quatre per cent, repartit per Millet en un un i mig per la seva butxaca i un dos i mig per als seus protectors. Com el de la corrupció i atracament sistemàtic als hospitals de Lloret i altres de Girona, que ha acabat amb el processament dels redactors de la revista que va denunciar aquests excessos. Com l'escàndol de les concessions de les llicències d'ITV al millor postor, fora de concurs públic, pel que està encausat Oriol Pujol. Es tracta d'un llarg etcètera de casos judicials, a qual més greu, que han tingut la virtut de desvetllar l'existència d'una corrupció sistemàtica i estructural d'aquest govern autonòmic, tan greu com la generalitzada i impune corrupció existent a tot Espanya.

Aquest govern, incapaç d'afrontar els problemes reals de l'economia i la societat, que a més apuntava cap a una pronunciada deriva feixista per la brutal repressió del malestar ciutadà al carrer, amb la posada en joc de grups policials de provocadors entre els manifestants pacífics, amb l'ús de pilotes de goma amb diversos lesionats de gravetat i les habituals pallisses indiscriminades en els centres de detenció, de vagades amb el resultat de mort, estava destinat a ser derrotat a les urnes, per la seva manifesta incompetència .

Però milió i mig de persones, sàviament dirigides, pasturades i canalitzades, es van manifestar l'11 de setembre de 2012 a Barcelona, a favor que Catalunya "tingui un Estat propi dins d'Europa". Aquest esdeveniment ha estat enfocat des de molt diferents lectures, totes elles falses: És viable la independència de Catalunya? Viuran millor els catalans amb la independència? És cert que Catalunya aporta més a Espanya del que rep d'aquesta? Caldria passar a un Estat federal?

El dia 11 de setembre de 2012 vam veure Felip Puig, conseller d'Interior de la Generalitat, impulsor d'una desmesurada i brutal repressió contra les manifestacions massives de protesta contra les retallades, l'any anterior, com desfilava envoltat amistosament de les seves víctimes: joves, aturats o precaris. Vam veure a 9 dels 11 consellers d'un govern, que ha estat pioner en aplicar cruels retallades en sanitat i educació, rebaixes en els sous dels funcionaris de la Generalitat i bestial supressió o disminució de les ajudes per dependència, caminar braç a braç amb les seves víctimes: els menyspreats i maltractats mestres i estudiants, els funcionaris sense paga extra, les infermeres o metges que han perdut més del trenta per cent dels seus salaris, o els usuaris que havien de pagar un euro cada cop que anaven a la consulta (taxa que no s'aplicava a la resta de l'Estat espanyol, excepte Madrid). Vam veure a patrons, policies, capellans, polítics, líders sindicals i altres vampirs, compartir carrer amb les seves víctimes: aturats, treballadors, jubilats, dependents, immigrants ... Una atmosfera de UNIÓ NACIONAL va presidir la concentració. El Capital es va fer acompanyar per les seves víctimes, convertint-les en babaus útils dels seus objectius egoistes, elitistes i nacionalistes. El capital: Aquest sí que no té pàtria, i és internacional i internacionalista!

Crisi, retallades i atac a les condicions de vida dels treballadors desapareixen del panorama polític i electoral català, engolits per buides i estúpides discussions entre el novíssim i eixelebrat independentisme català i el ranci centralisme de la Meseta, impregnat fins al moll de l'os de l'obsolet ideari de l'assignatura franquista de la FEN (Formación del Espíritu Nacional), que produeix urticària a la perifèria de les Espanyes.

És possible que una part important dels assistents a la manifestació de l'11 de setembre del 2012 no compartís l'objectiu de la independència, potser hi fos perquè estan farts de retallades, d'atur, de no tenir cap futur. Però, per art d'encantament, màgia tramposa de triler i, manipulació mediant, aquest malestar contra l'actual govern de la Generalitat ha estat canalitzat al seu favor. Obra mestra del més implacable venedor de fum i il·lusions. Els consellers han tingut prou amb embolicar-se en la senyera i donar consignes en defensa de la Pàtria catalana.

La ràbia popular contra les retallades, contra la corrupció, contra la privatització de l'escola i sanitat públiques, contra la precarització del treball, contra les pràctiques feixistes de la repressió policial, han desaparegut com fa un mag amb els asos de la baralla. Ja se sap que per no caure de la bicicleta l'únic que es pot fer és seguir pedalant, cada vegada més ràpid. I si a més, davant, els catalanistes es troben amb un govern centralista i centralitzador, més carca i carcamal, inútil i autoritari que la finida Falange, plou sobre mullat. El nacionalisme català multiplica la seva audiència gràcies al nacionalisme espanyolista i l'immobilisme de don Mariano-Tancredo, encara que tots dos guanyen en aquest fictici enfrontament nacionalista i ideològic, que desvia al proletariat (aturat, precari, jubilat o aterrit treballador) dels seus problemes reals. La venda de fum i il·lusions, com fa la loteria, demostra ser un bon negoci polític.

La venda de quimeres, miratges, enganys, deliris, somnis i, en definitiva, d'esperança, va aconseguir que l'any següent, l'11 de setembre de 2013, una imponent cadena humana unís la Catalunya-nord, o Catalunya francesa, amb la Catalunya-sud, o València, que no va arribar a la Catalunya-est, o Balears, per que la Mediterrània hi feia nosa. Un sentiment independentista generalitzat, il·lusionat i utòpic, havia tret al carrer a una immensa multitud de catalans, desencantats i enfrontats a l'estúpida arrogància i immobilisme d'un govern central i centralista, obsolet, caduc, ranci, frustrant, feixistoide, anticatalanista, senil i decrèpit.

Pretendents llaminers, àvids i golafres, candidats ferotges a la presidència de la República, planten les seves credencials, per si de cas. Un, conqueridor de l´illa del julivert, s'afaita el hitlerià bigotet, es mima la cabellera, i antipàtic, barroer i cregut com un gall perdonavides, promet tancs, dictadures, fam, misèria i canons. Un altre, simpàtic, burleta, rialler, xerraire i més mentider que Pinotxo, matemàtic d'equacions sense x, ven federalismes unitaris i irrompibles, pa amb molt xoriço, i més il·lusions i fum que el que més/ Mas doni. Davant tals candidats la nonata República s'esvaeix en la nàusea del no-res, mentre la monarquia i totes les institucions estatals, instaurades durant la Transició, naufraguen en l'oceà d'una corrupció estructural, impune i generalitzada.

Futurs herois i criminals de guerra de totes les pàtries s'alcen ja en un horitzó en el qual es dibuixen massacres com la del setge de Sarajevo, el bombardeig de Belgrad o els cent mil morts de la guerra serbocroata. I, com en l'extinta Iugoslàvia, tot comença en els mitjans de comunicació i en les televisions i ràdios d'uns i altres. Tot fa pudor a espectacle de bufonada i de pallassos sense gràcia, que no fan riure.

L'autèntica pregunta, l'única qüestió real és: Classe o nació?

Si el proletariat lluita sota banderes que no són seves, ja sigui la coreana, la xinesa, la francesa, la japonesa o la d'El Corte Inglés, serà derrotat, perquè el nacionalisme, ja sigui serbi, croat, escocès, flamenc, quebequès, europeu, o de "la Caixa", és aliè a les seves necessitats i interessos, perquè REFORÇA al Capital i a totes i cadascuna de les seves fraccions. És possible que revifi les contradiccions entre ells, però aquestes contradiccions es canalitzen dins de les seves crisis, les seves guerres, els seus conflictes mafiosos, les seves baralles de família, banda o secta, és a dir, passen a formar part de l'engranatge de barbàrie i destrucció amb el que el sistema capitalista atrapa la humanitat .

La nació no és la comunitat de tots els nascuts a la mateixa terra, sinó la finca privada del conjunt de capitalistes a través de la qual organitzen l'explotació i l'opressió dels seus "estimats conciutadans". No és cap casualitat que el lema de les manifesta-

cions independentistes hagi estat que "Catalunya tingui un Estat propi". La nació, aquesta paraula "entranyable", és inseparable d'aquest monstre, res entranyable, fred i impersonal, que és l'Estat, amb les seves presons, els seus tribunals, els seus exèrcits, els seus policies, la seva burocràcia. Artur li està dient a Mariano: "a la meva finca només mano jo". És una baralla de carrer entre lladregots que volen aparèixer com a salvadors de pàtries. Que se'n vagin tots! Si ningú ens representa, només nosaltres podem decidir; però decidir sobre tot el que afecta la nostra vida quotidiana.

El senyor Mas ha promès un referèndum , i ja té feta la pregunta, però no sabem si li deixaran que es voti, però el que sí sabem és el que pretenen, tant ell com els seus col·legues espanyols, fer-nos triar entre tres opcions, a quina pitjor: Vol que els ajustos i retallades se'ls apliqui l'Estat espanyol? Vol que li siguin imposats en el marc de la "construcció nacional de Catalunya"? o Vol que se'ls atiïn conjuntament i federalment l'Estat espanyol i l'aspirant català? El Capital a Espanya compta amb diverses pàtries per imposar-nos la mateixa misèria.

Per què volen donar-nos pel ... Estat?

El nacionalisme no és el patrimoni exclusiu de la dreta i l'extrema dreta, és el terreny comú que comparteix l'arc polític que va des de l'extrema dreta a l'extrema esquerra, i que inclou a més a les anomenades "organitzacions socials" (Patronal i Sindicats) .

El nacionalisme de dretes, lligat a símbols rancis, així com a una repel·lent agressivitat enfront del estranger (xenofòbia), resulta poc convincent per a la majoria de treballadors (excepte sectors molt endarrerits). El nacionalisme d'Esquerra té més ganxo, doncs apareix com més "obert" i més proper als assumptes quotidians. Així, el discurs nacionalista de l'esquerra ens proposa una "sortida nacional" a la crisi, per al que demanen una "distribució justa" dels sacrificis. Això, a part que justifica els sacrificis amb l'esquer de "fer pagar als rics", ens inocula la visió nacionalista, ja que ens presenta una "comunitat nacional" de treballadors i patrons, d'explotadors i explotats, tots units per la "marca Espanya ".

A aquesta comunitat nacional els treballadors només poden oposar la comunitat de lluita mundial de tots els proletaris contra la barbàrie i la misèria capitalistes.

Un altre dels discursos preferits d'Esquerra i Sindicats és que "Rajoy imposa les retallades perquè no defensa Espanya i és un criat de Merkel". El missatge que es desprèn és que la lluita contra les retallades seria un moviment nacional contra l'opressió alemanya, i no com el que és: un moviment per les nostres necessitats humanes, contra l'explotació capitalista.

Les mobilitzacions sindicals del 15 de setembre de 2012 han estat convocades perquè els empresaris "volen enfonsar el país", el que significa que els treballadors hem de lluitar no pels nostres interessos, sinó per "salvar el país". Això ens col·loca al terreny del Capital, el mateix que Rajoy, que pretén salvar Espanya a costa del sagnant sacrifici dels treballadors a l'altar de l'austeritat.

La matraca nacionalista té com a finalitat enfrontar uns treballadors contra uns altres. Als treballadors alemanys, que estan patint sous de 400 € i pensions de 800, se'ls diu que els sacrificis són culpa dels treballadors d'Europa del Sud: "uns ganduls que han viscut per sobre de les seves possibilitats". Però als treballadors de Grècia se'ls diu que la seva misèria és causada "pel manteniment dels privilegis i luxes dels treballadors alemanys". A París els diuen que és millor que hi hagi acomiadaments en les sucursals de Madrid, per no imposar-les a França.

Com es veu, ens lliguen amb un nus gordià de mentides que cal trencar, comprenent que la crisi és mundial, la desocupació és mundial, les retallades es donen en tots els països. Però el plantejament nacional amb el qual ens lliguen provoca que només veiem els vuit-cents mil aturats de Catalunya, o com a màxim als sis milions a Espanya, en lloc de veure els més de 200 milions en el món. Que només veiem les retallades a Catalunya i a Espanya, i no veiem els dos enormes paquets de retallades que s'ha imposat, per exemple, als treballadors "privilegiats" d'Holanda. Que només veiem "la nostra misèria" i no la misèria mundial. Quan tot es veu segons l'estreta, mesquina i excloent òptica nacional, es té la ment preparada per creure en contes de la lletera com el que propaga el president Mas de "si paguessin els 10.000 milions que es deuen a Catalunya no caldria fer retallades", versió regional del "si Espanya no estigués tan carregada per Alemanya hi hauria diners per a sanitat i educació".

Tots menteixen, perquè ningú té solució a l'actual crisi d'un capitalisme que avui ha entrat en la seva fase terminal, que és obsolet, i que només pot oferir misèria i barbàrie. Una crisi que no és només econòmica, social i política, sinó també ecològica, climàtica i energètica. Per exemple: en 150 anys s'han esgotat gairebé íntegrament recursos energètics que van necessitar 150 milions d'anys per generar-se. Aquests són els autèntics problemes que se'ns plantegen, i no aquestes absurdes preguntes d'identitat, pròpies de l'adolescència, sobre si som o no som murcians o marcians.

Però la burgesia catalana ha trobat la seva solució a la crisi: un Estat propi. Si Catalunya esdevé un Estat independent, això serà el paradís a la terra. I com a mínim ho serà per a Millet i els propietaris de la finca Catalunya. Ens volen donar pel... Estat.

Només la lluita de classes pot impedir que aquestes polítiques de retallades socials, rebaixes de salaris i pensions, precarització del treball, atur massiu i pauperització generalitzada de la població, incloent capes cada vegada més àmplies de la classe mitjana, segueixin endavant i siguin cada vegada més agudes i profundes, amb un inexorable descens als inferns.

L'explotació del capital no té altre límit que els obstacles, els frens i els dics, el "ja prou" i l'oposició que li planteja la lluita dels explotats .

L'única alternativa real, a tot el món, incloses Catalunya i Espanya, és la de revolució o barbàrie. En resum, i com ja s'ha dit més amunt: **A la comunitat nacional, els treballadors només poden oposar la comunitat de lluita mundial de tots els proletaris contra la barbàrie i la misèria capitalistes**.

Construir la independència real o esperar la independència simbòlica

Arnau Mallol

"Ningú pot donar-te la teva llibertat. Ningú pot donar-te la teva igualtat o justícia. Pren-la", Malcolm X (Omaha 1925-New York 1965)

Ara és el moment de plantejar-nos si volem continuar fent de comparsa d'aquest "procés d'independència", un procés que només ens reserva el paper d'acompanyant del mite de la declaració d'un estat català o volem construir els espais d'autogovern i no-dependència, construir les eines que ens atorgaran la independència material i real que necessitem.

Fa uns dies vaig llegir aquestes declaracions de l'Oriol Junqueras "Doneume 68 diputats i proclamo la independència" i em van sorgir molts dubtes sobre el seu significat, el principal dubte és: què significa declarar la independència?

Per alguns, declarar la independència significa això, fer una declaració, és a dir, manifestar obertament que proclames l'"estat català" i ja està. Llavors per art de màgia esdevens un poder sobirà sobre tot allò present en el territori d'aquest estat.

Per altres, declarar la independència significa que els estats (identificats) més poderosos del món et reconeixen com el poder sobirà en el territori d'aquest "estat català".

Per uns altres, declarar la independència significa que el govern d'aquell moment esdevé el poder sobirà i exerceix la força per imposar el nou ordre d'aquest "estat català" (una destacada diputada d'un partit d'esquerres, republicà i independentista va explicar, a la persona que escriu aquest article, un pla amb mossos d'esquadra prenen els "punts neuràlgics de Catalunya" l'endemà del dia D).

Podríem posar molts adjectius a totes aquestes propostes de vies d'accés a la independència. La primera via la podríem qualificar d'ingènua i de conte de fades; la segona via és el mecanisme per esdevenir vassalls dels interessos dels estats potència i les empreses que els controlen, o sigui ser un protectorat; i la tercera és la via de creació d'estats del segle XIX, amb l'inconvenient que vivim al segle XXI i tot és molt diferent de fa 200 anys.

Arribats en aquest punt, cal preguntarnos: i nosaltres, tots aquells i aquelles que lluitem per construir un país des de baix i a l'esquerra, què entenem per declarar la independència?

Al meu entendre, com a humil activista que busca des de fa anys per la plena llibertat i justícia, la independència real, és a dir, la no-dependència, no es declara, sinó que es construeix i s'exerceix.

La independència real passa per la creació d'estructures, eines i instruments que assegurin la independència material de totes les persones que viuen en aquest país. Cal construir, des de ja, espais que assegurin l'educació, l'habitatge, la sanitat, el treball en una economia real i productiva, mitjans de comunicació comunitaris, entre d'altres, tot en un model de presa de decisions de democràcia directa des de la base.

Construir tot això, construir la independència real passa per crear estructures autònomes, estructures al marge de l'estat, que resolen i atorguen independència material i autogovern al conjunt de persones que vivim en aquest país.

Podem prendre molts exemples: dins de la nostra història tenim l'experiència del Comitè Central de Milícies Antifeixistes de Catalunya; més lluny tenim la lluita del Black Panther Party que buscaven amb el programa dels 10 punts la independència material de la comunitat negra dels EUA (l'organització internament s'estructurava en Ministeris, com un veritable govern); el PKK del Kurdistan que mitjançant la pràctica del Confederalisme Democràtic i la mobilització constant tenen la independència de facto de moltes zones del Kurdistan; l'EZLN de Chiapas que s'autogovernen en Zones Autònomes Alliberades des del 1994 al sud de Mèxic; i també podríem explorar experiències com Udalbiltza que amb l'agrupació de centenars d'electes municipals d'Euskal Herria intenta implantar estructures que resolen la independència material de molts ciutadans.

Podem apostar per construir la independència real, com ja s'impulsa des de diversos espais (PAH, recuperació d'empreses per part dels treballadors en format de cooperatives, Can Batlló, Xarxes de Suport Mutu, UPAC, entre d'altres experiències) o podem alimentar el mite de la declaració de l'"estat català". Un mite que només interessa mantenir a certs sectors de la lumpenoligarquia i classes benestants d'aquest país.

Podem construir des dels barris, pobles, viles i ciutats la independència real, aixecant colze a colze les eines que ens atorguen autogovern popular i no-dependència material o podem jugar a fer de comparsa d'un procés gestionat per il·lusionistes que pretenen declarar una independència simbòlica mitjançant un estat titella del món globalitzat.

** Article publicat a EspaiFàbrica.cat*

JOAN CALSAPEU-LAYRET

Pinochetisme mesetari

Xavier Díez

Ja fa més d'una dècada, per part de qui redacta aquest article, es proposà denominar el règim actual com a Segona Restauració. El paral·lelisme entre el sistema polític vigent i la primera restauració borbònica (fals bipartidisme, aparença democràtica, corrupció i absència de voluntat d'arreglar els problemes territorials, desequilibris socials i de llibertats individuals) resultaven tan obvis que finalment, aquesta nomenclatura ha estat incorporada per bona part dels analistes. Avui, quan sembla que el període iniciat amb la Transició pot ser a la vora del col·lapse, ens trobem a les portes d'unes transformacions profundes de caràcter social, polític i nacional. Tanmateix, i precisament a causa d'aquesta crisi profunda a tots els nivells imaginables, les perspectives de futur, condicionades per una època de volatilitat ideològica, contracció econòmica i depressió col·lectiva, se'ns obre un horitzó inquietant.

L'ordre vigent trontolla. Els casos de corrupció generalitzada, de dualització social, d'ús partidista i classista de les institucions per restringir llibertats personals i col·lectives, l'esclat de protesta creixent i reaccionarisme rampant, ens empeny vers uns anys que podríem viure perillosament. La crisi d'estat arran de la descoberta d'entramats corruptes podrien fer caure un govern que, malgrat una majoria absoluta, es troba en una inèdita situació de fragilitat. I en aquestes circumstàncies, alguns sectors que fàcilment podrien identificar-se amb els principis ideològics del vell búnquer franquista semblen conspirar per propiciar un cop intern a fi de fer-se seu el control de l'estat. Si bé no és cap secret que el Partido Popular prové directament de les diverses famílies franquistes, els sectors més durs tracten d'aprofitar la feblesa de Rajoy per impulsar un relleu en l'orientació política de l'estat. El cas Bárcenas, un secret a crits derivat de les diverses trames on les famílies del pinyol madrileny viuen en promiscuïtat entre el poder econòmic, polític, mediàtic i institucional, fa que personatges com Aznar, i molt especialment Esperanza Aguirre, tractin d'aprofitar-se de la situació.

Caldria no menystenir aquesta estranya conjunció astral. Aquests sectors, molt actius des d'un punt de vista ideològic, semblen conspirar per fer caure el sistema i presentar-se com a salvadors providencials. La seva voluntat, exhibida diàfanament en l'extensa literatura política processada mitjançant la FAES, expressa clares intencions de dur a terme la seva estudiada revolució conservadora. Si haguéssim de fer una comparació que ens facilités la comprensió del seu projecte polític, podríem denominar-lo Pinochetisme mesetari. Pinochetisme, perquè voldrien organitzar políticament Espanya d'acord amb una lògica profundament autoritària i cabdillista organitzada pel criminal xilè, d'aparença republicana i democràtica i essència neoliberal i autoritària. Un sistema econòmic fonamentat en un capitalisme despietat, que posés fi implacablement a qualsevol indici de drets socials, que administrés la dissidència com una qüestió d'ordre públic, que restringís al màxim llibertats individuals i que fes negoci amb les necessitats bàsiques de la ciutadania, prèvia pauperització massiva de quatre cinquenes parts de la gent, adobat amb dosis del reaccionarisme religiós inspirat pels sectors més rancis de la Conferència Episcopal. Un esperit que, d'altra banda, enllaça amb la tradició autoritària de matriu castellana, i que té un esperit imperial intolerant amb la plurinacionalitat de l'estat. No són elucubracions, es tracta, ras i curt, de seguir l'actuació d'Aguirre i els seus acòlits a la Comunidad de Madrid, amb la corrupta privatització dels serveis públics, sense altres límits que els que els imposa la, fins ara, arquitectura constitucional, o el tracte inhumà a manifestants, immigrants o discrepants.

Esperanza Aguirre, hàbilment retirada de l'escena pública mesos abans que esclatés l'anunciat escàndol Bárcenas, constitueix un perill seriós per a una democràcia espanyola ja molt tocada. A banda de la seva actuació, hi concorren elements que conformen una personalitat preocupant. Com passà amb Franco i Hitler, sobrevisqué a atemptats polítics, fet que sovint implica un sentiment de providencialitat i invulnerabilitat, una baraka que ha portat molts a un caràcter i visionari, terriblement letal per a una societat democràtica. I en aquest sentit, la lideressa no ha amagat mai la seva aspiració a exercir de Thatcher espanyola. No hem d'oblidar que la dama de ferro fracturà internament la societat britànica, i que la seva actitud il·luminada comportà un rastre de patiment i desolació.

Enfront d'aquestes perspectives inquietants, no existeix oposició. El PSOE, coresponsable de les renúncies de la Transició, llastat per un passat decebedor i un present depriment, no surt d'aquest guió d'autoritarisme i cabdillatge expressat en la impossibilitat d'acceptar la plurinacionalitat de l'estat o de presentar una alternativa socioeconòmica creïble. La veritable oposició només es percep des de la perifèria, car els únics amb una certa capacitat de plantar cara i alternatives a aquest autoritarisme mesetari provenen d'Andalusia (el SAT), l'activisme

social (les PAH) i el sobiranisme català. I ni la suma d'aquestes forces, sovint incompatibles entre si, podria fer front a qui té les coses tan clares i està tan decididament mancat d'escrúpols per imposar la seva agenda.

En aquestes circumstàncies, l'única estratègia viable per evitar la catàstrofe és accelerar el procés de la independència. Abans que l'estat col·lapsi i líders providencials tractin de posar fi als "cicles de 36 anys" que assenyala Enric Juliana, segons els quals reapareix l'autoritarisme, una independència exprés és l'únic que ens pot deslliurar d'una probable etapa negra i cíclica de dictadura disfressada de república aznariana. Trencar amb Espanya és la fórmula més realista de deslligar-nos d'aquesta mena de pinochetisme mesetari que avui, des de la FAES, s'està dissenyant.

** Xavier Díez és historiador.*

>> Contraanunci

LA SINRAZÓN

Colas kilométricas en las Notarías

Miles de españoles convierten sus casas en capillas para no pagar la contribución (IBI)

Los dueños de esta casa ya no tendrán que volver a pagar IBI

Davant del referèndum català amb només dues preguntes

Quim Garreta

Com individus que rebutgem l'ESTAT hauríem de dir no a la primera pregunta, però això significa que si no volem modificar res, indirectament estem dient que el que tenim i tal com estem ja ens va bé. No es veritat!.

A mes si diem NO a la primera pregunta no podem dir SI a la segona qüestió, i això si que es contradictori amb el nostre pensament. Perquè la independència, sinònim d'autodeterminació, a qualsevol nivell es preferible a la dependència, segons el nostre presumible ideari.

Per altra banda si diem que SI a la primera pregunta, és a dir a que Catalunya sigui un estat, potser sortirem de la UE cosa que molts dels nostres idealistes pensadors reclamen i demanen. Tanmateix també s'obra un període convuls que per una facció del nostre entorn ja li va bé, tot dient que quan mes mullader, millor.

També altres poden, podem pensar, que si s'ha de construir de nou, poder tenim la oportunitat de ficar cullerada de tal mena que potser millor construïm una forma de administrar i gestionar el públic adequadament a la nostra manera de fer i pensar.

Si a mes d'estat volem Independència i s'aconsegueix, aquesta independència ens pot portar mes enllà de tot plegat i pot ser una nova via de relació entre iguals (que bonic seria).

Jo estic a favor de dir SI a las dues preguntes, no perquè estigui d'acord en un nou estat, si no perquè posa en entredit un estat tan monolític com el estat espanyol. Hi haurà mes d'un que dirà allò de que els invents ni amb gasosa, però jo estic en que cal innovar i fer un pas endavant, a mes d'aquesta manera de ben segur que tornarem a donar la raó als nostres precursors que com el Noi del Sucre ja va dir a Madrid el que passaria si fóssim independents.

** Quim Garreta és afiliat al Sindicat de Banca de CGT Barcelona*

Reflexions Llibertàries sobre el dret a decidir

José Luis Carretero Miramar

Els catalans, sembla ser, volen decidir el seu futur. I per a alguns això no és un problema, sinó una amenaça. Per a uns altres la qüestió no està aquí, sinó en els límits estrets que, a dreta o esquerra, en castellà o en català, se li imposen a aquesta exigència democràtica fonamental: el dret dels ciutadans i ciutadanes a decidir l'arquitectura institucional que els envolta.

Què podem pensar nosaltres respecte al dret a decidir dels catalans, bascos, lapons o segovians? Indubtablement, el mateix que ha rondat sempre per les ments dels progressistes, i encara llibertaris, de totes les èpoques: que la gent té dret a exercir la seva autonomia, a viure les seves tradicions (les que no siguin antisocials i no es fonamentin en l'explotació o opressió dels altres), a construir i defensar la seva nació (sempre que no s'entengui la mateixa com una maquinària d'agressió per a la resta de pobles circumdants o per a les minories internes, o com una simple pantalla per a salvaguardar el poder del gran capital local o transnacional). A prendre decisions democràtiques, en definitiva, sobre allò que li afecta.

Però no ens enganyem: un autèntic dret a decidir també té les seves exigències profundes i les seves conseqüències pràctiques concretes, que no són menors. Exigències, perquè qui pot el més (construir una nació), ha de poder també el menys (decidir què fer, com funcionar, en tots els aspectes de la vida: en el laboral i en el local, així com en el cultural i l'individual).

Un suposat dret a decidir que no respecti els àmbits d'autonomia i autogestió dels subjectes que l'exerceixen, que no abasti a eleccions pràctiques reals (com la del manteniment en organitzacions supranacionals, la realització de retallades en els serveis públics o la instrumentació de la política econòmica), que es limiti a l'erecció de fronteres i a l'aixecament de banderes mantenint l'essència partitocràtica i elitista d'un règim polític de democràcia limitada, ni és dret a decidir ni és res.

Per a tenir dret a decidir, doncs, cal poder efectuar les eleccions sobre una cosa més que sobre quina és la fracció de la classe dirigent que va a manarnos, o en quin idioma ho farà. Cal construir una institucionalitat realment democràtica que vagi més enllà dels límits del purament representatiu o, millor dit, de la pura representació de democràcia que aquí, com a Atenes, a Barcelona com a Segòvia, embolica els anhels populars en un núvol tòxic de partitocràcia, oligarquies econòmiques i portes giratòries entre el poder financer i el control polític de la vida real.

I a més, clar, estan les exigències concretes de la situació concreta. Una situació en la qual els països perifèrics de l'Europa devastada per la crisi enfronten les draconianes dinàmiques neo-imperials de les oligarquies financeres del nord i l'assalt immisericorde dels fons i inversors institucionals globals. Una situació que imposa confluències, aliances, fronts.

No és aquest un món per a gents aïllades. Per a decidir quedar-se solament a la mercè dels taurons del capital i les borses internacionals. Si es vol tenir dret a decidir una cosa substancial, aquí i ara, i no en una situació abstracta, ideal o fantasmal, caldrà confluir amb altres pobles d'Europa, del Mediterrani, del món. Només un projecte global pot crear el paraigua per a poder decidir amb garanties que serveixi per a alguna cosa. Només una aliança el bastant àmplia de pobles i classes populars pot aixecar les salvaguardes necessàries per a evitar desmembraments violents, el control de qui prefereix dominar per separat als actors subalterns, l'emergència de poders inassolibles per als petits divídits.

Espanyola, ibèrica, mediterrània, europea? Federal, confederal, d'un tipus nou? Això també cal decidir-lo, i caldrà dialogar sobre això. Qui escriu aquestes línies ho fa des de Madrid, des del cor de Castella, des de la capital del Regne d'Espanya. Les seves paraules poden estar tenyides del centralisme ambient, o inspirades per l'efecte il·lusori de la imatge espectacular de realitats que no viu en detall. Però la seva identificació nacional es construeix amb els vímets del pensament llibertari i del republicanisme pi-i-margallià i socialitzant:

el projecte d'una Espanya plural, federal, autogestionaria, oberta, iberista i mediterrània, llatina i solidària amb tots els pobles del globus.

No obstant això, això és una cosa que hem de decidir.

Perquè la lliure federació pressuposa aquest mateix dret, el dret a decidir sobre el que els afecta, per a tots i cadascun dels subjectes socials. Però a decidir, també, federar-se o no, compartir o no. Tinguem clar, no obstant això, que només la ferma aliança dels pobles embarcats en un radical aprofundiment democràtic podrà enfrontar i derrotar al capitalisme global i a les seves xarxes transnacionals de poder.

En realitat, en aquest món convuls, tots i totes volem decidir.

>> La taula de Porrera

Clubs

Artur Sardà

Derrerement sentim parlar cada cop més dels clubs cannàbics, que proliferen per tot arreu, i alguns dels quals agrupen centenars de persones. Fins i tot el conseller Boi Ruíz es plantejava no fa gaire regular-los. Ai, quina por!!

Per comprendre millor el fenòmen farem una mica d'història:

Al primer terç del segle XX, coincidint amb la onada prohibicionista en materia de drogues a EEUU, es va fer l'estudi sobre la marihuana més complert que mai s'hagi fet, segons Escohotado. La intenció era demostrar els seus suposats mals i justificar les mesures prohibicionistes amb una cobertura científica. Però les conclusions de l'estudi foren que els mals associats a la marihuana s'havien exagerat.

Als anys 60, coincidint amb el moviment hippie i l'increment d'aficionats a aquesta planta, es van incrementar també les mesures repressives i els estudis que pretenien demostrar que provocava esquizofrènia, esterilitat i no se quantes coses més. Que se sàpiga, aquells estudis tampoc van demostrar res de tot això. Ni falta que els hi feia! La propaganda oficial era tan abrumadora que la gent creia qualsevol cosa sense necessitat de demostracions científiques, sinó simplement incidint sobre determinades emocions, com la por.

A finals dels 90, ja més concretament a l'estat espanyol, i de la ma de diverses associacions antiprohibicionistes molt actives i prou serioses, es produeix un canvi radical en la percepció general del fenòmen. La tolerancia social no va acompanyada d'una flexibilitat de les lleis. És clar! Manava el Partit Popular. Però quan el Zapatero va tocar poder, l'únic que va passar és que els moviments cannabics es van desmobilitzar, com si ja ho tinguessin tot resolt. Però els sociates no van abordar el tema sinó que van preferir combatre el tabaquisme (un altre dia en parlarem de les conseqüències d'aquestes mesures).

Així, doncs, arribem al moment actual amb un estat d'ànim diferent. Ja no ens creiem que fent estudis seriosos i demostrant les bondats d'aquesta planta, canviin les polítiques. La seva lógica és una altra, els interessos i les implicacions són complexes i les lleis tendeixen a endurir-se. És en aquest context que apareixen els clubs.

A diferència de les associacions antiprohibicionistes, que tenien una vessant més pública i una activitat més política, els clubs sorgeixen de l'esgotament d'aquesta via i es constitueixen sobretot com a grups de suport mutuu, per poder accedir a millor qualitat amb costos raonables i poder fumar sota taulat sense risc de multes ni d'encostipats. En principi, no es pretén anar més enllà.

Però hi ha clubs i clubs, malgrat tot. N'hi ha de mastodòntics, que t'ofereixen la possibilitat fins i tot de fer-te soci per una hora i solventar el tema del subministrament en un moment donat. Són molta gent i sembla que l'objectiu principal és poder comerciar amb cannabis amb una cobertura legal.

Però també n'hi ha de més petits i familliars, en els que el que prima és constituir-se en un lloc d'encontre per grups d'amics i coneguts que comparteixen una afició i s'enfronten a una mateixa repressió.

Com regular-los, doncs? Be, els primers no necesiten regulació: legalitzeu el cannabis i es reconvertiran de clubs en comerços. I els segons tampoc, perquè es regulen sols, constituits per grups d'afinitat que posen en comú els seus coneixements. Així que no necessitem res, senyor Boi Ruiz; si te a be legalitzar la nostra medicina i deixar de tractar-nos com a criminals, fantàstic. I si no te pebrots d'anar tan lluny, creguim, més val que no faci res.

El far

Felipe Alaiz, escriptor anarquista

Ferran Aisa

Felipe Alaiz de Pablo va néixer a Bellver de Cinca (Osca) l'any 1887, era fill d'una família acomodada de classe mitjana. Alaiz va estudiar Magisteri a Lleida i Osca, en aquesta darrera capital va fer amistat amb Ramon Acin. Finalment es traslladà a Saragossa a cursar estudis superiors però va quedar atrapat per la bohèmia literària i política del moment i va començar a fer de periodista.

Entre 1912 i 1914 dirigirà La Revista de Aragón. Abans de que esclatés la Gran Guerra visità París. D'aquesta època són les seves col·laboracions al diari madrileny El Sol, convidat per José Ortega y Gasset. Són anys en què Alaiz professa republicanisme, aragonisme i costisme; i fins i tot col·labora amb els germans Baroja en una campanya política acompanyant-los per terres aragoneses i catalanes.

El curs 1914-1915 Alaiz entra a formar part del claustre de mestres del Liceu Escolar de Lleida, l'escola d'avantguarda fundada el 1906 per Frederic Godàs i Legido, que va desaparèixer el novembre de 1937 a conseqüència del bombardeig de l'aviació italiana. Al Liceu Escolar coincideix amb un planter de mestres joves com ara Joaquim Maurín i Víctor Colomer. Alaiz fou professor de literatura espanyola, mostrant-se un gran admirador de l'obra de Miguel de Cervantes, El Quijote.

Felipe Alaiz fou un dels animadors de les festes literàries del Liceu Escolar. Les festes cervantines eren presidides per les autoritats escolars i polítiques de la ciutat del Segre. A la festa de l'any 1916 Alaiz va parlar de la flamarada d'idealitat que conté el Quixot, les seves paraules eren recollides per el Boletín del Liceo Escolar: "El Quijote es una llamarada de idealidad. Los jóvenes representan una posibilidad dichosa probada en actos como el que acabamos de reseñar. Toda continuidad en el fervor cervantino significa una nueva luminosidad y un intento ejemplar de adhesión a los supremos valores humanos."

L'any 1918 es traslllada a Barcelona on fa amistat amb els joves militants llibertaris Jose Viadiu, Rafael Vidiella i Joan Ferrer. L'any 1920 viu a Tarragona on coneix a Eugeni D'Ors i coincideix amb Hermós Plaja en la lluita sindical. En plena època del pistolerisme Alais s'havia afiliat a la CNT i la seva militància cenetista el portaria a la presó per primera vegada. A la Model de Barcelona escriurà la seva primera novel·la Quinet, publicada el 1924 per l'Editorial Hoy. Els seus treballs literaris posteriors seran publicats a La Novela Ideal a partir de 1932 i a Solidaridad Obrera el 1933, sobretot novel·les curtes i narracions.

Felipe Alaiz, al llarg de la seva vida, va exercir de mestre, de periodista i ha estat considerat un dels més importants escriptors anarquistes. Fou membre del Comitè Regional de la CNT i del Comitè Peninsular de la FAI. L'any 1930 va dirigir el periòdic anarquista Tierra y Libertad i durant la Segona República va formar part de la redacció de Solidaridad Obrera, diari que va dirigir entre 1931 i 1933, substituint a Joan Peiró.

Felipe Alaiz va col·laborar a la premsa llibertària com ara Voluntad, Estudios, La Revista Blanca, Vida Nueva, etc. Alaiz es guanyava la vida fent de traductor per editorials i treballant de redactor per el Diario Gráfico. L'any 1937 publicà Vida y muerte de Ramón Acín, un tribut a l'amic afusellat pels feixistes.

Felipe Alaiz. acabada la guerra, s'exilià a França on va continuar escrivint a la premsa llibertària i militant a l'organització confederal, sempre en la línea apolítica que encapçalava Frederica Montseny. A l'exili va publicar diversos llibres, sobretot biografies i assaig, entre els quals destaquen obres com Tipos Españoles (dos volums), publicats per Umbral i Tierra y Libertad, respectivament i Hacia una Federación de Autonomies Ibèriques. Aquest darrer assaig manté encara la seva vigència sobre la idea del municipalisme i del federalisme ibèric.

Alaiz va reeditar el 1961 la seva primera novel·la Quinet i publicar assaigs literaris, entre els quals hi ha el petit volum El arte de escribir sin arte, editat per la FIJL el 1946, on hi escriu: "Hay que demostrar la verdad del gran Buffon: "El estilo es el hombre. Este no ha de hablar como un libro abierto, sino que el libro abierto ha de hablar como un hombre."" Com va dir Francisco Carrasquer, que el considerava el primer escriptor anarquista espanyol, en tots els seus ecrits: "queda de manifiesto la talla y la calidad del gran comprometido que fue Felipe Alaiz."

Felipe Alaiz de Pablo va morir a París l'any 1959.

Documental "Economia col·lectiva. L'última revolució d'Europa"

Redacció

"Economia col·lectiva. L'última revolució d'Europa" és un documental que aprofundeix en un fet històric recent i poc conegut: l'expropiació i la gestió obrera del 80% de les indústries i serveis a Catalunya entre 1936 i 39. És una de les transformacions més radicals -d'arrel- i innovadores del segle XX. L'última revolució d'Europa.

Un documental d'investigació que explica el procés de col·lectivització únic que va viure Catalunya entre 1936 i 1939, un dels episodis més extraordinaris de la nostra història recent: l'expropiació i gestió col·lectiva d'empreses per part dels seus treballadors i treballadores.

Les organitzacions obreres es van fer càrrec de barberies, tallers, cinemes, i fins i tot de companyies tan importants com General Motors, Campsa, Hispano Suiza, Aigües de Barcelona i Damm. El 80% de les indústries i els serveis van ser col·lectivitzats. És una de les transformacions d'arrel més radicals i innovadores del segle xx.

Estem immersos en una crisi econòmica de grans proporcions i encara no sabem quan ni com acabarà. Últimament, en el nostre país es parla cada vegada més d'economia col·lectiva i economia solidària com possibles alternatives al model actual. quins ensenyaments podem recollir de l'experiència col·lectivista? quines propostes d'anàlisis i intervenció i experiències pràctiques existeixen actualment en aquesta línia? quins són els reptes actuals per a una transformació socialista i llibertària de la economia?

Aquest documental s'ha finançat parcialment a través del micromecenatge i té llicencia Creative Commons.

"Aviat vaig comprendre que la revolució de 1936 (...) és l'única i veritable revolució social moderna que conec". (Noam Chomsky)

Més informació a:
http://economiacollectiva.com/

>> La recepta

Suquet de verat

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

4 verats grossos
6 patates
2 tomàtigues
1 cabeça d'alls
1 nyora
1 llesca de pa
oli d'oliva
julivert
sal i pebre bo

Elaboració:

Per fer aquest suquet de verat, també anomenat verat a la gibrella, primer heu de netejar bé els verats i treure'n el cap i les tripes. Tallau-los en trossos d'un dit de gruix, salpebrau-los i reservau-los.

A continuació tallau les patates a daus i reservau-les. Posau al foc una greixonera amb un raig d'oli d'oliva i, quan sigui calent, fregiu-hi una llesca de pa, la nyora i els alls sencers i pelats. Aquests ingredients fregits, juntament en les tomàtigues fetes salsa, vos serviran per fer una picada.

Seguidament afegiu aquesta picada dins la greixonera amb aigua, o millor amb brou de peix, i les patates, els trossos de verat i, si és necessari, mes aigua o brou fins a cobrir les patates. Deixau coure el conjunt 15 o 20 minuts a foc viu, segons la qualitat de les patates. Rectificau de sal i pebre bo i el suquet estarà llest per menjar.

Bon profit!!

(*) Aquest suquet es típic de la zona del Garraf i també es pot preparar amb sardines o seitons.

Una mirada crítica des del cinema

La llei del silenci

Joan Canyelles Amengual

On the Waterfront. Elia Kazan 1954.
Terry és un jove exboxador que treballa als molls de la ciutat de Nova York. El seu germà Charlie és la mà dreta del mafiós Johny Friendly, que controla el sindicat d'estibadors. Sense saber-ho prepara una trampa mortal per a un estibador que havia de declarar contra el sindicat. La mateixa nit del crim coneix a la seva germana i s'enamora d'ella.
El pare Barry intenta infructuosament que els treballadors es rebel·lin contra la tirania del sindicat. La mort d'un altre treballador fa que Terry es comenci a replantejar la seva actitud. Finalment després de que matin al seu germà, Terry declara davant del jurat contra Johny i els seus assassins.
El 10 d'abril de 1952 Elia Kazan va comparèixer voluntàriament davant del Comitè d'Activitats Antinord-americanes (HUAC) i va denunciar a antics companys del partit comunista (ell en fou membre entre 1934 i 1936). Aquest fet va marcar de forma indeleble la seva carrera i la seva vida. Quan l'any 1999 l'Acadèmia li va concedir un Oscar honorífic bona part dels i les assistents a la gala es varen quedar asseguts a les seves butaques sense aplaudir-lo.
Es pot valorar la carrera d'un director obviant aquesta circumstància?. Per mi és molt difícil. Es pot ser d'esquerres i anticomunista?. Des del meu punt de vista, evidentment que sí. Sobre tot en un moment en el qual la referència majoritària dels partits comunistes era el de l'antiga Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques. Però el que molta gent no li va perdonar a Kazan va ser el fet que denunciés a excompanys davant d'un Comitè ultraconservador (Richard Nixon hi formava part), sapiguent a més, que

aquella denúncia significaria l'absolut ostracisme professional per aquelles persones denunciades.
El guionista de la pel·lícula havia fet el mateix el 23 de maig de 1951 i l'actor Lee J. Cobb el 2 de juny de 1953.
La pel·lícula que comentam avui (bastant aprop de ser una obra mestra) és un no dissimulat i frustrat intent de justificar la seva delació. Però no hi ha argument que pugui disculpar aquest fet.
Des de l'any 1947 fins a finals dels 50, l'HUAC, va implantar a la comunitat cinematogràfica nord americana un autèntic clima de terror. Haver format part d'organitzacions antifeixistes massa prest, o haver donat suport al govern de la república espanyola, et convertia directament en sospitós i ferm candidat a comparèixer davant del Comitè. I allà ser obligat a delatar a companys i companyes i fer una expressa declaració anticomunista si no volies entrar a formar part de les anomenades "llistes negres". I qui formava part d'aquestes "llistes negres", sabia que no tornaria treballar a Hollywood.Però sigui com sigui, Kazan és una de les més interessants personalitats, no tan sols de la història del cinema, sinó també, (i a la mateixa alçada), dels escenaris de Broadway.
Fou membre del progressista "Group Theater", famós per la gran qualitat de les seves representacions (d'autors com Thorton Wilder, Arthur Miller o Tennessee Wiliams) i pel marcat contingut social de les obres representades.
Va ser cofundador l'any 1947, juntament amb Rober Lewis i Cheryl Crawford de la mítica escola d'art dramàtic "Actors Studio" on s'ensenyava el "mètode Stanislavski", que propiciava la màxima implicació i compromís de l'actor o l'actriu amb el seu personatge. James Dean, Marlon Brando, Lee Remick, Eva Marie Sant, Montgomery Clift i Paul Newman són tan sols algunes de les personalitats que passaren per les seves aules.
Kazan va debutar l'any 1945 amb "Llaços humans" (A tree grows in brooklyn) i es va acomiadar el 1976 amb "L'últim magnat" (The last tycoon). Varen ser tres dècades no especialment prolífiques (si ho comparam amb directors com John Ford) on hi trobem pel·lícules senzillament correctes i autèntiques obres mestres.
Obtingué l'Òscar a la millor direcció l'any 1947 per "La barrera invisible" on es denunciava l'antisemitisme.
Té un gran èxit amb "Un tramvia anomenat desig" (A streetcar named desire, 1951), que llança de manera espectacular a l'estrellat a Marlon Brando.
L'any següent dirigeix l'interessantíssima "Viva Zapata" on hi torna a treballar un excel·lent Marlon Brando. Quan va declarar davant l'HUAC, Kazan va dir que aquesta era la seva pel·lícula més anticomunista. No seré jo qui contradigui al propi autor, però a mi em sembla un autèntic cant revolucionari. Alguns han interpretat que Kazan hi expressa la inutilitat de la revolta. Jo en canvi, crec que el que queda clar és la necessitat de rebel·larse contra la injustícia i que revolució i poder són gairebé incompatibles.
L'any 1955 va filmar l'extraordinària des del meu punt de vista (altra gent i no poca no opina el mateix) "A l'Est de l'Edén" (East of Eden), on debutava un dels mites cinematogràfics per excel·lència: James Dean. Amb una gran utilització del color i del Cinemascope (pantalla ampla) Kazan feia una lúcida reflexió sobre el tema de la culpa amb evidents ressonàncies bíbliques.
Cinc anys més tard va dirigir "Esplendor a la gespa" (Splendor in the grass). Paraules majors. Emoció a flor de fotograma. Cinema de 24 quirats on Warren Beaty i Natalie Wood incendiaven la pantalla per després inundar la de llàgrimes. Problablement una de les històries d'amor més belles i tristes que s'hi han vist a una pantalla de cinema. I una virulenta i demolidora crítica al puritanisme nord americà de la depressió.
Cinematogràficament parlant, poques persones posaran en dubte que "La llei del silenci" és una gran pel·lícula. D'extraordinari pols narratiu, amb una magnífica fotografia de Boris Kaufman de to realista i amb unes grans interpretacions de tot l'equip actoral.
"La llei del silenci" té el seu origen en una sèrie d'articles publicats l'any 1949 pel pare Malcom Johnson sobre la corrupció sindical als molls de Nova York. Articles que varen obtenir el premi Pulitzer i que van servir de base per al guió que va firmar Bud Schulberg. La denúncia d'aquesta corrupció es presentada per Kazan com un acte revolucionari, com un alliberament a partir del qual, tal volta es podrà construir un sindicat que defensi realment a les treballadores i els treballadors. Però si això arriba a passar, sabem que la màfia empresarial serà com a mínim tan violenta com la dels sindicalistes corruptes.
La interpretació de Marlon Brando com el jove i vulnerable Terry Maloy és de les millors de la història del cinema. L'escena en la que dintre del cotxe, el seu germà Charlie intenta convènçer-ho de què no declari davant del Tribunal és senzillament antològica. Charlie arriba amenaçar a Terry amb una pistola. El gest amb el qual Terry aparta la pistola i la desolada expressió de la seva mirada encara no han sigut superades. Després parlen de la seva carrera de boxador. "Aquell manager et va llançar massa d'hora" diu Charlie. "No. No va ser el manager Charlie. Vas ser tu. Tu em vares obligar a perdre aquell combat, i l'hauria pogut guanyar amb els ulls embenats. Hauria pogut ser algú. Hauria pogut disputar el títol. T'havies d'haver preocupat més per mi Charlie". Escena memorable que Rod Steiger i Marlon Brando varen improvisar i que justifica la carrera professional de tots dos actors.
Fa temps que volia parlar d'aquesta pel·lícula i d'aquest director. No ho faig ara per fer un comentari sobre els casos de suposada corrupció que estan afectant a CCOO i UGT. La magnitud de l'escàndol mereix un espai més gran i una veu bastant més autoritzada i informada que la meva.
Tan sols volia recordar la necessitat d'un sindicalisme combatiu. La urgència de que les treballadores i els treballadors ens organitzem per superar les estructures sindicals que no ens defensen com cal. L'Assemblea de Docents de Mallorca és un exemple paradigmàtic del que vull dir.
Jo tinc la convicció d'estar en el Sindicat adequat. Sense eufòries i amb sentit crític, estic orgullós de militar a la CGT. Però també estic convençut de què les nostres propostes (que alguns des de posicions moderades qualifiquen de radicals) han de servir per convèncer, no per enfrontar. Les bases de CCOO i UGT són imprescindibles per canviar el desordre de les coses que estam visquent. La denúncia de les males pràctiques de les burocràcies dels sindicats majoritaris, hauria d'anar acompanyada d'una pedagogia revolucionària que fos capaç de tocar les consciències de la gent que no pensa com nosaltres. No és necessari que vinguin al nostre sindicat (encara que estaríem encantats de que ho fessin) sinó que s'incorporin a la lluita. Moltes i molts ho estan començant a fer.

Salut i anarquia.

Fitxa tècnica

Dr: Elia Kazan;
G: Budd Schulberg;
Ft: Boris kaufman;
Ms: Leonard Bernstein;
Mt: Gene MIlford;
Int: Marlon Brando (Terry Maloy), Karl Malden (Pare Barry), Rod Steiger (Charlie Maloy), Eva Marie Sant (Edie Doyle), Lee J. Cobb (John Friendly), Leif Erickson (Glover), James Westerfield (Big Mac), Tony Galento (Truck), John Hamilton (Pop Doyle), John Heldabrant (Mott).

De llibres i lectura

El somni igualitari: la utopia concreta de les perifèries

A propòsit del llibre *Rastros de rostros en un prado rojo (y negro)*

Pere López

Hi ha barris, trossos, de les ciutats que no compten. Al no estar en el mapa de l'emprenedora competitivitat millor no mirar-los, i si el seu passat, el seu patrimoni, no es presta a la balança dels beneficis en voga millor negar-los el seu llegat. Res de geografia ni història per a ells. Si per ventura se'ls pot glossar com territoris on van créixer i es van marcir les flors del mal. És la destinació de les allunyades perifèries dels ningú i ningunejats. La seva marginació és, no obstant això, expectant.

En algun moment, emparada en algun esdeveniment o empesa pel procés "de destrucció creativa", pot aparèixer qualsevol medicina social prodiga a esmenar els estropicis del "desenvolupament geogràfic desigual" o amatent a calmar els esclats d'alarma social. Va ocórrer així el 1929.

Per una Exposició Internacional, es va disposar que en la muntanya de Montjuïc es construïssin, per a ennoblir la Gran Barcelona, palaus i pavellons, passejos, jardins i fonts. A l'una, era el contrapunt, es va procedir a la destrucció de la barracópolis que per aquell sector s'expandia.

En les pàgines de la premsa obrera de l'època ja s'escrivia que aquell "esdeveniment va ser el factor decisiu perquè fossin derrocades aquelles barraques (tuguris de llaunaa i mal ajustada fusta incrustats en plena rampa muntanyenca), per constituir aquestes una piga o un esborrall dintre de l'espectacularitat opulenta del brillant certamen.

De la projecció d'aquelles Cases Barates es va encarregar un Patronat de l'Habitació de Barcelona en la junta de la qual, gens benèfica, i presidida pel governador civil i comissari regi Joaquín Milans del Bosch, concorrien representants de les diferents administracions i de les institucions econòmiques i socials.

De la gestió es va encarregar l'empresa Foment de l'Habitatge Popular SA, constituïda -àdhuc amb aquest nom- principalment per banquers. Les obres van córrer a càrrec d'un altre Foment, el de Construccions i Contractes. D'aquells negocis, que s'han alardejat com avantsala de la política municipal en matèria d'habitatge, també es van beneficiar les propietàries dels solars.

A "Rastros de rostros en un prado rojo (y negro)" (Virus Editorial, 2013), no obstant això, s'ha tractat de seguir el fil dels qui van donar vida a les Cases Barates de Can Tunis. Els seus moradors encara que fossin titllats -estigmatitzats- de "jornalers, immigrants i analfabets" (o fins i tot, d'obrers "anarquistes i pistolers"), es van destacar per conrear en el dia a dia la lluita per la "millora material i moral" mentre enllumenaven el seu somni igualitari de l'emancipació. Elles i ells, com altres en semblants paratges en situacions i condicions similars, van ser els protagonistes del munt de gent que van derrotar, primer, a un cop militar i després, raudoes, es van posar a pescar per la revolució social. Seva va ser aquella utopia concreta que sembla que no va existir -tal com van dir i segueixen dient alguns, per més que siguin temps de la denominada "recuperació de la memòria històrica"- però que va marcar el calendari d'aquells anys.

Es van destacar per conrear en el dia a dia la lluita per la millora material i moral

Les gents d'aquella barriada estaven molt lluny de la ciutat dels prodigis. En aquelles cases que "de barates no tenien res" el quadre "era esquinçador", deien, i duts per les seves "ànsies d'emancipació i de reivindicació", aviat van decidir constituir el seu "Ateneu Cultural de Defensa Obrera". Ho van fer el diumenge 4 de maig de 1930, i al mes també van posar en funcionament una sucursal de la CNT.

Al cap d'un any van declarar una vaga de lloguers. L'obstinació i la durada de la vaga va topar, com era d'esperar, amb l'habitual repressió. Es van multiplicar les demandes i execucions de desnonament, es van suspendre mítings i assemblees, es va procedir a detencions governatives, es va tallar el subministrament de l'aigua, es van prendre comptadors de la llum, i van patir -en dues ocasions- l'assalt policial de la barriada.

També es van significar pel seu compromís amb l'Organització Sanitària Obrera -una mútua que comptava ja amb l'especialitat de medicina naturista i homeopatía-. Van ser igualment protagonistes de moltes altres lluites en el terreny laboral.

Seva va ser aquella utopia concreta: Il·luminar el somni igualitari de l'emancipació

Amb aquell bagatge a coll van participar activament en els esdeveniments que es van desencadenar a partir del 19 de juliol de 1936. En la barriada van formar el seu propi Comitè Revolucionari i des d'ell es van lliurar a les colectivizaciones: l'agrícola, la d'abastaments i a l'Administració Popular Urbana i a les de la indústria de l'entorn que van canviar la vida del veïnat. També van marxar al capdavant d'Aragó com milicians i milicianes en les columnes confederals.

Després va venir la derrota: la llarga i silenciada nit negra dels vençuts entre els vençuts. Estampida al sense futur en terra de ningú, suplicis carceraris aquí i allà, afusellaments, camps de concentració, crematoris en els camps d'extermini nazis, càstigs en els gulags… Tanmateix ni van renegar ni es van doblegar. Alguns, amb el cap ben alt, van prosseguir la seva marxa insubmisa i es van mantenir actius en la brega social.

Història del passat? Aquells homes i dones sense renom, associant-se directament, van plantar cara a l'explotació que patien, van parar desnonaments, es van enfrontar a la "crisi de treball, la carestia de l'habitatge, l'alça escandalosa i criminal de les subsistències i el vestit".

Però també, al mateix temps, xopats de la seva cultura obrera i llibertària van dur a la pràctica experiències de societat alternativa. Els seus rastres, potser, ens valguin per al nostre present que a estones se sembla massa al seu ahir.

Més informació al bloc de rastros de Rostros http://rastrosderostros.wordpress.com/

** Article de Pere López, autor del llibre Rastros de rostros, publicat al web GeocritiQ, http://www.geocritiq.com*

Acte en record del 54è aniversari de la mort de Quico Sabaté a Sant Celoni

Assemblea Llibertària del Vallès Oriental

Desenes de persones van participar el passat 5 de gener al cementiri de Sant Celoni en una nova jornada en record del maqui anarquista Quico Sabaté. A l'acte, que va comptar amb la presència de diferents persones i col·lectius llibertaris de Catalunya (Col·lectiu A Les Trinxeres de les Terres de Ponent, de Girona, etc), i veïns/es de Sant Celoni i d'altres pobles de la comarca, s'han fet diversos parlaments reivindicant la memòria d'en Quico i la resistència llibertària contra el feixisme.

Per part de la nostra assemblea, hem fet una ofrena floral en record d'aquest lluitador, i durant les intervencions, el company Lluís Guix ha volgut recordar a tots els i leslluitador/es contra el feixisme a casa nostra.

A més a més, volem destacar que aquest any La Clau de Sant Celoni, també ha organitzat diferents activitats en record d'en Quico com el passi d'un documental i un acte commemoratiu al carrer de Santa Tecla.

Són moltes les accions que s'han fet durant aquests anys, per tal de mantenir viva la flama dels ideals d'en Quico Sabaté cada 5 de gener. El 1995, en motiu del 35è aniversari de la seva mort, l'Assemblea Llibertària del Vallès Oriental organitzà activitats d'homenatge, així com també l'any 2000 per part d'una comissió celonina en el 40 è aniversari. Més recentment, en el 50 è aniversari, es va crear una comissió formada per la nostra organització i el Casal Popular i Independentista Quico Sabaté, la CUP de Sant Celoni, la CNT de Granollers i comarca, i la CGT del Vallès Oriental que va suposar que durant tot el 2010 es realitzessin activitats en record de la seva lluita i els seus ideals llibertaris, i que va acabar amb la dignificació de la seva tomba i la realització d'un mural i una escultura al poble de Sant Celoni. Tot això sense oblidar els homenatges que els/les companys/es de la Marxa dels Maquis han realitzat també durant aquest temps.

Recordem que al Vallès Oriental hi han més exemples de persones que van formar part de la resistència dels maquis. En aquest sentit, cal fer esment a la figura del granolleri Ramon Gonzalez Sanmarti "Nano" que va pagar amb la seva vida (com altres companys/es) la lluita per la construcció d'una societat més justa.

Llibres

En els marges de la "ciutat dels prodigis"

Freddy Gómez

Pere López Sánchez
Rastros de rostros en un prado rojo (y negro)
Las Casas Baratas de Can Tunis en la revolución social de los años treinta
Pròleg de Tomás Ibáñez
Barcelona, Virus Editorial, 2013, 440 pàg.

Si existeixen diverses maneres d'escriure la història de les subversions socials, l'historiador es deixa sovint dur, per facilitat, a reduir-les als actes coneguts dels militants obrers de primera fila investits d'un paper d'activista o de dirigent netament identificable. Partint d'aquesta aproximació recomanada per l'Alma mater, els «experts» de la revolució espanyola acorden més sovint donar més importància a les celebritats reconegudes del moviment llibertari -els «militants destacats»- que a la multitud d'anònims i sense càrrecs, els quals, no solament es van implicar amb passió, sinó que van pretendre empènyer les seves flames el més lluny possible, en ocasions contra la voluntat d'uns líders naturals que mai van escassejar en la CNT-FAI.

El llibre que ens ocupa aquí procedeix d'una manera radicalment diferent, perquè el seu autor, Pere López Sánchez, que ensenya geografia humana en la universitat de Barcelona, s'aplica a explorar el territori movedís d'una revolució que es va alimentar de les lluites socials dels anys 1930 i en la qual els marges més pobres van tocar sens dubte un to per damunt, en tot cas més vivace que moderato, en la partitura subversiva general.

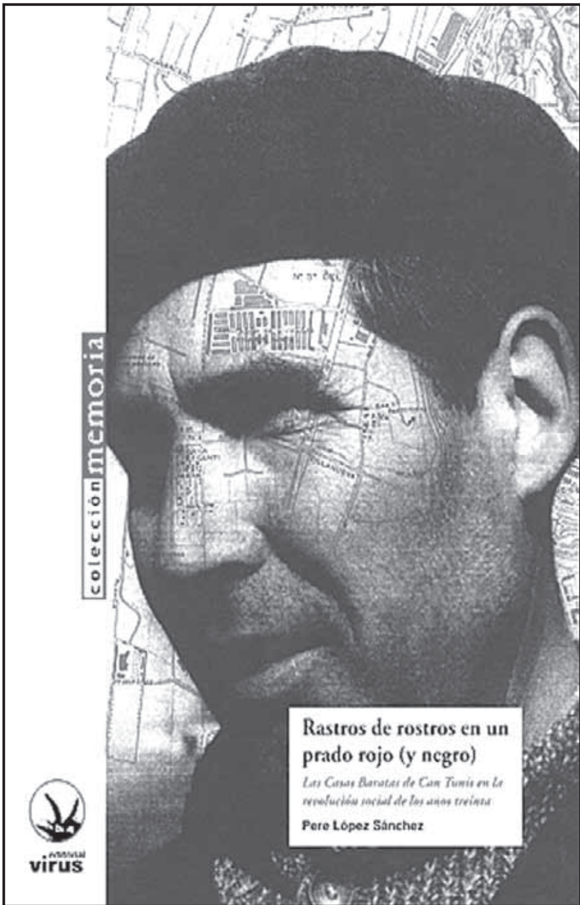
Per a fer això Pere López Sánchez ha triat reconstruir peça a peça la història del singular barri de les «Cases Barates» de Can Tunis de Barcelona i estirar, com uns deu anys, el fil «negre i vermell». Construïdes a correcuita sobre els pujols de Montjuïc en ocasió de l'Exposició Internacional de 1929, aquestes cases tenien com funció principal reallotjar els «pollosos» de les «barraques» de la «muntanya perduda» doncs la seva proliferació produïa evidentment una taca en un paisatge que l'esdeveniment anava necessàriament a obrir a la mirada de l'exterior.

Reproduït en diversos llocs del planeta en ocasió d'espectacles similars, el mateix mètode de «higiene pública» concebuda com «neteja social» ha servit molt després… Essencialment poblades d'emigrants de l'interior –els «murcians», com els anomenaven els autòctons –, aquestes ciutats de nova creació, entre «colònia industrial» i camp de concentració, van brollar de la terra, a partir de 1929, per a formar quatre blocs tot just urbanitzats –entre ells el de Can Tunis que Pere López Sánchez ha triat com objecte d'estudi i d'enquesta.

Es dirà d'entrada: per la seva trajectòria mateixa, aquest llibre és d'una sorprenent originalitat. El seu autor deroga, en efecte, tots els codis admesos en aquest gènere d'obra –de vocació sociològica- per a barrejar, amb encert i mestratge, diverses aproximacions –històrica, urbanística, literària, política, personal- tendint a restituir, el més prop possible de la vida dels homes i de les dones que van ocupar aquests espais improbables, la força d'un somni emancipador que va créixer com herba silvestre en la terra batuda d'aquestes ciutats d'infortuni. El que queda, una vegada tancada l'obra, és la impressió durable i segurament commovedora, que rarament cap llibre haurà tocat tan justament qüestions que la història oficial –o la mateixa història combatent- solament aborda en comptades ocasions.

En aquest cas notablement: com els de baix van trobar, en aquells temps, no només la voluntat de batre's per a modificar les seves condicions d'existència, sinó també el desig de fundar, per ells mateixos i per a ells mateixos, les solidaritats necessàries per al combat social i cultural que ells havien decidit emprendre. Sobre aquesta qüestió, essencial, fins i tot per al nostre present,

Rastros de rostros en un prado rojo (y negro) abunda en detalls molt precisos sobre el naixement d'aquesta força. Es troba, per exemple, una crònica remarcable de la vaga dels obrers encarregats de la construcció del metro barceloní el 1923, però també una exposició dels motius que van conduir als explotats a trencar tan ràpidament amb aquella República, no obstant això desitjada, de 1931. En contrapunt d'aquestes anàlisis, Pere López Sánchez –que s'interroga permanentment, i amb talent, sobre com escriure, contra la memòria oblidada, la història dels anònims- torna sempre al barri de les «Cases Barates» de Can Tunis, aquest laboratori on, saltant de solidaritats a convivències i de lluites a vagues -com aquella de lloguers, que va durar anys-, s'estira, en el quotidià, la madeixa llibertària.

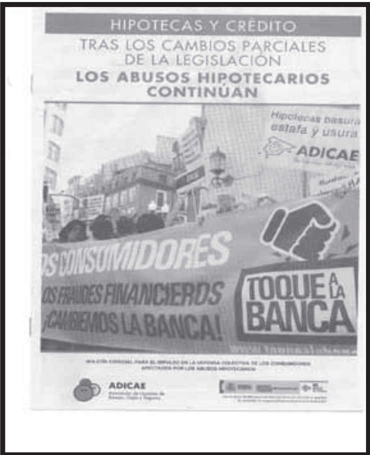
Un diumenge de juliol 1936, dinovè dia del mes, va sonar l'hora de la presa del munt, aquest moment exultante on, vençut l'aixecament feixista, la utopia del «banquet per la vida» anava per fi a convertir-se en realitat en la prodigiosa «ciutat dels prodigis». El temps d'un breu estiu, almenys. Sobre aquest capítol, però també sobre les estacions que van seguir -la tardor, l'hivern d'una revolució progressivament posada en drecera per la reacció estalinista-liberal— els esdeveniments vistos des de baix (i des dels marges) no tenen evidentment el mateix relleu que vists des de dalt (i des de les instàncies dirigents). A Can Tunis, expressen sobretot la fi d'un «somni igualitari» i el començament d'un malson de gran amplitud, que van viure els seus habitants amb l'entrada triomfal dels torejadors del nacional-catolicisme a Barcelona, el 1939.

Tot això està en aquest magnífic llibre -i tot el que no es pot dir per falta d'espai-, però hi ha sobretot un homenatge de bella factura a aquests anònims del combat social de les «Cases Barates» doncs Pere López Sánchez s'ha preocupat, durant anys, de reconstituir les seves trajectòries. Contra la seva pròpia descendència, en ocasions, perquè aquest exercici de rememoració remet sovint a la història remota.

És útil haver-lo fet i tan bé. Doncs aquests «rastres» testimonien també, i s'agraeix, una escriptura de gran qualitat.

** Article publicat al núm. 47 del butlletí crítica bibliogràfica A Contretemps*

>> Revistes

ADICAE

Butlletí de la Asociación de Usuarios de Bancos, Cajas y Seguros, per la defensa dels consumidors afectats per abusos hipotecaris, http://www.adicae.net

LA CAMPANA

Publicació anarcosindicalista d'informació i debat feta a Galícia, editada per l'Asamblea Libertaria de Pontevedra, lacampanapdf@gmail.com

UTOPIA

Butlletí de la secció sindical de CGT/PSA a Autobusos de TMB, http://www.cgtpsa.com

HILO NEGRO

Butlletí informatiu mensual del Sindicat Únic de la CGT de Burgos, http://www.cgtburgos.org

Documental "Alerta amazónica, pueblos acorralados por el gas"

Redacció

Perú, 2012. 60 min.
Direcció, guió i edició: Marc Gavaldà
Fotografia: Jordi Salvadó
Producció: Edu Alter

Documental del col·lectiu Alerta Amazònica, rodat a Perú l'any 2012, que investiga els impactes de les activitats extractives del projecte Camisea en les comunitats inígenes amazòniques i el territori, assenyalant especialment el paper de l'empresa Repsol.

A mesura que avança la frontera petroliera en la Amazonía buscant més reserves per a lubricar els mercats amb or negre, els pobles amazónicos veuen com la seva vida, els seus drets i els seus territoris es deterioren en silenci.

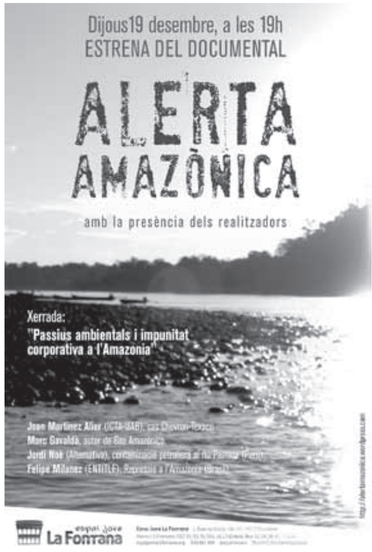
El documental investiga i denuncia l'acorralament dels pobles amazònics del riu Urubamba sotmesos a la pressió industrial de les activitats gasíferes del projecte Camisea. Les comunitats matsiguengas, nahuas, ashaninkas, yine yami que viuen a les ribes del riu, o selva endins, es veuen intervingudes per les operacions de les companyies petrolieres que modifiquen les seves condicions de vida de manera irreversible.

El documental reflexiona sobre la degradació ambiental, els impactes que no són visibilitzats, així com l'erosió cultural dels pobles amazònics. Una recerca apunta especialment l'estratègia corporativa de Repsol per ocultar els impactes i fragmentar les comunitats afectades pels lots 56,57 i 88 que graviten al voltant de Camisea.

El projecte Alerta Amazònica fou finançat a través d'una campanya de crowdfunding i ha estat també documentat amb la publicació del llibre "Gas Amazónico", de l'editorial Icaria, 2013.

El col•lectiu Alerta Amazónica no és el primer cop que fa el salt al món audiovisual per investigar i denunciar els abusos d'empreses internacionals vers la natura. El març passat, ja havia presentat el documental "Los Nahua, 20 años después", que recull l'impacte cultural, ambiental i social de la presència creixent de companyies petrolieres a la zona del poble amazònic de Nahua al Perú.

Més informació a http://alertamazonica.wordpress.com/

Marisol "La Roja", còmica

"El poder i els diners estan protegits en aquest país"

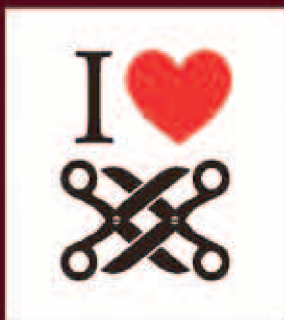
"La nostra essència i el que som com a societat es basa en el nostre llenguatge"

> LA FRASE...

"L'Església i el govern ratifiquen i fomenten el masclisme"

Josep Estivill

Marisol, apodada "La Roja" no només pel seu cabell sinó per les seves tendències polítiques. És llicenciada en filologia àrab per la UA i activista LGTB en diverses associacions alacantines. És monologuista sobre temes polítics, d'identitat sexual i teories de gènere.

- Tot i ser un tema tabú, fas broma de la monarquia.
El que succeeix amb la Casa Real succeïx també amb l'Església i gràcies al govern del PP i les noves lleis contra l'escarni o la llibertat d'expressió aquest mateix blindatge protegeix els polítics. El cas és que el poder i els diners estan protegits en aquest país. Només cal fer un cop d'ull a les portes d'El Corte Inglés quan hi ha una vaga general o una manifestació: qui protegeix les grans superfícies espanyoles quan les ciutadanes ens manifestem? Doncs la policia local. Funcionaris públics protegint les empreses privades; és a dir, que els diners dels nostres impostos són utilitzats per al benestar del capitalisme. Aquest principi classista empapa els diferents nivells socioeconòmics del país. Com més diners més protecció i recursos.

- Al diccionari de la RAE has descobert el masclisme en el llenguatge.
Doncs com dic al monòleg, en una de les meves primeres classes sobre el feminisme a la UA ens parlaven del masclisme en el llenguatge i ens van dir una cosa molt curiosa: per què el collonut és positiu en una frase i el conyàs és negatiu? Aquest comentari em va despertar la curiositat i vaig estudiar els diferents diccionaris espanyols. Al RAE les definicions dels òrgans sexuals masculins i femenins duen implícites segles de patriarcat masclista que expliquen amb exactitud, reivindicació i poder el que és el penis: òrgan masculí de l'home que serveix per a orinar i copular; en contraposició del femení o rar, abstracte i fins i tot estrany de llegir, la vagina: un conducte membranós i fibrós que, en les femelles dels mamífers, s'estén des de la vulva fins a la matriu... quina vagina més rara, no?
D'aquests diccionaris escrits per homes el pitjor que m'he trobat és el de la RAG (Dicionario da Real Academia Galega). En aquest diccionari defineixen lesbiana com dona masculina que sol amagar-se per vergonya de la seva orientació, o tenen el valor d'enllaçar la paraula homosexual amb pederasta. Cal tenir en compte el perillós d'això ja que els nostres actes, la nostra essència i el que som com a societat es basa en el nostre llenguatge. Hi ha estudis molt interessants de sociolingüística que comparen les diferents societats i diferencien els comportaments des del punt de vista del llenguatge; és a dir, que el llenguatge modela el nostre imaginari social i si la RAE o la RAG defineixen la vagina com alguna cosa alienígena suposarà un problema d'acceptació en els nostres caps.

- Com valores els discursos actuals de l'Església i el PP en temes com l'avortament, la prostitució, etc.?
Doncs em semblen una merda de discursos cristofeixistes que l'única cosa que aconsegueixen és segregar encara més els gèneres implantats. El tema de l'avortament és un clar exemple ja que es criminalitza el cos de la dona despullant-la de la possibilitat de decidir sobre el propi cos i, en aquest cas, com en el cas de la prostitució, es multa la dona que avorta, mai la part masculina. El mateix succeeix amb les prostitutes, en el 80% dels casos són elles les que passen les nits als calabossos i són multades, però als usuaris se'ls amonesta i poden seguir gaudint de la seva vida normalment. El masclisme és un fet i l'Església i el govern ratifiquen i fomenten aquest estil de vida que, per a nosaltres, és molt perillós. A l'any moren unes 50 dones a causa del terrorisme masclista i lluny que l'Església o el govern vegin un greu problema en això el que fan és restringir encara més els drets de les dones deixant-les, en la majoria dels casos, fora de tota protecció.

- Quina utilitat té l'humor en l'època actual, amb la crisi econòmica i les retallades en drets socials i laborals?
L'humor és la clau. Jo pertanyo al grup IU i en les intervencions polítiques m'adono que tota la gent no assumeix el discurs de la mateixa forma; és a dir, algunes no ho entenen, unes altres ens titllen de radicals o avorrits, però en canvi, un monòleg crític replet d'ironia i humor és acceptat per totes de la mateixa forma. El millor que m'ha passat amb els monòlegs es que després d'acabar les actuacions em vinguin persones que em diguin: "Mira, sóc monàrquic i del PP però... quina raó que tens!".

- Com veus la situació professional de les persones que es dediquen a l'humor?
Doncs, com en tot hi ha matisos. En el meu cas és bastant difícil poder viure d'això ja que sóc una humorista amb temes molt específics: política, feminisme, lesbianisme, etc. Pocs locals volen aquestes "qualitats" envers l'humor ja que hi ha por que el públic identifiqui el local amb les tendències de l'humorista. Rubianes ha estat molt polèmic a Catalunya i Xavi Castillo al País Valencià. Per a evitar això la solució és molt "f àcil", vendre't al sistema explicant acudits de pets i culs. Això ens col·locaria directament dins de l'humor caspós espanyol, però jo creo que si la gent es vol riure escoltant rucades que posi la COPE.

- Quins són els teus projectes de futur?
Si ajuntes les paraules "Projectes i futur" la resposta és la mateixa que et donaria qualsevol espanyola mitjana de 34 anys i sense un treball fix; és a dir, el meu futur es presenta incert, tan incert que m'he plantejat seriosament fer ús d'aquesta "mobilitat exterior" de la qual parlava Fátima Ibáñez i a la qual m'agradaria cridar: "O me las piro de España o me vuelvo loca y lo rompo tó".
De totes maneres, per a un futur proper estrenaré el meu pròxim monòleg que estarà replet de la mateixa crítica política i feminista que és el que pretenc que es converteixi en el meu segell personal, perquè senyores i senyors, fins a ara la crítica humorística és legal i el discurs crea discurs i d'aquesta forma podem canviar les consciències.

Protegir contra la llibertat: El llenguatge al servei del feixisme

Núria Bazaga

"La dona desapareix i el que en resta queda legalment sotmès al concebut, al fetus, a allò que encara no és."
La realitat és llenguatge, no hi ha res més. El que no troba el seu lloc en l'interior putrefacte d'un concepte no existeix. Cada concepte dóna un color especial a l'objecte o a la situació als quals es refereix i, a partir d'aquest moment, el pensament se'n distancia per donar pas a la immediatesa de la mirada quotidiana. Les paraules travessen les coses i es claven, així, en la realitat, cobreixen les excepcions, arraconen a l'ombra de l'ontologia les tares, les anormalitats, els accidents, que en diria Aristòtil.
A partir d'aquí, les paraules queden a les mans dels que, perquè temen la diferència, temen el pensament que la podria fer visible, el pensament que pensa, que va més enllà d'allò alienat per trobar la causa d'aquesta alienació i pensar la utopia.
El pensament recupera les paraules per alliberar tot allò que ha quedat subordinat a elles. Aleshores les paraules prenen formes noves, tornen velles paraules i n'arriben de noves. És com un carnaval, una festa de paraules que sonen més bé que unes altres, paraules que es criden, s'escriuen, es canten i així, aviat, tothom les coneix, tothom les fa seves i, finalment, sorgides o retornades a les mans de les que les alliberen cauen a les d'aquells que les necessiten per reordenar-les.
Un dia, la paraula revolució es va convertir en el mot clau de la publicitat d'un banc i, al següent, la paraula drets es va convertir en el nom d'una llei per prohibir a les dones la gestió sobre el seu cos. N'hi ha prou amb canviar el mot que n'acompanya un altre per donar-li un sentit totalment diferent.
El llenguatge fa que una dona, subjecte de pensament i acció, deixi de ser-ho per convertir-se en una embarassada, aleshores ja no és una dona, és qui carrega en el seu ventre els ous, qui porta en les seves entranyes la mà d'obra futura; una embarassada no és una dona, se li designa un nom només en relació amb el que porta dins; no és vida, és portadora d'una vida futura que encara no s'intueix.
La dona desapareix i el que en resta queda legalment sotmès al concebut, al fetus, a allò que encara no és. La vida amb majúscules no és la d'ella, sinó una que està per esdevenir. La dona és l'objecte que porta en el seu interior el que ha d'arribar a ser, imperativament, mà d'obra, malalt, consumidor.

** Núria Bazaga, és filòsofa, membre del col·lectiu Malapècora i Secretària de Gènere de CGT Girona.*